

Dzejas krājuma nosaukums:

“Prīmoģenitūra”

Autors:

Zigurds Teikmanis

Jaunais firmaments.

Nesamierinies nekad jel, neieslīgsti dīkumā,
Pat pēc finištaisnes, pat pēc pastarajā līkuma!
Pat pirms dzimšanas, pēc nāves nepeldi pa plūsmu vien -
Atgādā, ka esi svabads, savā garā brīvs aizvien!

Neļauj, ka tiek ieskaufs visām pusēm tvana mātībā,
Allaž lieci lietā spriganumu veiklā mātībā!
Cietums celts tev apkārt, paša prāts ir sprosts vislielākais,
Vai tu tiešām tici, ka tas elpojamais iraid gaiss?

Acis apvērš attēlu, un smadzen's digitalizē,
Vai tu nejūties kā truša alā krītoš' Alise?
Patiesībai ticēt sāk, tad rādīšu, cik dziļa tā:
Jāatsakās būs no visām lietām, vietām mīļākām.

Kad tu beidzot kļuvis brīvs, vairs atceļš nepastāv, vairs nav,
Tevi gaida dēka, mostoties no sapņa žāvaina;
Neredzētas spējas, jaunas skaņas, garšas, jutekļi,
Notrausti no dvēš'les spārniem vakardienas putekļi!

Nesamierinies nekad jel, bango siržu okeānus!
Visos spraigos orgānos nu uzkurini orkānus!
Hurikāni, uragāni - trako pamatelements,
Patiesības liesmās versmo universa firmaments!

Sirdstieksme.

leslēdz gaismu savās sirdsdzīlēs, tur atmiekšķējas biljards toņu

Varavīksnes paletēs, kas margo dievišķuma troņos
Izplaiksnītās pamalēs, kas šalko tūkstoš gara joņos
Neredzētās pasaulēs, kas izaudzina dižvaroņus.

Piesātini savu sirdi dāsni nu ar cauraudošu spozmi,
Lai tur mīļmīlības asni smeļas uzvarošu drosmi,
Asinsuguns kvēlā plazmā sacel debess plēstu troksmi,
Lai iekš viņas atraisīta spārnu jūsmu cēlā rosme!

Sakul bangas pulsu vētrā, tā kā pārkoņbungas puksti dunēs
Dvēseļokeānārēs ēdrās, trakos asiņainais ūdens
Ieskandinātajās ērās, ticība kur neizputēs
Spraigā spēkā, kas kā eross mūžam budinās un kņudēs!

Majestātiski un baigi versmos pārliecība kaldinātā:
Veļas tikko radīts kosmos kvēlē nesavaldinātā;
Savirknētos galaktiku josmos piedzimst alpa, iekšās krātā,
Mīla milzonīgos blozmos virmo atmostajā prātā.

Mūžam asa patiesība uzkurina indivīda jēgu
Savvaļības stingrā gribā, meklējot to nāves dēku
Spoguļainā apgrieztībā, cerot izbēgties no seku
Buržujiskās saviesībās svētceļojumā uz Meku.

Kaujot pretinieku intensīvo, nenogursi ne uz mirkli,
Tava duka dzīslās sīvo, laidies nu kā klinšu ērglis,
Kuŗā augstsirdība dzīvo, neizdzēšams viņai deglis, -
Skaldi, valdi, baudi, brīvo paradīzi un ar' pekli!

Dimensiju džungļiem cauri, cauri viļņu tīklājiem un murgiem
Vijas tavi ziedu lauri, kuŗus nemaitāt vairs žurkiem,
Blāzmo tavas dvēs'les auri pāri visām jūtu purgām,
Beidzot pagājis viss, cauri, cēliens jauniem dramaturgiem.

Fatālā nemirstība.

**Katru reizi, kad tu mirsti,
Sākas viss no jauna,
Vārdus šos jel neaizmirsti,
Sargās tie no ļauna.**

**Ne jau nāve ir tā skāde,
Bet gan noklusējums -
Mūždiskontinuitāte -
Atkārtotais sējums.**

**Ne jau nāve viena pati
Ir tas bieds un krenķis -
Bet gan daudzu nāvju skati
Spoguļotās eņģēs!**

**Ja tu vienreiz grēkā krīti,
Arī otrreiz slīksi,
Jāmaina ir definīti,
Nomiršanas mirksnis.**

**Ne jau pēcnāve ir elle,
Bet gan pati nāve,
Šinī fatālajā spēlē
Nedrīkst vietā stāvēt.**

**Ja tiek iemests dziļā tumsā
Vēl un vēlreiz atkal,
Raugi visas ēnu plūsmas**

Gaismas cirtni sakalt!

**Tiklīdz būsi vietā tanī,
Kur vairs nevar nomirt,
Pestīšanas zvanus zvanīt
Spēsi Dieva tornī.**

Afekts.

**Kur laika nepazīst, kur mirkļu mirgā vizmo bezgals bezgalību,
Dzirkstī acu zibsnības iekš pulka pēkšņu apgaismību;
Kodoluzliesmojumos sprāgst strāvas burbuļi kā spirdzinājums
Visumistes kopskaņā, kam atdzimšanas dāvinājums.**

**Universāls krustuvārdu režģis sapīts zvaigžņu sulas putās,
Mutuļojošs brīnumsvēcīšjonis plešas sātās sutās;
Milzums zibens apcerību no tiem zelta zivju ikriem šķīļas,
Kungs, šīs satapības vēl nekad nav bijušas tik dziļas!**

**Oranžbaltidzeltens apelsīnu mizu sprakšķošs vilinājums
Kosmosmello nakti izklienē kā pārsteigts mīlinājums;
Degošs sniegs kā inspirēti elektrōdi vitalizē kvarkus,
Esmē nācis spožais nomodnesējs - mūžammodrais Arguss.**

**Kad Zeme griežas gaismas auļu ātrumā un laiks ir iznīcināts,
Sauļu iluminācijas stars vēl vairāk izbalināts;
Nepārspējams, neiespējams, eskapādiskis efekts briljantlaistās
Iradiējošā fascinējumā, kas spilgmē plaisnās.**

Vispatiesīgums.

**Lai mani nevaldzina saule,
Sentiments un mīlas vēsmas,
Kad no manis paliek prauli,
Jāizdziest ir dziņu lēsmām.**

**Lai gaist izsapņotais sapnis,
Kad ir īstenība tverta,
Kurā nokaltis ir apins,
Kad ir alus krūka dzerta.**

**Nedrīkst nogriezties no ceļa,
Elfienes kad buķ ar daili,
Jāiet priekšup, kaut jau dzeļas
Miesā nezinības bailes.**

**Ausis nedzird lai to smieklu,
Nejauž gaviļu un raudu:
Sevi piemānot kā spiegu,
Vari kļūt par aeronautu.**

**Nevaldzina lai vairs zvaigznes,
Tumās ilgas, debess plašums,
Burvība no spulgās laiksnes,
Kosma bezgalīgais pašums.**

**Nāves neizbēgamībā
Lai dzimst vienreizība īsta,
Kur tu celties gaismas zibā
Vari tikai, lejā krizdams.**

**Nāves vispatiesīgumā
Lai neviens vairs neaicina
Tevi atpakaļ tai dūmā,
Melo kas, ka nelaicina.**

Kodolkaŗš.

**Satricināties un birzties, neatlicināties, cirsties,
Pulverizēties un sprakšķēt, aizmirstoties neaizmirsties,
Multiplicēties un vizēt, klonēties un galvanizēt,
Klīdināties, sablīvēties, sevi sensacionalizēt.**

**Iekrist gaisa bedrē dziļā, lidināties eskadriļā,
Ticēt neticības spēkam, kamēr visi reizē degam,
Atmaskoties kailattēlā, īstenības liesmā cēlā,
Jautājumus visus uzdot, sirdij neprātīgi gruzdot.**

★★★

**Tikai vārdi! Vieni vārdi! Visur teikumi un mēles!
Patiesības mantojums ir zemes bērniem nenovēlēts;
Domājat, ka jūsu dzīve īsta? Tukšus salmus kulstāt!
Staigājat jūs krūtīm izrieztām un nekad nesamulstat.**

**Neesat nekad jūs pacentušies tiesu izdibināt,
Atmetuš' ar roku, esat teikuši: "To Dievs vien zina!",
Bet kas ir tas Dievs? Tie esat jūs, jūs ļaudis mazticīgie!
Bet jūs apēd putni, kad pēc debesīm jūs gribat dzīties.**

★★★

**Uzšķil sērkociņu naktī, lasītāj, kad viss ir klusi,
Atnāk rīts, kad uguns savu runu iraid noteikusi,
Tici tam, ka mezglos sietās mēles garā brīvas jūtas,
Peldot svabadības okeānos kā daiļas barakudas.**

Šoreiz.

**Šoreiz viss būs citādāk -
Tas aplis beidzot pārrausies,
Tā taka kaut kur izbeigsies,
Tas ceļš vairs neatkārtosies.**

**Šoreiz solis atšķirīgs -
Nedz klibums, nedz ar' šūpas nes,
Nedz šaurināt ko, nedz ar' plest,
Nedz iegūt, nedz ar' projām mest.**

**Šoreiz manīs pārmaiņas -
Būs lietām cita kārtība,
Kā iekšībā, tā ārībā
Būs iedvesmota radība.**

**Šoreiz dzirkstij uzvara -
Tas nieks, kas gaŗām palaists tiek,
Jaun's pamat's jaunai zemei liek,
Nekad kas neguļ, neaizmieg.**

**Šoreiz laiknobīde jēdz!
Mēs neaizmirstam alkas tās,
Kas lielpilsētās sagāztās
Prot skaidru novitāti rast!**

**Šoreiz mūsu pusē Dievs!
Tik klausī savai sirdsbalsij,
Lai dvēse rīkle veco rij**

Kā nolēmētu memorij'!

**Šoreiz burvju knipsis būs
Jo cienīgs saņemt aplausus:
Es radu visu jaunu, klust
Lai vējš, kas verdzinājis mūs!**

Tumsas paradīze.

**Rudimentārs sevis analōgs jau izkurtējis cīpslās, saistaudos zem jonizēta
starojuma kluss;
Balinātas ēnas paliekas kā izirstoša krēsla taustās vēju vilkmes skrejā, glāstot
zedeņus;
Mazums apņem, izsīkšana, nonivelēšanās plēnēs garo nopūtas un esmes, debess
nemas duzt;
Visu mellā paradīzē, ogļu naktī, biežā tumsā smeldzes, vaiņas, likstas
neatgriezeniski kūst.**

**Trūdu purvos nevaid durvju, tikai melnēšana valga sodrējos kā kurpju smērā piķī
guldina,
Darvas ezeros un upēs skalo tevi dzīvsudrabs un obsidiāndvēseļrobus liegi
gludina;
Viss ir akls, bet nu redzi tu ar visu savu būtni - tumsa redz visvairāk, visu sevī
pludina,
Tumsa neizmirst un neizmainās, nesadeg un nemirst, tā nevienu sirdi sevī
nepazudina.**

**Elpo drēgno miešķējumu aizdarītiem plakstiņiem, nekad tu nenoklīdīsi no brīves
šķīstākās!
Laivo kraukļu spalvu jūrā, klausies pusnakts dziļās šalkās, rodi savas
pirmdzimtības senās iztekas!
Mellā pērle - tava acu zīlīte - mirdz kaisli, droši, neatvairāms skatiens rada āres
bližgētas,**

**Tumīgs, sulīgs sāts dveš mieru garā, tīksmes viļņos puto remdinātās sāpes
glābtās domās īstākās.**

Entā latvju daiņa.

**Žebērklota pīle kļiedze
Pašā jūres galiņāje;
Nokļiedz visus rāmus putņus
Līdz sirsnīņu dzerokļiem.**

**Nokļieguse atminību,
Nule savus spārnos vasko;
Teici, meža tuklā pūce,
Kas tai pīlei padomā!**

**Kairināta vilkābele
Jūres krastā gauži rauda:
Pīle viņas samta ziedus
Pa vienami vien norij'.**

**Šķendē, pīle, vaŗa bungas,
Šķendē rītā, vakarāje,
Lai tās tavas trejas māsas
Sētiņāje pārradās.**

**Vairies ložu, pīles miesa!
Skreji āŗu gaisos zilos;
Esi tvirta seksapīle,
Nevaid kuŗai bail nekad!**

Mazputniņi danci veda

Apkārt pīles tēvuzemei;
Nokliegti un jūsmināti,
Nu tie pīli godā ceļ.

Žebērklota pīle kliedze
Jūres putu vaiņukāje,
Aiznes manas asariņas
Selgas tālā vidiņā.

Dramatiskie mistrojumi.

Jūs mani nepiemānīsīt, jūs, pasaule, kas viltuspilna,
Necaurredzams sniegpuenis nebūs mana siltā vilna;
Neticu nevienam jūsu vārdam izartikulētam,
Negriežat jūs ceļu tiesīgumam nefalsificētam.

Jūtos es kā medīts mednieks, aita vilkos, čūska sista,
Slepkava starp slepkavām, kas Dievu jauc ar antikristu,
Dūja ūdenskristībās, kam olīvzars arvien ir knābī,
Māceklis, kam jautājums deg sirdī: "Kur tu mājo, rabi?"

Sazvērnieku nocietinājumos vadu dienas savas,
Esmu nebrīvē, bet manim pieder kosma zvaigžņu pļavas;
"Tu tik sēdi, paliec akls," netieši kāds manim saka;
Un es sēžu pacietīgs, bet krūtīs sirds man ārdās traka.

Katru dienu vīni smalki, cepeši un dārgas sveces,
Bet tie, kuŗi augstos namos, patiesības nesaredzēs,
Klāj sev maldus riņķī apkārt, izturies tik nepiespiesti! -
Nematīsi, kā spiež tevi noslīdošie varas griesti!

Neticu šim dullumam, šai spēlei, stratēģijai spīvai,
Kontrōlei un taktiskumam, kastu schēmai konstruktīvai,
Izgājusi tevi pievilt eksistence apburošā,
Kurai prātā tikai, kā vēl brīvmūrniekus dabūt lōžā.

Pietrūkst.

Pietrūkst daļiņas no nezināmā,
Jaunu krāsu spektra gammas,
Neparasta dzīvojuma,
Garšojama debess juma,
Pietrūkst mēles atraisītas,
Pārvēršamas kosma ritas,
Pārdabīgas priekšnojautas,
Kairas mīlestības baudas.

Allaž viss ir soli tālāk,
Nekā ejams savā vaļā,
Viss ir tur, aiz kalnu grēdām,
Kurās noklātas ar rētām.

Pietrūkst īsta dievišķuma,
Popularitātes buma,
Atklāsmju, kas skaidro esmi,
Alkstot remdējošo dzēsmi,
Pietrūkst piparu uz mēles,
Mazliet debesu un elles,
Iztaisnota mugurkaula,
Dieva kāzu svētās aulas.

Allaž viss ir nesataustāms,

Allaž cīnos, ceļu lauздams,
Tad, kad atbildes šķiet tuvu,
Izirst saistvieliskais šuvums.

Pietrūkst daļiņas no nezināmā,
Pēkšņas lēkšanas iekš spazmām,
Neparedzamības dailes,
Nesasniedzamākās smailes,
Pietrūkst patiesības brīzes,
Graujošākās zemestrīces,
Pietrūkst baltkvēles zem pēdām,
Kuņas klātas ar tās rētām.

Viņpus.

Ir tāda gaisma ārpus visa tā, ko saucam laiku, telpu,
Dimensija "tabulrasa", nulles punkts ar sviežu elpu,
Pastāv valoda, kas transcendentāla un mūžam īsta,
Mājodama pārpasaules atklājumā neizmistā.

Runā, šaurais ceļš, uz mani, risini to gaismas audu,
Gūsti, viņņojum tu cildais, ekstremāli spilgtu jaudu,
Sadodieties rokās, ļaudis, kļūstiet zibensnovedēju,
Lai caur jums plūst dzirkšu paltis vēl ar enerģiju spēju!

Aiz pasaulības dzegas, zemes malas rodas pulsa plaiksnis,
Žilbinot daudz spožāk nekā kopā ņemtas visas zvaigznes,
Pēkšņi nakts top gaišāka par dienu, viss ir izmainījies,
Un tu esi piedzimis no jauna, mīlā nenobijies.

Tjūringa tests.

**Tur solis, berze, spiede, spīts, tur chrizma lejas, sarkanvīns, tur meklē, taustās,
atmaigst, nirdz, tur tūkstoš jūru šalc un irdz; tur, viņā pusē, gods un vilts ir
savienojošs sauļu tilts, un visa zemesložu cilts ir irusi kā krasta smilts; tur, ilūzijā,
sapnis milst, pret viņu visus spēkus bilst, lai nereālumš beidzot dilst, kam pāri
celtos tikra pils; tur maniakālums izmisīgs vēl, zobus sakodis, ir sīksts, un
kodollādiņš iznesīgs kā saulsardzene purvā dīgst; tur zeme aizkuņģī vēl čīkst,
pret netaisnību ceļas pirksts, sirds palos asaru kad mīkst, ir nepieciešams
gājums spīrgts.**

**tik daudz ir taujāts tukšumā
kā kladz sirds kaujās šukumā**

**Tur olis, tērze, briedums, mīts, tur vizma smejas, brandavīns, tur peklē raustās
retais, mirdz, tur mūkošs stūru valds un sirds; tur dziņa klusē, sods ir silts, īrst
atziedojošs auļu milts, un īstais lemešdožu rīts mīrst ierūdzis kā azbests spilts;
tur, alūzijā, apins svilst, bet cīņu īstums lēktos plīst, vai ceres tālums sveicot
šķīlts, kamps starus sveltos tīrakrīls? tur manīt - bālums uzdrīkstīgs kvēl, robos
pamodies, un čīkst, un ābolkātiņš vizēs sīks, ak, balvā zeme, puravs šķīsts; tur
tēme aizkuļ, drīvē, tīrkšķ, bet svētais gribu veļās īlksts, dzīrd galos vasaru, klāt
šķīrst, ir lepniem viešams klājums žīrgts.**

Tjūringa tests.

Es varu.

**Es varu tevi piemānīt, tu, nakts,
Es varu uzliesmot kā dakts,
Es varu izturēt, kad zagts
Mans zobens ir no tavas maksts.**

Es varu izdzert darvas cisternu,
Lai kļūst viss pienu internu -
Par blāzmas sulu paudošos,
Kas kļiedē vējus draudošos.

Es varu tevi pazudināt, miegs,
Jo vienmēr esi bijis lieks,
Kaut esi laika cietais rieksts,
Tu satrunēsi tā kā sieksts.

Un skaņā precedentu norietā
Skriet cauri katram noziedam
Ir akūts, vitāls spiediens tvirts,
Jo jāglābj universa sirds.

Es varu saprast spēku galīgu,
Kas trenc uz versmi vaļīgu,
Es varu atzīt, traukt un šķelt,
Lai tikai dabūtu vēl zelt.

Trīsdesmit trīs.

Trīsdesmit trīs garus gadus es gaidīju,
Tukšuma skrieņos ilgas es raidīju,
Trīsdesmit trīs kvēlas mūžības skaitīju,
Trīsdesmit trīs krustus pāri sev laidīju.

Trīsdesmit trīs sirmi gadi bij' gājuši
Gažām kā melnbalti stichiju bagūži,
Stāvēju grumbains pie laicības stundena,
Līdz kamēr iesnigu iekš palsa puteņa.

Laiks bija pagriezts uz priekšu un atpakaļ
Trīsdesmit trīs mūža metus, kas ciklu kaļ,
Vienubrīd tevi kā mirāžā matīju,
Mīlību pēdējā gaitā tak vadīju.

Trīsdesmit trīs murgi jundī un kūdina,
Trīsdesmit trīs sapņi pakrūtē kņudina,
Trīsdesmit trīs sveces mijkrēsli klīdina,
Trīsdesmit trīs eņģeles naktī brīdina.

Katrā no mirkļiem uz it visiem virzieniem
Esmu es gājis caur laiktelpas plīsiem,
Bērnībā atgriezies, kapu sev izzadzis,
Trīsdesmit trīs lāses asiņu izlācis.

Trīsdesmit trīs laužu kaulus es ķermenī,
Trīsdesmit trīs ēnas apņēma dzelmenī,
Trīsdesmit trīs lūgšanas izdvesu nomirstot,
Trīsdesmit trīs jaunas dzīvības nokristot.

Izredzētais.

Ko tu redzi, izredzētais?
Maldus, sprostus, lamatas?
Diskursu, kas zemē mētāj's,
Izdegušas atmatas?

Vai tu iespēj cauri redzēt
Akmens siržu tīklājiem;
Vai tu veldzi rodi smeldzē,

Plēnot kosma miglājiem?

**Kad tu lido, ceļo laikā,
Kad tu valdi slepenīgs,
Rādi, kā vēl esmi laikā,
Lai viss paliek, aug un sīkst.**

**Esi visu pametis tu,
Vējam pakaļ drāzies vēl,
Tik lai gūtu ametistu, -
Viss ir vienas pērles dēļ!**

**Esi upurējis miegu,
Sapņus atdevis par velt',
Piedzīvojis nāves trieku,
Esi ticis zaimots, pelts.**

**Līdz pat galam aizgājis tu,
Tik lai savas dzimtās māj's
Sadedzinot kvēli nīstu, -
Nu it visur tikai klajs.**

**Izredzētā sūrā alga -
Būt uz pusēm pārrautam,
Kad to mūžām tirdī alkas,
Jātop viņam pārsauktam.**

**Piķa melna nakts un žilbi-
noša diena reizē stāv
Izredzētā siržu tilpnē,
Kuŗa ir un nepastāv.**

Austrumi no rietumiem cik

Tāļi atstatus ir likt',
Tā ar' debess pušu spriedzē
Prāts ar sirdi nesalīgts.

Izredzētais skaudrās mokās
Aizdzinis ir savu ēn',
legūstot tās jaunās rokas,
Kuŗas aizmirsis bij' sen.

Ēna vienpus, pats viņš otrpus,
Spogulis pa vidu salts,
Sauciet jele visus gudros,
Brīvībā viņš jūtas kalts!

Spogulis no visām pusēm
Bezgalīgi atbalso,
Tomēr Patiesība klusē,
Sevi pašu atbalstot.

Izredzētais, vērts vai bija
Pamest tuviniekus, brāl's?
Iluzorā percepcijā
Allaž viss ir gauži tāļš.

Vai tu turpināsi ceļu,
Atbildes vien meklējot
Un ikkatrai bezizejai
Daļu sevis atdodot?

Un, kad naktī ēna tava
Zudusi pavisam taps,
Tava sirds būs šķīstītavā,
Un tavs prāts no jauna glābts.

Izredzētais, ko tu redzi -
Kas tā mīla, kas tas naids?
Plūst pa rūgtu as'ru teci
Visu līksmīgākais smaids.

Debesu valstība.

Kur celšanās un nomods, modrība un možums, spirtums, žirgtums, jutība un
īstenība valda, liesmo, gaviļē,
Tur zelšanās tu lolots, spodrībā, tur drošums ir mums pirmais, mudība, tā
izsenīgā, kalta dziesmās pamalē.

Kur cauri drāžas kaisles auku brāzmas, mūžu kvēlā dvaša tveicīgā, lās miljards
lavas lāšu, gaisu sātinojot,
Tur auri brāžas vaisles lauku asmās, dūžu cēlās jašmās, veicīgi krass biljards
strāvas gāžu plaismo kārdinojot.

Ar negausīgu ālību un neprātīgām dziņu alkām gaisma plosās zibeņojot,
atdzīvinot, dvesmojot,
Gar neklausīgu brālību un nerātīgām cīņu šalkām laismā rosās griba joņot,
atbrīvinot, versmojot.

Caur maniakālām kara tieksmēm laužties savvaļības ārēs saplūst sapnis, reālums,
lai svabads dzimtu ūnikums;
Rau, radikālām staru trieksmēm sprausties iztālības varēs, atbust kāpnēs, kamēr
mums top bagāts trimdu rūdījums.

Šeit nenotverams, mūžīgs lidojums, un aicinājums kņudinošs velk klāt pie mīlas
krācēm, valdzinot un karsējot,
Šeit neizmērāms, dūšīgs ritējums, un laisves gājums budinošs vēl nāk iekš plīvas
radzēm, maldzinot un ārstējot.

Lielākā mīlestība.

Un mana mīlestība ir,
Ka nogalinu visus jūs,
Lai katra neprātības dzirksts
Gail spoži tā kā kalnā krusts.

Es parauju jūs prom no tā,
Kas apšaubāms un puspaties,
Lai vārdi būtu "nē" un "jā"
Un dziedēt nozīmētu ciest.

Ir mīlai jāiet vairumā,
Tas viss, kas manim svēts un dārgs,
Lai kvēllaimības dairumā
Vēl degtu, liesmotu ik zārks.

Lai paradīzi sasniegtu,
Ir jāmirst, jātiek nāvētam,
Visvarenais kur elli kuŗ,
It visam jātop ravētam/gavētam/slavētam/kavētam/žāvētam.

Kā iesākumā bijis viss,
Tā arī mūžos, mūžībās,
Viss atļauts ir, it visu drīkst,
Tik jāsaģlabā glužības.

Kas dziļi, dziļi peklē slīgst,
Nāk pēcāk tas no debesīm,
Tas uzzina, kuŗš mūžs ir īsts
No "vakar", "šodien", "rīt" - šiem trim.

Un mana mīlestība ir,
Ka universu zudinu;
Lai palo svētā asinspirts,
Ko kopussirdī plūdinu!

Spiritus.

Tev ribas noasinātas, kā durkļi žebērķjoti asas, līdušas no tavas miesas
sprengties matriksā,
Un nevari vairs valdīt tās, kā bultas viņas ārup drāžas iekšā visās zemes liesās
nāvēt, sadriskāt.

Un nekā cita nezini - vien joni, dziņu, alpas, degsmi, - un vienalga, kur nes spārni,
kamēr acis spīd;
Tu null' ar nulli reizini un palaid mūžības pa teksmi, kamēr tavi mīlas vārdi nebeidz
tālāk dzīt.

Tu esi liedzis redzamo un neredzamo, nihilisma saldus augļus izgaršojis tur, kur
nav nekā,
Un esi šķīris precamo un atvadījies no ik ģismām, savu mūžu noviltojis tiesas
pretskatā.

Tu pārbaudīji, ka viss viens, ka patiesība slēpjas dziļāk vēl par antonīmiem šiem,
kam visi varu šķīr;
Ka irst pat visu cietāks pliēns, ja uzrunā to maigāk, mīlāk, un ka nederīgam, liekam
goda vieta ir.

Ka visi esam ģimene, - tie iraid tu, tu esi viņi - ja tu kādam roku dod, tu sniedz to
sevim pats,
Ka bērū galds un dzimene, un gadu mijas brīnumiņi tura cildenumu, sodu vienādi -
ir jālauž rats.

Un nemanot ir kļuvušas tik asas tagadnības ribas, tev vairs tās nav vajadzīgas -
raidī tās un šauj;

Nu, miera neieguvušas, tās tukšumā un pilnē zības, kamēr remdētas ir ilgas,
kuņām pūsties ļauj.

Pārrodies mājās!

Vēl maņas mani viņ,
Tās saka "sekls", "dziļš",
Tās vērtē "augsts" un "zems", -
Bet nav nekas tā lemts.

Ir trīsreiz jānomirst,
Lai nāvi pušu cirst',
Ir trīsreiz jāmostas
No sapņu garozas.

Ja akls redzēt prot,
To sagaida tik gods,
Ja kurlais dzirdēt var,
Tas visam ceļas pār'.

Ja mēmais runāt spēj,
Tas rauga Dieva sej',
Ja dzīvais tiešām dzīvs,
Tas lido tā kā grifs.

Tu tumsai cauri redz'
Un gaismai, kas to sedz,
Sev mācies cauri urbt,
Tad beigsi vienreiz žurbt.

Met vakardienu nost,
Tavs sirdes galms ir posts,
Un nelaid savu prom -
Tev dota diža lom':

Ja esi ticēt sāk's,
Ka valda sirds un prāts,
Tie, ko tik vēlies, dos,
Būs veltēm pilns tavs grozs;

Ja zinies savu spēk',
Viss iegūst jaunu jēg',
Iekš ugunskristībām
No pelniem milst tavs nams.

Tev vienreiz jāuzvar,
Lai uzvar ļaužu bars,
Tu cilvēcību nes
Uz savas spārnotnes.

Par visiem iraid viens,
Lai katrs piegājiens
Pa šauro stigu ved,
Kur mūžs ir mūžam svēts.

Tu esi vidutājs,
Kam pieder ārs un klājs,
Un biezoknis un mežs, -
Tev puses jāsavež.

No trejām pasaulēm
Tev īstais jāpaņem,

No elles, debesīm
Būs patiesībai dzimt.

Pa ūdens virsu kad
Tu pastaigāsies pats,
Tu būsi pamodies.
Jel mājās pārrodies!

Radītājs.

Tu neesi nekāda maza kripata no mozaīkas,
Esi radītājs un spējējs, visvaris un celmlauzis,
Tik paveries - vēl tavā sirdī ticība kā zibens spīgā,
Rosies nepievilties, stagnācijai vaļu neļauj vis!

Nekas pēc tūkstoš gadiem nebūs apstājies, tu klātu būsi
Visiem zemes likteņiem caur ērām, plēstām, līmētām,
Tik redzējis tu beidzot būsi matērijas otru pusi,
Zināsi, ko nozīmē būt patiesīgi mīlētam.

Vai saule nav tavs prāta spulgs, vai upe nava tava asins?
Vai to visu ziedotu, lai sevi beidzot skatītu?
Ja neatsacīsies no visa, nākamais būs tāds pats gadsimts,
Kāds ar' iepriekšējais, - viss ir tev, lai jaunu radītu.

Tas risks ir tikai mirāža, kas baisma, tomēr nevaids īsta,
Riskē, kā tu elpo, kā tu soli sper uz priekšu vēl,
Nu atceries, ka zini pilnīg' visu, sirds tad neizbīstas, -
Nīst ir mīlēt, mīlēt - nīst, un bēdāties ir gaviļēt.

Tu neesi nekas, bet esi viss, tu, radot zemi, liki,

Lai starp lietām būtu spogulis, kam jāiet cauri mums,
Tu liki, lai mums jāiet būtu cauri tevīm bezgalīgi,
Lai mums allaž sirdī kurtos neatbildams jautājums.

Sapņu palasts.

Es visu saplēšīšu un šķaidīšu, lai jauns
Viss pēcāk top no gaismas, kas tumsu ņem un graun,
Ir jākrīt pasaulei un ar' visumam ap to,
Ir jāirst dienām, laikam, lai mūžīgs spīdums top.

Ir jātrīc debess spēkiem, ir gunij jāliesmo,
Tā nepieredzēs laikus, kad plēnēs atdziestot,
No viņas baltkvēl's saules dzimst skaidrots areāls,
Kur dzīvo pasaul's gaisma un visa zemes sāls.

Nē, necentieties turēt, kas dārgs, to zaudēsit,
Ja upurēsities jūs, tad visu iegūsit,
Kur elementi kopā ir vienoti iekš sirds,
Ir atvērušies kapi, un vaļā katrs šķirsts.

Dievs nevaid beigto Dievs, bet gan mūžam dzīvajo,
Kā Aizstāvis iekš katras tas dvēs'les iemājo,
Neviens nav īsti miris, kas šķiet tāds, tikai dus,
Kas zudinājis sevi, nekad tam nepazust.

Visšķīstā sirdsticībā un mutes liecībā
Var mantot pestīšanu no posta, niecībām,
Kas stiprina līdz galam, kas garā bezbailīgs,
Tam galā goda kroni Dievs Augstais galvā liks.

Ar mūžīgo kas mijies, kas garšot dabūjis
Kaut daļiņu no tā, kas bez gala, malas ris,
Nu nespēj atgriezties vairs pie vecā, parastā,
Tas vēlas ieiet gaismā - šai sapņu palastā.

Es nīcināšu visu, bet nebīstieties, draugs,
Par zvaigžņu eiforiju drīz kļūs šis kaļalauks,
Es esmu ļāvis naidam sav' vaļu tik tamdēļ,
Lai mīla augtu pāri, kad jaunu kosmu ceļ.

Laimīgā pastardiena.

Kad gaiss sāk plaisāt, debess trīcēt,
Atdots kad ir sevis pats,
Tad nekam vairs nepalīdzēt,
Aizritējis pēdīgs gads.

Atrodot ik ticīb's mīlu,
Neredzamais redzams top,
Ejot vēl pa tumšu bīlu,
Dzirksti dzirksts, sirds sirdi stop.

Vai tad nozīmi tu nejaut,
Kas ir tavai būtībai?
Uzblīdis jau laika iejavs,
Vaļā tavai sūtībai!

Uzvarētājgaviļsvētkus
Tavas dziņas kaldina,
Neļauj, lai nu tas, kas pretkust,
Tavu ceļu maldina!

Tikai neatkāpībā un
Pieturībā, likšanā
Vari jaunus namus apjūmt
Tur, uz priekšu tikšanā!

Nenovirzoties no kursa,
Zinot sava spara cen',
Trauksies cauri visām burzmām -
Vēji tevi mūžam dzen!

Laires dienā - pastardienā -
Nekas ceļā nestāsies,
Slava visām sirdīm krietnām,
Kas sāk jaunus sapņus riest!

Pratne.

Valodā ir iekodēti noslēpumi, atziņas.
Katrā mēlē atklāsmes ceļ pazudušas atmiņas.
Kālab pastāv izteiksmes un intonācijas, kāpēc
Atkarīgs viss, vai tu runā skaidri, aplinkus vai sēc?

Ko dod tonis, tembris, skaļums, akcents, dziesmas, atskaņas?
Augstums, tremolō un atbalss, pasvītrojums, atkaņas?
Vai tik viennozīmīgi var saprast teikto, sacīto?
Vai var vientiesīgi pieņemt visu pirmāk mācīto?

Domājam, ka tik daudz valodu ir zemēs kaisītas,
Visas ļaužu mēles tūkstoš citās iraid graizītas,
Tomēr tiesa citādāka - runājam mēs vienībā,

Ja mēs tikai ieklausītos, saprastos mēs viedībā.

**Sirdis runā vienā mēlē, jūtas visu priekšā teic,
Ja mēs mazāk tērgātu, tad ūdens dvēs'lē nebūt' greids;
Nāk jau laiki, ir jau klāt, kad viena sapratne un balss
Valda pasaulē - šī ziņa, kurai mīlestības balsts.**

Trīsvienīgais mirklis.

**Šis mirklis iepilējis tavā sirdī trīsvienīgā lāsē,
Saproti, ka tevī laiks ir briedināts un veidots, bāzēts,
Neļauj sevi apmānīt nevienam, gaidi īsto brīdi,
Kad tu beidzot varēsi šai dzīvei galu padarīti.**

**Esi tu uz skatuves, un publika ir neredzama,
Tomēr viņa skatās tevi ikvakara panorāmā,
Un, ja sāc tu viņu manīt cauri TV ekrānlaikam,
Esi pietuvojies visa beigām, tricinoši baigām.**

**Vai tad zīmes nav tev dotas, mājieni un pūļa sauksmes?
Miers un atpūta nāk tik pēc nāvīgākās briesmu trauksmes;
It kā viss pa vecam, tomēr dziļi sirdī kairas kņudas,
Kurās virpuļo, griež vērpetes kā okeānu putas.**

**Dzīvo, aizmirsti par ilgām, vai tad viss nav tevīm dāvāts?
Tak tev sāk viss izskatīties vēl jo slepens, vēl jo savāds;
Alkas beržas asinsvados, samilst dvēselē kā drudzis,
Pēkšņi mūžs ir atsvabināts, pēkšņi tas ir pušu trūcis!**

**Šis mirklis iepilējis tavā sirdī trīsvienīgā lietū,
Un nu esi tu par viņu atbildīgs, kur līst tas, pietur,**

**Reiz tu biji eksponāts un akls staigāji pa ielām,
Nu tu veries jaunā pasaulē iekš brīna acīm lielām.**

Tavā prātā.

**Tu vari ienirt otrā cilvēkā un iekļīst sabiedrībā,
Vari tai pat laikā klejot sevī, sevis paša gribā:
Patiesība ir tā pati viena visās perspektīvās,
Savu nospiedumu atstāj lietās nedzīvās un dzīvās.**

**Laiks, ko vadi mājās, ārpusei ir laiks, kas vadīts ārā,
Bet, kad esi siena, izbēdzis no masām doktrinārām;
Zobus sakodis tu sēdi, tomēr garā esi svabads,
Tas ir tavas izturības, nemirstības garants, pamats.**

**Nesatraucies jel par ceļu, kurš tik strauj' ved ļaudīm gaŗām,
Kurjiem nespēj palīdzēt - tie nolūkojas acīm sārām;
Pat ja tagad esi prom, tad beigās satiksies ar visiem, -
Beigās matīsi, ka viņi tiesni kļuvuši par īstiem.**

**Vai tad visi nav uz vienu roku? Vai tu ticēt vari?
Ko ar savu teku ejamo gan vispār iespēj darīt?
Esi pārliccināts - likteni tu turi savā varā
Un tu drīzi iesēdīsies zelta piles tronī cara.**

**Visi tevi pametuši - savā nāvē viens tu esi,
Savā nolemtībā atdzimsti, kad laikrādis vairs nesit,
Viss nu liekas tuvāk, ciešāk, blīvāk, saistītāk un klātāk,
Un tu saproti, ka bijis viss ir allaž tavā prātā.**

Cogito, ergo sum.

**Kā zini tu, ka esi īsts un unikāls,
Cik tāli gājis,
Uzzinātu lai, cik patiesa ir tava balss
Un mājas
Eksistences mērogā iekš savas valsts,
Kur dzīves krājas,
Neredzams kur zemeslodes gals, -
Tā lode neapstājas.**

**Vai tu vispār zini savu cilmi, valodu
Un sirdi?
Vai tu pastāvi ar' ārpus ķermeņa un tur,
Iekš mirtīm?
Cik ir uzticami ļaudis apkārt,
Vai tie tavi draugi?
Un cik tikrs katrs jaunais gadskārts
Un tas, ko tu raugi?**

**Grēks un disciplīna, likumi un sods,
Un groži dikti,
Dzīvot taisnīgi - tas vienīgs gods,
Viss pārējais ir slikti,
Tev būs darīt to, bet nedrīkst to -
Tu allaž visiem klanies,
Dzīvo sapņojumu neīsto
Un aizmirstoties slānies.**

**Tevi pārprogrammē, atiestata, restartē un zombē,
Katru brīdi pratina un krata, eskortē un plombē;
Mūžīgais ar laicīgo ir pastāvīgā dūru cīņā,**

Dūšīgais ar vaidzīgo ir paļāvīgā jūru dziņā.

Labprātīgs antipass.

**Antropomorfiski, orfiski artisti
Attīsta frāziski bāziskas, franciskas,
Antīkas mantības gantīgos santīmos,
Pantomīmattapīblabdabīgvandībās.**

**Tramdītu bandītu čamdītā amrita
Aprīta vārītā, ārdītā partitā,
Gastrīta mazspīta pazītā asīte
Asistē lāsītes glazītēs, vāzītēs.**

**Paspīdēs pastētes, pavīdēs krastēdes,
Atvilknēs kasetes, kajītēs fasetes,
Masētas kadetes, rasētas katetes,
Apsētas patentes, kapsētās adventes.**

**Pārventas aģendas galindu aplinki -
Galīgi dalīgi palīgi salīgi,
Brālības vaļīgās ālības tālīnās
Albīnos algīnos aldzina palmīnus.**

**Salmīna melnīgā, veltīgā ētika
Meksikā pētītā letikas leksikā
Eksistē, rezistē fašistu basistus,
Drastiskās, plastiskās, faktiskās fabrikās.**

**Paprikas agrīnās lakrimas aptinas
Latīņu satīna platīna aktīnam,**

**Radītām vadībām grādīgas patikas
Statikās satiekas sadiegtās batikās.**

**Pantomīm` attapīb` labdabīg` vandības -
Samtazīmj` gadavītņ` abdarīg` bantības -
Gandarīt` badarīt` aptapīg` pantības -
Anorīts-vakarrīts-labprātīgs-antipass.**

Camera obscura.

**Tu redzi pretim cilvēku - tas esi tu, un cilvēks tas
Redz sevim pretim cilvēku, un tas ir viņš -
Viņš pats.
Tu mēdzi medīt spilvenus - mazs vēzis dus, dun spilvens ass,
Sedz plēvi edikts inertu - skumst plezīriņš,
"Iņ" acs.**

**Ir jābūt kaut kam vairāk par šo dzīvi paredzamāko,
Es sen vairs neraugos no sevis, baudu skatpunktus.
Dzirst, pagūt, aut, kampt kairāk, art to brīvi ārē senāko,
Vēss dzen air's, neaukos nots brevis gaudu atspulgus.**

**Ik mirkšķis dalās triljōns brīžos, un tie triljōns veic tāpat,
Uz iekšu arvien taka ved līdz sirdij bezgalā.
Cik tirkšķos sālās šinjōns rižais, mums tiek spijons sveikts kā rads,
Mūs priekšup Dārvins akā met drīz dzirdīt Paskālā.**

**Tu esi gaismas ātrums, Dieva Gars un viss, kas vienmēr ir,
Kad savienojas pretstati, viss beidzot saprotams.
Turp nesis baismas bādrums, nievas, farss, puns dzīst - tas piemērs šķirts,
Pat savietojas estrāni, rīts teicot salokāms.**

No sevis neaizbēgsi, bet no paša tas ir iespējams,
Starp tavām trejām šķautnēm atstatumi ir un nav,
Posts neviz, negaiss rēksies lepno ražā, rasi iesēj rāms,
Darbs nava sejām, šautnēm, krastā krūmi irst, glūn, aug.

"Visi dara tā".

Šī pasaul' spēlē "visi dara tā"

Aizvien tev pakaļ, tevis dēļ
Un mūžam dzīvo tavā parādā,
Tev apkārt viltus sienu ceļ.

Tu esi novērots un noklausīts,
Ikviens tev pielāgojas vēl
Iekš atdarināšanās, kuŗas spīts
Jau populācijā deg, kvēl.

Daudz noslēpumaināks ir universs,
Vēl nekā iespēj manīt tu,
Ir ambivalents aizvien Šrēdingers,
Kas dzīvo, mirst, lai mānītu.

Šī improvizācija brīvākā
Tik koordinēta, skaņota,
Ka prātā nenāk doma dīvākā,
Cik dzīve tīklos slāņota.

Un it kā variēts, dažāds liekas viss,
Bet rutīna tiek sargāta,
Tu alksti izklūt ārā, kur viss īsts

Iekš jaunībāres margātas.

Kad atmaskotas sazvērestības
Un esi sev tu pazīstams,
Var izlauzties no visas esības,
Kur beidzas kontrôle un transs.

Tad "visi dara tā" drīz pārtrauksies,
Kad veiksi to, ko nevar veikt,
Kas neatkārtojams un mūžam tiesns -
Tu zini, kā šo spēli beigt.

Papriekšu.

Papriekšu bija robeža starp nedalāmu vienību,
Tā sevī saturēja visu universa cienību,
Un nebija tā robeža kā nošķirtne starp nezin ko,
Tā zināja, ka kādu dienu Zeme vairāk neriņķos.

Papriekšu bija nostādne kā unificējums jo vieds,
Tak iekšā lēnām uztūka tam tekalējošs bišu spiets,
Tā bija tava dzimšana, kad sāki radīt visus mūs
Un mēģināji aizpildīt it visus laika plīsumus.

Tu radīji šo pasauli, bet esi aizmirsis nu to,
Un katru dienu kaut ko meklē, dodies tāļos izlūkos;
Un jūties tā kā svešinieks iekš savas zemes runātās
Un plūsti nebeidzamās gulbja daiņās, žēli gudātās.

Papriekšu divi, trīs bij' viens, bij' savērpts no tiem pavediens,
Tad valdīja un kalpoja visapkopotāks kopums biedns,

Bet, kad tu izdomāji kāpt no visa ārā lēcienā,
Viss šķēlās miljards daļiņās tik vienā rokas vēzienā.

Un nu tu mēģini tās ķert un atkal savākt čupiņā,
Kā ingredientus vēl bērt it visas gardā zupiņā
Un gaidi bites pārlidojam pirmdzimtajā stropiņā,
Kad visas dzīles pildītas būs atdalības robiņam.

Papriekšu būs, kā bija iesākumā - ja mēs stāvam tur,
Tad laika ritēšanas ilūzija nevarēs mūs burt,
Un gala neredzēsīm mūsu eksistencei svabadai,
Jo būsīm gaismā apžilbuši akli svētā sabatā.

Tabernas sanbernārs.

Vienam jāiet platībā un vadībā,
Bet otram jāruk patībā -
Šī prātība
Kā tīkrās tiesas klātnība
Iet kādībā,
Līdz vispasaules prezervētā gādībā
Aug labība.

Tu izsūtīji saucējus un ziņnešus,
Par tiem es mūžam dzirdēšu,
Un izmešus
Vākt norīkoji bruņnešus;
Nu pūpēžus
Es mīšu papēžiem un tāpēc kūpēšu
Bez robežu.

Matērija dievišķā ir atklāta,
Un dzīve nu ir bagāta,
Kaut dragāta
Tā, mauzolejos valkāta,
Tā smalkāta
Ir dārgakmeņu pīšļos nu bez alkatām
Jo salkanām.

Tas ceļš uz paradīzi redzams vienumēr,
Kad baltumā tu pienu dzer,
Kad dienu sver
Vai padomu tu viedu ver;
Suns sienā bērs -
Tu esi pirmais tīrasiņu sanbernārs
Šai tabernā.

Viss saistīts brīvībā. Viss atsvabināts saistībās.

Kā vienmēr izdzīvoju, tā vienmēr mirsti tu,
Nāk visums, sevi pašu aizvien lai šķīstītu.
Un tagadnības mirklis no abām pusēm top -
No vakara un rīta, to neķer laika zobs.

Tik daudz ir tagadnīšu! No viņām esme ir.
Un katrā vēl no viņām tavs domu vulkāns virst;
Tu kādreiz neredzēji, kā spieģelī bij' viss,
Bet redzēt gaismā sevi var tikai, kad tas plīst.

Tu domāji, ka gals klāt, un teici atvadas,
Ka sarakstītas visas ir Zemes grāmatas,
Bet aizmirsi, ka Zeme šī nava vienīgā,

Ka tevi gaida citas - vissvētās, dievīgās.

**Tu gāji tik pa apli, ka viss ir paredzams,
Tev patika. Viss stabils un cietināts kā krams;
Un bijies pārmainības, jo neziņu tā nes,
Ka viņa iztikt iespēj bez tavas pasaules.**

**Bet pat, ja tava telpa ir iznīcināta,
Šī bezgalīgā gaita ir izlīdzināta -
Tu atdzimsti ik brīdi it visos visumos,
Kur katrā tevīm vajag teikt dvēs'les īstumus.**

Neatīstatība.

**Tai brīdī, kad mēs aizmiegam,
Viss atīstatās jau no gala,
Sākuma. "Viņš miris nav,
Tik guļ un sapņo Svētā Grālā."**

**Vai esi bijis, kur neviens
Patiešām nevaic kāju spēris?
Tur par labu vari viest,
Lai zemi nepārņemtu mēris.**

**Kā īsto nāvi uzvarēt?
Vairs nedzeļot tās miegazāles!
Ņemot nakti uzkarē,
Ar katru mirkli viņa bālē.**

**Tev visu dzīvi melots ir:
Nakts atpūtai nav izdomāta;**

Tas, kas naktī aizmieg, mirst,
Un nākamajo nakti rada.

Bet, ja tu māki neaizmigt,
Ar laiku naktis izgaismojas:
Tikai tu spēj tumsai likt,
Lai viņa pati aiziet bojā.

Jo īstenībā vēlies tu,
Tikt laukā no šī burvju loka,
Jauno saules cēlienu
Māj tava dievišķīgā roka.

Tur, kur ir tumsa zudusi,
Ik mirklis mirdz kā sensācija,
Visi tur ir modušies
No mūža sapņu akvārija.

Vidū.
.ūbiV

Mana dzīve allažin ir vidū,
Gana brīves galā svin, šķir, lido,
Zvana ķīves, salā smīn, mirst dzīvot,
Vannā rīves, balā vīns birst ritot.

.

?

!

Kannā drīvēts helovīns nirst vīdot,
Tvanā stīvēts ekocīds virst bīdot,
Pannā spīvēts leikocīts dzirkst, mīdot

Pana īves, ekozīts mirkst mitū.

.

?

!

**Sanas glīve kallā sīc, šņirkst citos,
Gadās sīvēs alanīns, zvirgzds bitos,
Rādās zivēs kalamīns, irdz hitos,
Badās šīvēs alunīts tvirts nitos.**

.

?

!

**Sānā diverss Grāla brīns, pirkts viltū,
Plānā šifers, skalā dzīts, iņ siltu,
Klanās klīfes, dalās, dīc, dzird bildu:**

.

Mana dzīve allažīn ir vidū?

!

Leida.

**Tu esi tēvs mans un ar' māte,
Meita, dēls. Tu pirmsākums.
Nu atdarītā eksistences lāde
Nekad nesatumst.**

**Tu esi mana sieva un ar' vīrs
Tai vienīgajā veidā,
Kas ir apakš, arī virs
Kā pirmssaknīgais mūža eidos.**

Tu izaugi reiz manī kā es tevī,

**Galu nav šai zeidai;
Pārplēsām mēs debesmalas plēvi,
Devām ļauju leidai.**

Bezlaika.

**Nekas nav tā, kā izskatās,
Viss allaž bijis citādāks,
Kas apli pārraut, uzšķērst spēj,
Tam pestījums ir tūlītējs.**

**Mēs nekustam uz priekšu, nē,
Mēs allaž esam tagadnē,
Kas lēmis gadu ciklu to,
Ko kosmos vienmēr atkārtos?**

**Kas nospriedis, ka mainās viss,
Kad atnāk jaunais mēnesis;
Ka zemei allaž jāriņķo
Ap sauli, mūžam jāviņģo?**

**Un kur ir garantija tā,
Ka eksistencē sijātā
Arvien tas laiks uz priekšu iet,
Ka pienāk nakts, kad saule riet?**

**Pat nāve neko nemaina,
Vai mirdzoša, vai ēnaina,
Pēc viņas esi atpakaļ,
Kur viss to pašu mūžu kaļ.**

Var izkāpt vēl no ķermeņa,
Vai meklēt kosma tārpejas,
Bet allaž tevi sagaida
Šī brīves alka badaina.

Tu lasi par tiem cilvēkiem,
Kas ērām dus zem velēniem,
Bet neatminies, ka tu pats
Reiz bijī viņiem visiem rads.

Tu skumsti vēl pēc nākotnes:
"Kas būs, kad nebūšu vairs es?"
Bet nezini, ka klīmsi vēl
Pēc tūkstošgadēm pasaulē.

Tu pats sev esi ceļrādis,
Lai cik sev liecies neprātīgs,
Tu kontinuitāti spēj
Plēst pušu mīlestības dēļ.

Un, kā no sapņa izkāpis,
Tad redzēsi - tu patiess viss,
Nav prasmes, vai tu dzīvs, vai beigts, -
Nekas vairs nebūs priekšā teikts.

Kur laika, telpas, dzīves, miris
Nav, viss ir neticami spīrgts;
Bet noticējis sev tu būs'
Un izglābis it visus mūs.

Dievs un sātans.

Pieņemts domāt divos novirzienos:

Gaisma, tumsa; Labais, ļaunais;

Ieja, Augša; vecais, Jaunais;

Tilts starp mūžībām ir nesavienots.

Vienu rakstām nu ar lielo burtu,

otru sekojot ar mazo,

otru gūstām vēl ar lasō,

Vienu cildinām ar visu turtu.

Viens nāk allaž priekšas galā pirmais,

otrs zākāts, sodīts, lamāts,

Vienam godalgots ir amats,

otra darbs ir mūžam pakļauts ķirmai.

Vai kāds plašai pasaulei var dāvāt

Gaļas šķēles treknas, biezas,

Ja ir iekšā tikai liesums

(To, kā sevī netur, to, kā nava?)?

Tā ar' šodien apkārtni mēs redzam:

Mūsu Dievišķība gaismo;

mūsu velnišķība baismo;

(Raugoties caur abpusējām lēcām).

Bet jau visi esam vienīgs cilvēks -

Un mums laikS un Mūžs ir kopīgs,

Sirdskambari - Pilns un dobīgs -

Uzplaukst, pārzied kā caur metiem ilekss.

Un tā robeža nemaz nav krasa -

**Grēko tu vai svētī cēli,
Vai tu sasalsti vai kvēli, -
Nemainīga paliek tava krāsa.**

AΩ

**Runājot, ka jāgaida ir beigas, lai ko jaunu sāktu;
Cilvēk, man tev iraid vēstis - sākuma un beigu nav
It nekur, nekam, nevienam! Projāmeju, gaitu nāktu,
Vienlīdz mūžīgu un īstu, sev iekš sirds nu tagad kļauj!**

**Cildinām mēs labus sākumus un gandarītas beigas,
Nejaužot, ka esam allaž notiekošā vidumā,
Vienmēr sveicināties laipni, sirsnīgāki mājām sveikas,
Nezinot, ka esam starp div' upju ūdenskritumā.**

**Vai ir tiesa - neatceramies, kā pasaulē mēs nācām?
Arī brīd', kad slīgām miegā, naktī sapņu mēlēs krācām?
Kurā brīdī sākās sapnis, kurā īstenība tikrā?
Vai mēs plūdām, lidojām vai pastāvējām būklē stigrā?**

**Manām - atnāks rītdiena un tas, kas pagājis, ir bijis,
Tomēr visums sevi slāņos rūpīgi ir salocījis,
Un mums jāatgied ir laiki, mūžības un sīkie mirkļi,
Kurī pat kā smilšu graudi skaitās dižākie no šķirkļiem.**

**Mācies saprast zīmes, ko VISS sūta tavā ceļā dārgā,
Zīsi - neesi tu dzimis, tālab nebūs arī zārka;
Vai var apstādināt laiku? Tanī brīdī tās ir beigas
Sākumam, kam visas malas mūžam paliek nepieteiktas.**

Es satiku sevi.

Vai nešķiet, draugs, ka zemeslode rotējot jo plāna kļūst?

Ka paliek tikai serde?

Un kas iekš tās tad palicis - vai saspraudīšu pildīts pūrs?

Vai augstšķirīga vērte?

Jo vairāk nakšu neguli, jo žilbinošāka ir tums',

Un saplūst galējības,

Laiks atklājas kā ilūzija lielākā, slīd cauri mums,

Un izirst viņa dzīpars.

Kas pāri palicis no vārdiem, jūtām, sapņiem, valodām

Vēl tad, kad beidzies visums?

Vai nāksies vēl mums iet pēc nažiem, žiletēm un galodām,

Vai lēkt, kur valda risums?

Es sevi satiku kā vecu, senējušu kungu reiz, -

Es biju radis veidu,

Kā panākt, nenoziēd lai dvēs'les lēsmu ģiedrais ēdelveiss

Iekš savu krāšņo kleitu.:

Tik vajag radīt ticību, kas pretēja visredzamam,

Tad ienirt spoguļvīrsnā

Un atsacīties it no visa laicīgā un mēdzamā,

Un pielaist gūni cīrsmām.

Tad sekot nepieredzētajam visā viņa godībā

Bez baiļu pretestības,

Un izšķīrošā svabadības caurstrāvētā modībā

Tad atlaist visas skrības.

Visbeidzot apliecināt sevi jaundarītā kosmosā,
Kur šķīstā palimpsestā
Nu klaidā izkristalizējas svētums sākumosmosā
Kā pirmā anapestā.

"Sic Mundus Creatus Est"

Staigā zemi bērnībā, staigā mūža vakarā,
Celies līdz piekūnam, peldi pakaļ stagaram,
Zini savu esību, miermīlību, plēsību,
Proties nest uz jaunību savu sirmo vecību.

Piedzimstam mēs krunkaini, tādi arī nomirstam,
Kāds ir laimes liktenis visām dzīvēm nocirstām?
Mazi gūstam debesis, lieli lienam līdumu,
Visu mirkļu pieredzē cerējam uz brīnumu.

Laimē tas, kas nodzīvo mūžu mātes vēderā,
Tas, kam lejā jākāpj nav no tā viņu ētera,
Vēl jo laimīgāks, kas mīt pirms sirds savienošanās,
Nezinās nemūžam tas, kas ir ēna, nakts vai lāsts.

Esi tanī vietā jau, tikai pasaki to sev! -
"Esiet augsti sveicināts, visu cildenākais Zev!"
"Jēzu Kristu, man ir gods! Kā iet Jūsu Papucim?"
"Buda, žilbstu Jūsos es! Jūs tik apskaidrots un rimts!"

Tā, kā, namā ieejot, elektrību ieslēdz tu,
Atgādā par savas būtnes eksistences iemeslu:
Vai tu tiešām piedzimis? Ja ir tā, tad nomiris!

Un tu esi kļuvis sev Abadōns vai Ozīriss.

Čūska savu asti ēd, kamēr apēd galvu ar',
Tā tev vienreiz jānomirst, mūžīgi lai dzīvot var.

«Ar uguni būs tevīm visu dzēst! -
"Sic Mundus Creatus Est"»

Simultānisms.

Sācumā pa vienam mirklīm, acu mirkšķim, sekundītei
Un pa mazam spertam solim, lēnai patiesības bīdei,
Kā no debesīm sāk pilēt pirmais pavasara lietus,
Palēnām, mazpamazītēm vecai dzīvei klājas ieduzt.

Tā kā urga kļūst par okeānu, spilgtiem uzmetumiem
Sāc tu redzēt īstenības ainu cauri maldu krūmiem,
Un ar katru atnākošo brīdi sazvērestības
Atmasko tu tik iekš sevis paša iekšējākās cīņas.

Vai tad viss nav nolikts, novirzītu lai no taisna kursa?
Bet vai tevis paša radīta nav šitā domu burzma?
Tavu acu priekšā sašķīst nami, kalni, gaiss un zvaigznes -
Bet kamdēļ vēl turies klāt pie savas novalkātās maikstes?

Iedomā, kas būtu tad, ja pēkšņi pats tu nonāvētos
Un ka nākamajā momentā kāds aicinātu svētkos
Tevi; durvis atvēris, tu līdzcilvēkus staptu kristām
Tevi, sakot jūsmā: "Labs! Tu paveici to nu pa īstam!"

Un ka galā izrādītos - viss tik pārbaudījums bija,

Uzdevums, kā iedegt sveci pasaulē, kur ēnu lija,
Jā, nudien, ka sarakstīts par tevi ir šis evaņģēlijs,
Tevi ka uz augšu ceļ vien paša izelpotais hēlijs.

Beigās visu redzi skaidri - to, ka sākumā vien esi,
Un uz visām durvīm rakstīts "VILKT" un "GRŪST" un "ENTRANCE", "EXIT";
Beigās jau pa lieliem malkiem, lidus, lēkšus, dižām alpām,
Jo tev jāvalda kā kungam, bet tev jāpaliek kā kalpam.

"Jo, kur divi vai trīs..."

Viens vārds vienā pusē, otrs pretim otrā,
Otrs vārds ir pirmā pusē, pirmais otrā.
Laikus savienojis paradokss, ko minam,
Līdzīgs aeroplānam, arī submarīnam.

"Vakar, šodien, rīt" un "elle, zeme, debess",
"Gāze, šķidrums, cietums", "saule, zvaigznes, mēness",
"Miesa, gars un dvēsele", "priekša, mugur", sāni" -
Vienlaikus ir klusums, miers un hurikāni.

Atceries tos laikus, kuŗi būs pēc gadiem,
Ar' pēc trejiem mūžiem ļaudis skries pēc latiem,
Tikai kad tu mosties, mostas zeme visa,
Tikai kad tu runā, klusē tava liza.

Tikai pilniem vārdiem tukšas visas ķešas,
Tikai pazīstamās sejas tiešām svešas,
Vienīg' izzūdošais mūžīgs savā gribā,
Vienīg' nomirušais visu ātrāk zibā.

Pastardienas rītā gaisma sirdslaimīga
Nāk no sirds, kur skripku sienāzītis čīgā,
Sienāzītis pazūd, skripka līdz' ar viņu,
Paliek gaisma, paliec tu ar Mīlvārdiņu.

Un tā otrā puse īstenībā šite,
Nebeidzas nekas, viss allaž savā ritē,
Reiz tu biji jēriņš, tagad esi lauva,
Tas, kas tevi tvēra, pats nu tavā sauvē.

Tur kur pirmais solis, aizmugurē otrs,
Ja tu dzīvs, tad dzīvo - jā, tas iraid ordrs.

Graudi.

Tu esi teicis savu taisnību un sējis vārdus augsnē,
Esi jutis sirdsapziņu sava gara jaustā taustē,
Esi kļuvis plāns kā rudens ledus pirmais sarmas pārslās,
Kuŗam cauri lauzies, šķērsojot ik upi krāču braslā.
Tavi teiktie vārdi vizuļo kā lāses apstājušās
Vidū gaisa, dažas veldzē zemi, citas nekritušas
Jonizējas, elektrificējas, plaisā āra plazmā,
Un tu stāvi savas rīcībdarbīb's lietūs brāzmu gāzmā.

Tver tu makšķerkātu, spriego auklu, metot zilās tālēs,
Iespītējot vējam, pūš kuŗš pretim divpadsmitās ballēs,
Ceri nostiept matus vēl no vienas bezgalības citā,
Rodot savu īsto vietu universa gabarītā.

Piebriedušas vārdu sēklas mākoņos dzen dīvus asnus,
Citiem šķīsta mīlība, bet citiem dusmu kvēles asums,

**Esi sviedis savus graudus visās vietās iespējamās -
Rampās, grambās, stampās, zampās, arī karstās kampās, pampās.**

**Esi iestādījis lietusmežu, sevim nezinoti,
Tagad koki tevīm prasa dvēš'les pumpurus un poti,
Un tu vēlies nodedzināt mežu, saknes ārā rauti,
Tomēr vēl un atkal birs no tavas sirds uz zemes graudi.**

Viena doma.

**Pasauli var mainīt viena doma,
Ja tu pretestību jūti tā kā ūmā,
Ja tev zibšņi iekarst spraigi iekšā prātā,
Celies līdzī viņiem sapņu aerostatā!**

**Jaudi augšupkājpošāko dinamiku,
Piesātinies ar tās straujo kinētiku,
Esi tur, kur mijiedarbes bezgalīgums, -
Enerģijas nezūdamības tev likums.**

**Gravitāciju var pārvarēt ikkatrs,
Ja ir tevī kodollādiņš, spējš un ātrs,
Vibrē frekvencē, ko netver zemas sirdes,
Tanī, tikai ko visspožā gaisma dzirdēs.**

**Ceļo viņas tempā cauri kvantiem, kvarkiem,
Cauri astrōtelpām un tās modriem sargiem,
Tevi pievilks magnētismi klāt pie jūras,
Tur kur drošsirdībā pārtaps dižbravūras.**

Zinātnības patiesības smel un baļo

Savas domas, lai tās kosmā neizgaro,
Natūrfilosofiskuma vietā kali
To, kas mūžam visumā dzīvos, paliks.

Mācies tumsā redzēt, urbies sienām cauri,
Tevi gaida saldās uzvarības lauri,
Šifrē interferences un skaidro leņķus,
Nepaliktu lai ne duravas bez eņģu!

Dodi spēku difrakcijām strēlot, strāvat,
Parametrus atmini un ļauj tiem zalvot;
Elektrība allaž zimzēs prātā, spindzēs,
Karsīs dziņa sirdī, kuŗa nesastindzēs!

Rečitātīvs.

Malka sprēgā vecā ēkā, sirdis lēkā durvju slēgā, fraku pērkam brīvam vergam, tas
tik tērgā vien par sērgām.

Pilnas mutes nu ar butēm, jauna būte dzīvi stutē, jābeidz putēt, sieru pūdēt,
jāspiež utes, jāpūš pūtes.

Bieza vilna pacieš milnas, kamēr pilnā visas dzilnas, pirmam vilnim diži stilmi, pāri
ciļņiem lido sviļņi.

Goda tiesā svēti viešas gaismas viešņas, skaldot biežņas, naktī biezā austra
riešas, nepaciešas, ārēs griežas.

Kāpurķēdē smiltis dēdē, kalvja smēdē domes sēdes, miesta blēdēm kūlas plētes
neapsētas, tālab svētas.

Tikros ikros, mikrās likrās vikārcigārs deg kā lkārs, sīkās ligās, mīkstās īkstīs īstās
līkstīs bikstīt drīkstī.

Vodeviļas nepieviļas; pārāk dziļas, aplam mīļās, skaudri zvīļās siržu viļas, kuŗām
sīļi lieli bīļi.

**Žņaudzējčūskām šogad tūskas, vajag uzkast sapņu druskas, pēcāk uzgāzt savas
uskas tā kā kuskas muižu pluskām.**

**Neatslābsti, kamēr šņapsti zied kā rapsis, esi lapsis, vai ar āpsis, kuŗš vēl rāpsies
tur, kur apziests zeltā azbests.**

**Eifōriju simfōnijā, harmōniju kompānijā, tirānijas botānijā, nostalgijas laika dzijā
mijas liju vadlīnijās, bijā viju fosilijas, viļā riju agōnijas vislatvijas ovācijās.**

Polārā diena.

**Vai esat lasījuši, ka zudīs miegs un dusa
Un ka drīz visai kruši būs pasaulē vien rūza,
Kas plaiksnīs padebešos kā pulka jāņtārpiņu,
Un tumsā, pulksten trešos, nakts pazudīs bez miņu?**

**Vai spēsīt ticēt gaismai kā polārdienas maiņai,
Kas seko saules plaismai kā svētījošai daiņai?
Kad zvaigznes nokritušas, tās visu zemi spulgo,
Kā ziedlapiņas plūša, ko ēnas neappulgo.**

**Auž tīmekli jau stari caur ūdeņiem un kalniem,
Un mijas pavasari, kas karsē vaigus salnām,
Caur palienēm un pļavām, un mežiem sidrabotiem
Tie vaļu dāvā strāvām, kas izgaismojas šodien.**

**Un nomods milst kā guba, kā austra budinoša,
Un dziesmās veŗas lūpas kā jausmas kutinošas,
Jau saule debess jumā iekš zenīta uz mūžu
Uz vakts kā modra puma stāv, dvašo spozmes dūšu.**

Zelta vidusceļa meklējumos.

Kur mīti, pārgalvība karsinātā, vai iekš destruktīvu nāvju slēdzienu?
Vai jebšu esi dižciltība Alpu virsotnēs, kur svētums savu labdarību pauž?
Es rakšu dobēs piesārņotās lūkot ķīlu, maksu, dabas natūrjēdzienu,
Kas beigās parādīsies augstu debesīs kā mākonis ar stāviem krastiem, asi kraujš.

Krāc jūra nešpetnā un sīvā, bango putu atvari kā nepiepildīts sods,
Ir visa vara dota vējam, kuŗš māk zēģelēt kā viesulis un piepūsts bramanis;
Bet rīta valgmē tas spēj nosusināt kristālasaras kā maigums apmīļots,
Kad staigā zemes virsū tā kā labais burvis zīda zeķītēm, neviena nemanīts.

Ir velce novilkta, un nosprausts līmeņrādis sens uz pasaul's līnijas kā mērs,
Kam jāraksturo parādības, apstākļi un stāvokļi, kas duŗas zemē, no tās aug;
Ir kārtība un secība it visām Dieva lietām - ne jau vienmēr sulo bērzis,
Ja mūžu brauc iekš autō, kājas atrofējas, taču pastāv dziņa allaž kaut kur braukt.

Starp uguni un ūdeni, starp debesīm un zemi, jā, starp liesmu, šķidrumu un gaisu,
augsnī turas mūsu vārds,

Un klusējoša mīmika sauc iztāļu kā apdullinošs blāzmojums, kā ugunskura
šķīstais sārts un pārkoņtēva dimdinošais dārds;

Vai esam visi kopā spēles katlā, vai ar' raujamies par sevi tā kā klaidoņi bez
mājām, nojausmas šai vienatnē?

Vai mūsu atmiņas ir aizklīdušas nākotnē, kur sapņu zalgojums ar cerībnokrāsām ir
stidzis senatnē?

Vei, spaiki atslābinās, saltme kūst un vēršas rasā - cikls turpinās, viss nostājas pa
vietām, gluži mūžgadīgs,

Un visa lielā centība un pūles, kuŗas briedēji ar neizmērojamu spēku, lūdzot Dievu,
galā ir tik "čiks";

Var aiztraukties uz jaunu visumu, var laikā ceļot, kaut vai mirt, bet nebūs pazust it
nevienai dvēselei, kas šobrīd jūt,

Var spārnoties, vai jebšu gurt, var durēt un burt, un kurt, un spurt, bet tev nemūžam
no šīm spektru dimensijām neizklūt.

Svīst gaisma, un tas iraid rīts.
Riet saule, un tā iraid nakts.
Tu mirsti - seja bāl kā krīts.
Tu dzīvo - citas sirds iekš takts.

Tu, neviens cits.

Vai redzi? - viss ir tavu acu darbs.
Ir pavasara vēsmiņa, ir orkāns skarbs.
Vai dzirdi? - simfoniņa jau tā skan -
Un tas ir tavas dzirdes veikums arīdzan.

Vai tausti? - māli piekrastē jau šķīst.
Un tanīs mūžam paliks tavu pirkstu nospiedums jo īsts.
Vai runā, vai tu klusē? Zīmes nav! -
Kas pateikts, noklusēts nu savienojas jau.

Vai jūti? - emocija visā ir,
Kas tavu laivu pludina un ir
Pa tevis dzerto upi iekšās tavējās,
Kur gaisma allaž plūst un nenonāvējas.

Vai saod? - smaršo tavu rožu dārzs,
Kur mīla aug un naid, un tiesa, farss;
Vai garšo? - debesmanna vārīta,
Kas šodien jāēd, nevis parītā.

Vai baidies? - bīstas arī spieģelis,
Kad uzkrīt viņam virsū snieģelis,
Ko sasaldēji savā kosmosā,
Kad vārošāko tēju lēji termosā.

Vai zini? - zina arī pasaule,
Jo tevis radīta tā ir un apauklēt';
Tā mācījusies ir no tevis vis',
Tu viņas pretinieks un labdaris.

Vai staigā? - staigā arī mūžības,
Tām piedien visas tavas dūšības,
Kur veries, kur vien dzidrās acis viz,
Tu esi savas krāsas pasaulē šai izlējis.

Vai dvašo? - dvašo arī vēja dain's,
Kam neredzams ir skatiens slēpumains,
Vai elpo? - elpo katrs mirklis svēts,
Bet tikai ģiedi tu, cik katrs no tiem vērts.

Vai pulsē? - pulsē arī zemes sirds,
Vai gara miesas tā, vai cieta tā kā zvirgzds,
Vai salksti, slāpsti arī kādureiz?
Tā zīme ir, ka jāizlabo tas, kas greizs.

Zobenzobu tīģeris un mājas kaķis
(Jeb ko šie dzīvnieki pauž par morāli).

Starp sirdskambaļiem uzsalis plāns ledus ziemā šajā,
Tur staigā zobenzobu tīģeris un kaķis mājas,
Tas pirmais rūc iekš salkuma, bet otrais laiski zvilni,
Tam pirmam allaž nav, kur iecirst savu aso ilkni.

Bet kaķis vēro zivtiņas, kas kaitējas zem ledus,
Starp abiem radījumiem šiem mīt apdvēselots etoss,

Un nesatiekas it nekad šie zvēri, kaut tie blakus,
Tiem konkrēti ir atšķirīgs ik dzīvesveids un rakurss.

Tas tīģer's maršē šurp un turp, tas allaž plēsties vēlas,
Bet kaķis tikai murrā, raugot debestiņas cēlās,
Un, kamēr tīģer's nēsājoties slīd uz ledus glumā,
Iet kaķis sīkiem solīšiem gluž' kā pa mīkstām dūnām.

Ir zobi tīģerim tik seni, sens ir naids un niknums,
Bet kaķim kažoks jauns ir vilkts, kam nepieķeras piktums,
Jau ledus laikmets beidzies, tālab tīģeris ir radis
Nu vietu mūsu sirsniņā, kur kādu laiku vadīs.

Bet nāca šajā pasaulē tāds vienkāršs mājas kaķis,
Un morāliskais jautājums tad tapa gana āķīgs:
Kad zobenzobu tīģeri un kaķi liek uz svariem,
Tad redzam - kaķis smagāks ir par visiem tīģerbariem.

Pasaka par teiksmainu laimes zemi.

Trubadūri, čupakobras, jetiji un indiāņi,
Eņģeļi un marsieši, un Ziemeļpōla katalāņi,
Tiesneši un noziedznieki aizklapētā kafejnīcā,
Vilkači un vampīri, un burvji tur cits citam līdzās.

Milži, punduři un fejas, rūķi, liliputi, velni,
Heroji uz vienradžiem, kas izjāj cauri seniem pelniem,
Pūķi, dievi nemirstīgie, zombiji un lietuvēni,
Drakōni un kentauri, un viņiem blakus baznīcēni.

Valkīras un ugunsrijēji, tiem vidū prezidenti,

Babas jagas, ciklōpi, ko aptur sazinīgi menti,
Gnomi, goblini un diskō dejotāji zaļumballē -
Vienprātis ar titāniem, ko visu jūt, tie čakli mālē.

Trolli, nāriņas un eksorcisti, daiļās amazōnes... -
Viss ir mūsu sabiedrībā pārgalvīgi viests un klonēts,
Vai pēc gadiem ļaudis būs vien ēna metodolōģijā?
Pārteicos es - mitolōģijā - vai devolūcijmijā?

Mīlas eņģelis.

Es esmu mīlas eņģelis jo kairs un kaistošs, dedzinošs,
Mans gars dots katrai dvēselei, tas jūtu versmē spēcinošs,
Kur esmu, notiek stebekli - šie vilņojošies brīnumi
Kur krācēs siržu ūdeņus, kur pludo valgi rīnumi.

Es esmu siržu savedējs, kas paceļ sapņus mākoņos,
Es dodu kaismi spelgonī un uguns dzirkstis saloņos,
Es valdu pāri erosam kā iekvēlināts jundījums,
Kam visu kosma mīlestību iemiesots ir rūdījums.

Ak, bangojošās bauda, - elsas, tirpas, asins pulsējums,
Vēl padebešos tvan tavs juteklisko ziedu dozējums,
Kur tiekas divi labsajūtas emōciju blāzmotnē,
Alkst savienoties divi kaisles sprādzieni jau brāzmotnē.

Jau kurtuves verd baltkvēlē, līst skūpstī visos mīlniekos,
Dievs zina - esam vienmēr bijuš' mīlestības ķīlniekos,
Vai nejaužat - šis visums dvašo orgasmā, kas nebeidzams?
No tā pa visām zibens strēlēm sūcas vīns, vēl sulodams.

Jel sirgsti mīlestībā vēl, uz mūžu sirgsti vēlmībā,
Un ļaujies dzirkstīt iekārībām intīmākā šķelmībā,
Jel pielūdz varu stiprāko, kas Mīlestības vārdu nes,
Dievs pacels tevi romantikas sātinātās virsotnēs!

Pirms tevis bija cilvēki, bet tikai ļaužu atmiņā un nostāstos -
Es redzu tos,
Ir kopīga mums atmiņa - es atzīstos,
Kas mieru dos
It visos zemes pamatos?
Kas pamatos,
Ka neiegrāmatots
Ir zods,
Kam cauri skrējusi ir likteņšautā dzenskrūve un skrots -
Kāds sods! -
Tu esi ievākots,
Un citam ticis cildmes gods.

Un augsti skanam šķietas tavas mīlestības spalgā nots,
Bet dziļi dvēs'les atradnēs tu dienām, naktīm svīstot roc;
Kaut tikai atcerētos tu, ka tas, kas iraid nodzīvots,
Ir tavs un tikai tavs, kā vēsture ir kaut kas tevis dots.

Tavs laiks, kas pavadīts ir šeit starp ļaudīm, kuŗiem sāpes zods,
Ir dižpārdokļa manierē ar pāva spalvu izgreznots,
Un katrs vārds, kas vecā avīzē, ir tevī izgaismots,
Kad lasi, lūko, lai zem pagātnes tu līkstot nesaploc!

Pirms tevis nebija nekā - viss labirinta līkločos ir apvārdots,
Lai nosists ods,
Kam zudis kādreizējo laiku mirdzums spods, -

Tas tīrais posts! -
Un aizpeld cilvēcības plosts
Tāds nepamosts,
Un jūties tu kā gosts,
Kam osts
Ir miljards gaismas gadu tāļos nostūros un zvaigznājos, -
Tos kost,
Lai varētu tu post
It visus ceļus patiesos.

Viena stīga.

Tik viena stīga dzīvē spindz kā laika zoba akas vinds,
Kam aizejošais gadu simts kā nodrupusi, veca klints
Vairs neizsaka it nekā - tas dziest kā liesma laternā,
Kam jēgas nav un paterna, kā arī sava *pater* nav.

Šis šautras strēles šaurais ceļš kā uzmācība acīs belž,
Uz kakla ērkšķi duŗ un elš, un paradīzē viss ir mēļš,
Tu rūpinies par karjeru, lai nebūtu tur barjeru,
Un, rokot zelta karjeru, tu meklē dzīvei izeju.

Kad apkārt groži, važas, žogs un atvērts tikai vienīgs logs,
Viss ved uz priekšu, paliek oksts tāds neredzams un klaji nogs,
Trīc miesas virsuzdevumā, bet klusē Dievs, vairs nerunā,
Šai robežības lērumā tu raugies tukšā vērumā.

Tas diegs, pa kuŗu jāstaigā pa lielpilsētām pastaigām
Caur nātŗu stigām lakstainām un kungu sejām bārzdainām,
Sīksīkā pestīšanā ved - bet arī tas ir labi, redz,
Jo kas gan ir tāds mūŗa mets, kad dzīvē viss ir aizlienēts?

Tik viena stīga saulē skan kā Dieva Tēva vaiga pants,
Tik viena mūsu tiltam vants, ko allaž svešinieki lenc,
Šo stīgu esi aizķēris, kad piedzimi, tai pietvēries,
Tur tava gaita mūžam ies, jo Dievs ir tevīm pieskāries.

Virš zemes kā, tā debesīs.

Pušu pusēs dzīvojam - no iekšpuses un ārpuses,
Un mūžs ir allaž pusē, šķiet, ne nivelēts, ne pārdozēts,
Ar vienu kāju pagātnē, ar otru kāju nākotnē,
Ar vienu domu verdzībā, ar otru augstā vadotnē.

Viens acumirklis šaisaulē, bet cits jau rādās aizsaulē,
Te esi slavēts, cildināts, te sirdīgāki aizkaunēts,
Kas zin', ka nava starpības starp dzīvi šo un pēckapu? -
Ka tikai divi brīži ir, kas mijas vienā etapā?

Tu esi bijis abās vietās, bet vai vispār atceries,
Ja esi bijis tikai acs, vai aizvēries, vai atvēries?
Mēs gaidām nākotnības ēru kaut kur tālī, iztālēm,
Bet aizmirstam, ka tikai tagadne var sirdi izzālēt.

Nē, nebūs atšķirības tās nemaz - es skaidri saku jums! -
Starp debesīm un zemi - tas ir Dieva varas nospriedums,
Ka viss ir viens, ka īstenībā lidot mākam tieš' tāpat,
Kā mūsu kājas tekalē pa ceļu ceļiem gad' no gad'.

Ko gaidāt, dzīvie, nāvi, kad nekad jums nenāks klātu tā,
Ko raudat bērēs, izplūzdami sērās as'ru prātulās,
Ja zināt - aizgājēji visu dzīvi bija miruši

Tāpat - to zārki nav to likteņus nemazam šķīruši.

Jūs teicaties nu zinām savu piedzimšanas momentu

Un cerat dzīvi nodzīvot, un galā dzirdēt lamento,

Bet cita nav nekā ar' bijis - tik, ko rāda degungals, -

"Virs zemes kā, tā debesīs," vēl nočukst sirdī klusa balss.

Mums laimēsies!

Es gribu cilvēks nu būt tas,

Nekad kas neatkārtojas,

Ar duku, dvašu, garu iet,

Nekad kur saule nenoriet.

Ar caurstrāvotu brīvību

Es iemantošu sīvību,

Ar kuŗu ārā lauzīšos,

Pret sauli neapdauzīšos.

Kur bližģē nepieradināts

Ik sapnis nesavrupināts,

Es jaunās mēlēs skandēšu

Par svilstošajiem papēžiem.

Jo, raugi, ciklōns allaž griež,

Ikkatru mutuļos tas sviež,

Kas brīvprātīgs, pret savu grib', -

Tik lūko - dzīve gaŗām zib!

Es nekavēšu, traukšos vēl

Nu jaunu universu celt,

Kur jausma svabadība mīt,
Par naudu kuŗu nenopirkt!

Es sevim pāri pārkāpšu
Un atgriezīšos, pārnākšu
Iekš prīmoģenitūriskās
Šīs gaismas, spoži āriskās!

Es vākšu ļaudis vienkopus,
Lai mīlestība vieno mūs,
Kur pazīšanās svētnīcā
Būs mirstas senās pletnīcas.

Cik sakuplotas dvēseles!
Tās pilnīgas un veselas!
Vai jūtat dievišķības puls',
Kas tā kā dūnas virsū gulst?

Vai jaužat brīnumsvecīšu
Ik dzirksti, - paskat, lido šurp
Tās audinošā izgaismē
Un pušķo visu izskaistmē!

Vērp vēl mūs, brīze skanošā,
Šai krāsu gammā tvanošā;
Kur neapstādināms briest prieks,
Ir atrasts katram pārinieks.

Kur draudzība zvīl mīlībā,
Zūd bailes, naids un bīlība,
Kur majestātisks valda spīts,
Ikviens ir mīlas varas dzīts.

Es gribu cilvēks nu būt tas,
Kas laimestībā atzīstas,
Ka glābta visa ļaužu cilts,
Nekad ko nelaupīs vairs vilts.

Nezin kālabad.

Nezin kālabad tu spried par fluorescējošajām upēm
Kolorādō kanjōnā,
Kur, akmeņšķilām irstot, trupēm
Pietrūkst kvēla anjōna -
Šī kompanjōna delikātā -,
Kuŗš pa fluorescējošajām
Upēm naktīs spilgti bradā.

Nezin kālabad tu paud ik noslēpumu klinšu radzēm
Alpu serpentīnu vijā,
Amazōnes straumju krācēm
Lem, lai viņas Gaismu bijā,
Pēcāk nedomājot padzen
Tāļi prom no eifōrijas
Lāses, kuŗas augļu lijā.

Nezin kālabad tu ries vēl karstas as'ras Antarktīdā:
Vai lai vari vēlēties,
Lai viņas ledum cauri sitas?
Mūžam stingā pavēnī
Nav blakus dvēselītes citas -
Bezgalīgā gavēnī
Vēl kuŗas sirdī māla plītas.

Nezin kālabad tu ej uz Sibīrijas mūžamežiem
Meklēt dainas aizmirstās,
Kas nepieder tiem ļaudīm svešiem,
Klimstot stigas izcirstās,
Tu izvairies no ēnām, blēžiem,
Miņas - vēro - izirst tās...
Jau līdzinoties sapņiem bēšiem.

No austrumiem līdz rietumiem.

Paplašināt visumu, kāds, lūdzu, stiepiet viņu pāri
Zvaigžņu dzelkšņiem sidrabotiem, izlīdzinot tumsas jūras,
Lietus lai krīt ne uz zemes tik, bet ekstraordināri
Pārņem visas debess telpas jaunās, svaigās konjektūrās!

Dzinējvērpetes griež gaisu uzjundītās strāvas plūsmās,
Piesātināts ārs kaist dzidrā, šķīstā, caurspīdīgā miglā,
Patētiski avoti dzirkst liedinātās komētjūsmās,
Visas universa smiltis pārvērtušās skaidrā stiklā.

Plaiksnī, dziļā debess uguns, simfōniskos tēlojumos,
Dārdi, elektrificētais mākonī, kā lavīntrauksme!
Šķīstiet, zvaigznes nospriegotās, izklīdējiet ēnojumus,
Uzsākusies prestižākā dvēšļu pārbaude un sauksme!

Apasionāta lai skan caur nocietinājumiem, mūriem,
Valdīšana pienākusi pausmei visu varenākai,
Izaugsme nu piešķirta tiem personāžiem miniatūriem,
Spozmi devuši kas katrai gara cildenuma bākai.

Burāji pret vēju, draugi, kataklizmu kaŗošanā

Baigajā, kas plosās padebešos satricinātajos! -
Reizē klusējiet iekš bijības un dziediet - vārpošana
Sazēlusi spožiem zelta graudiem daiņu vārdos šajos.

Dunēs planētas, to sargi, mēneši un sauļu saules
Tanī briesmīgajā stundā, kuŗa sirdis apžilbinās,
Drāzīsies pār dzirkstījošām vaŗavīksnēm vēju aules,
Dimdinošas, dullinošas, - skat, kā viņas svaidās, cīnās!

Un par pazušanas cenu kaut kas jauns ir drīzi radies, -
Pārpasaulīgs paradīzes dārzs ar neredzētām krāsām,
Rau, tur visa atmosfēra mirgo virstonī, kas patiess,
Gaismas pērlītes tur skraida apkārt mūžam zaļām vasām.

Nav miera šai zemē.

Pie tiem logiem, durvīm, ailēm
Ogļu rieciens tumsā gailē -
Tā ir sirdsapziņa tava,
Miera kam šai zemē nava.

Allaž trenkties, ritēt, vēdīt
To, kas ļaužu neizpētīts,
Centuriōnu ielenkumā
Tik par brīvestību runāt.

Nejaust sāpju, nedzirst trokšņa,
Sak, - tu esi gaismas ložņa,
Nerūp tevīm barjerrifi,
Krīzes, katastrofas, tīfi.

Kas spēs apturēt šo krosu,
Nokūpinot papirosu,
Tavu skreju, kuŗai pāri
Kaujas zvaigžņu leģionāri?

Vai tak galu kādreiz sniegsi?
Un ar katru kāpto slieksti
Pamazām vai nesajūti -
Saltums metas iekšā krūtīs?

Ko dod uguns mūždegoša,
Kad sirds ledus kalvē pošas?
Ko dod spārni apvējoti,
Kad tu otra nesaproti?

Uz tiem griestiem, sienām, grīdām
Uzklāts auds, kas līdzīgs zīdam, -
Tā ir mīlestība tava,
Miera kam šai zemē nava.

Atemperatūra.

Kad smadzenēs top arvien vairāk rievu, un
Tā galva plešas lielāka, un
Katra doma žilbina kā gaisma, kuŗa
Mākoņos jau dun
Kā pārcilvēciskākā virskoloratūra:
Punkts.

Un lido taustiņi no tastatūras,
Sirdī dzirkstī šunts
Kā vēlmju nepiepildītākā jūra,

Kuŗā peldas tikai suns,
Kam veikta dvēs'les procedūra,
Lai tas vairāk nenoskumst,
Ka pēdīgajā avantūra,
Kuŗā viņu veda kungs,
Bij' tikai vientuļš mēness kunksts,
Ne stāsts par sūtību un mums.

Lai beidzot veras vaļā debess jums!
No viņām krīt lai saldās plūm's!
Un nevis lietus lāses tā kā kļūm's,
Par kuŗām vēstī apogejiskā literatūra -

Jau uz katra stūra -
Lobās pirmsarchitektūra,
Ceļas dūms,
Kur krūms
Ir glums
Kā pasaulteces ilūziju nepaskaidrojums,
Kam prātā vienīgi ir subkultūra
Tā kā pāratsaldējums,
Iekš kuŗa prīmoģenitūra
Paklupusi ir aiz mūra:
Valda postdevestitūra -
Atemperatūra.

Tas nav šitais.

Pūces netiekas ar ūpjiem,
Vardes neprecas ar krupjiem,
Papagaiļiem nedzimst strazdi,
Pistācijas nerieš lazdi.

Zeme negriežas ap mēnes',
Mākoņvālos neaug sēnes,
Kas ir dzīvs, tas tāds ar' paliks,
Kas ir miris - allaž badīgs.

Strauts ir upe tikai bērnam,
Dzīve domāta nav sērnam
Pakaļpalikšanām lejā,
Bet gan domu plūsmām dzejā.

Arī miesnieki var būti
Veģetārieši jo rūdīt',
Ja tu esi zemē svešā,
Neatstāj sav's mājas bešā.

Mēdz būt dziesminieki mēmi,
Mēdz būt simpātiski ķēmi,
Gadās sekundes, kas šķietas
Gadiem ilgstošas no vietas.

Tikai daži pazīst zvēri
Sevi, spogulī kad veļas,
Citi kļūdās savās kļūdās,
Slēpjoties no lietūs būdās.

Naktīs neredz vaļavīkšņu,
Himalajos nevaid līkšņu,
Viens nav otrs, tas nav šitais,
Tomēr svešs nav nepazītais.

pelargōnijas.

kam Tu svili atraitnītēs madarās un kakpēdiņās
kam Tavs raspodiņš bij' caurs un pazudis bez ziņas miņas
tikvien asinszāles dzīslās pelašķus vēl spiež pie krūšu
tikvien dzegužacis sprēgā virsū lejojot rožu dušu

paparžzieda mīlestība novalkāta neļķu lejās
efejas zeļ puķuzirņu nomāktajās pērnās meijās
krustknābji ēd lauvmutītes vasarā salst leduspuķes
jaungvinejas balzamīnes sašķīst delnos sīkās suķēs

sniegpulkstenītes kūst pavasaŗu valgos baltos palos
eņģeļtaures klusē ugunspuķes iekuŗ liesmas skalos
mežvītenis tinas Tevim apkārt pieskārienos ciešos
tīģerlillijas jau medī antilōpes ziemas kviešos

mēnesenes lasa mēness sēnes lēnās tulpju ēnās
samtenes tik maigi glaužas flokšu siržu domās rēnās
oleandram pāri lido gandr̄s malvas zaudē galvas
spraišļu lantāna dedz gaismu savā laternā no alvas

kam Tu aizmirsi par neaizmirstulītēm ziemeļvējā
kam Tu plūci nātres sālsvirzas tās meti manā dzejā
kālab deviņvīruspēku nokaltēji jūŗas smiltīs
nemeklēji jasmīna kas smaršo vēl aizvien tik cildīts

kālab devi kaķumētras suņiem bišķrēsliņus iršiem
kālab sajauci Tu zaļās mirtes pavirši ar viršiem
un vēl vijolītes neuzskaņoji ar vīna stīgām
vai tad vībotnēm un grīslim meŗa kosām līdzī dīgām?

cigoriņš vai vaivariņš vai zeltgalvītis dzeltenākais
jebšu kāpuniedre skābene vai slotzar's parastākais -
viss ir ziedošs Tavā dvēselē pat vecais purva dadzis
saulespuķes mūžam dzirkstī Tavās margrietiņu acīs

Ūdensmērītājs.

Vai iz debesu, vai elles,
Vai iz kādas spožas celles,
Jeb iz tumšu nakšu daiņu,
Aizeinot uz rīta maiņu,
Noslaukot uz sliekšņa kurpes,
Vaļā palikušas burbes.

Un ikvienā acumirkļī
Top ik sirdspuksts visu dzirdīgs,
Citāds izskats šodien lapām,
Kuŗas mēs no rudens glābām,
Patapināts laika sprīdis
Viņas urķēs, bikstīs, dīdīs.

Pliekans ūdensmērītājiņš,
Salstot upei, gluži vājiņš
Kļuvis, kājas izdeldējis,
Aplam daudzi as'ru lējis
Lapkrišgaudu krēslas stundā,
Aizķēries aiz Ventas rumbas.

Neparastas ķimikālijas.

Neparastas ķīmikālijas no gaisa šodien birst,
Meklē cilvēki, kur sēklī skrējis Noas dižais šķirsts,
Jāglābjas no sērskābes un kālijhidroksīda ir,
Lai var tīros okeānos visbeidzot peldēt, irt un nirt.

Karaļūdens krāc kā pūķis, verd no vulkāniem kā spirts,
Svēto biržu ielokā ir kurināta asinspirts,
Bromūdeņražskābes lietus nešpetnīgi lejā līst,
Raugait nu uz sēra trioksīda ledus nepakrist!

Sālsskābe un slāpekļskābe vārās mūsu tasītēs,
Ogļu melnas puķes liktas porcelāna vāzītēs,
Perchlōrskābē šļakstās bērni, dzīvsudrabā kašņājas,
Sēžamies uz arsēna kā šūpuļkrēsla pašmājās.

Aizejam pie ārsta baudīt, asinīs vai netek svins,
Pārlicināmies, vai kempingā nav beidzies naftalīns,
Tomēr mūsu atkarība gail kā dzīslās kofeīns,
Kas dod kūkai saldo garšu - vanilīns vai anilīns?

Pēdējais ledus.

Tur, dzirnavās, kur mēles mežģās vēja spārniem deklamētiem,
Laidiet mani vaļā, laukā upes lejtecē!
Pēc izziņotām laimes vēstīm staigājiēt pa plāniem lediem,
Uzlidinaīt mani augšā sapņu dardedzē!

Uz mīlestības aušībām, uz panteisma animismu
Celiet manus stepa soļus, nenokavējiēt!

Man gribas dejot trakulīgi, redzēt viņās saules vizmu,
Kamēr nav par vēlu, gaismu vienmēr slavējiet!

Kad verd no gara mūžība un acis liesmo dzirkstīs, šautrās,
Pasakaities Dievam Tēvam, godu dodiet tam!
Jau izplūst dvēsele ilgu zilgmē, sākas dziesmas, līksmas, jautras,
Nepievērsiet uzmanību bites kodienam!

Ek, visa dzīve, mūžs vai vēl kas - pūtiēt savas zelta taures,
Daudzcīņnieku vaiga sviedri - tikai šļakatas;
Un pāri sludinājumiem un reklāmām vēl pūļi aurēs,
Viņu briljantsafīrpilis nesadragātas!

Ko teiksi, draugs un ienaidniek, tu esi pretinieks vai brālis?
Kurpju šņores atraisītas, nepaklūpi nu!
Bet kā ar tādiem apaviem tiks pieveikts visu pēdējs rallijs,
Kuŗa galā iegūt varot tonnu rubīnu?

Es zinu tikai zobu sakošanu maigā pavasarī,
Tad kad iziet ledus, un mazdrusciņ vilšanos,
Un jaužu nu ar katru atnākošo gadu vairāk arī
Neapdzēšamu un neierobežotu svilšanos.

Sudmaliņas.

Tik sapņains gaiss kā ziedošs padebesis šalko līdzīgi vēl vīnstīgām, kas vasarvējā
augļojas un raisās.

Vēl vienu meditāciju es palūgšu zem vīģeskoka - aizmirst jebšu atminēties pērno
dzīvju zaizas?

Vai tiesa - mēles saplūdīs kā kosma aprijošās bangas negausīgā pašplūsmā un
klusīs piepēžībā?

Vai dusmu pērkons skaidrosies kā jaundzimušā bērna vaigs, ap galvu kuŗam likta
visu eņģeliska stīpa?

Tik vienu zinu - dzīties, neapstāties, neļaut pakrēslot tam āram, kuŗš ir iekšā, ar' tai
iekšai, kas ir ārā.

Un katartisma eņģes eļļot izveicīgi nenosodībā, lai eļļas piles tek ar' katrā
saulesstarā.

Neprasītās alegōrijas.

Dievmūžīgas izturēšanās kā kapličas, kas trobelē
Ikvienu maijpuķīti, kuŗa uzplaukusi žobelē,
Bet viss ir viens, kad atzīstam, ka tumsa neeksistē,
Tad kad savus viendīgļlapjus stādām marmōrkaltā bistē.

Siluetu dažādībā precas divas galējības, kuŗas
Tur pie dvēs'les spārniem trejdeviņas asins jūŗas,
Buras vīd iekš apvāršņa, kam lokas lokās tā kā roku dzelži,
Kamēr viļņu vērpetes duŗ kaulos tā kā salti ģelži.

Visas aptuvenās domas top par atriebības skeletiem,
Kas klāti līķautiem un skrandām, sadriskātiem velvetiem,
Pat ķermeniskās valodas krāc eņģeliskos čukstos,
Kamēr dziņas nenorimst ne dvēselēs, ne budinātos urkstos.

Šķiedrvielām pārbagātā medusmaize lipinās
Iekš teōriju viltusfrāžu domēniem, to stīpiņās,
Pret neprasītām alegōrijām jau vēršas dekadences, -

Katra peld pret straumi tā kā asakainas, tuklas mences.

Sukulentu nevīžīgos lakstos sviedri mutuļo kā tvaiki,
Sulo piebriedušie asni, viņos kuģo tautas kaiki,
Dzīvas nejaušības skraida ūdens tērcēs neauglīgās,
Visa nauda notērēta prostitutās, šņabī, cīgās.

Un par melnstrādnieka algu nosprāgst seni mīlnieki, -
Šeit viss pa vecam, tikai saņemti jau jauni ķīlnieki,
Un stadiōnos tekalē sen miris futbolista gars,
Un tribīnēs sēd vienīgi viens nosauļojies pensionārs.

Debesmūžīgā.

Tu nesamirkšķināmā neizlēmība, kas vagojas pa izveicības kvartāliem, kur rudas
lapas dzenā vējš

Pa laimes kaltiem kanāliem, kur izdaudzīnāts sāpju slogs tvan lapkrišdzelmes
kontūrās kā veci kaŗa rati;

Par tikumības cenu pirkatā savaldība dvēselē kā šķietamība akli sprieŗ par tiesu,
kuŗa miesu plēŗ

Iekŗ pastardienas zvaigznājiem, kam allaŗ krūtīs pipari, kam nesadedzināmas
bailes pleŗas skaudri, plati.

Es izvēlējos zēmoties tam laikapstāklim briesmīgam, kas dvesa manu nolemtību
vaŗavīksnes krāsās,

Bet nezināju iemesla, kas sēdēja uz mana kamieŗa - tas visu laiku stiepa, iekāms
neuzausa rīts;

Bij' pelaŗķziedi krituŗi pie tavām basām, tirptām pēdām, viņas staigni bradāja vēl
solidārās plasās,

Un vēlējos, lai viņu zilinoŗais, meklējoŗais skats vēl ņemtu mani savā paspārnē,
vēl ņemtu mani līdz'.

Tu nenojauti pasaules, tu neredzēji debesu, - viss bija gaismas mirāža, kam
īstenība nepatīk,
Pret tumsas cirstām nedienām tu neizjuti mulsuma, vējš pavēlēja orkāniem, lai tie
nu tevi vajā,
Bet tava vasarraibumainā seja bija kā no zelta - nesatricināma savā būtībā, kur
laime dīgst,
Un putni vidutāji klusēja kā vēl pirms Radīšanas, viņi tavā garā slīga
debesmūžīgajā.

Ak, teici savu laimi manim, esi rōzā brīnumpuķe, tavi vieglie samta mati viļņo
kosmosstraumes
Ar teiksmaināko liderību, kuŗa pļavas ziedos klimst, kā neuzveicams partizānis tā
spēj gadsimteņus mīt
Bez gatavošanās, bez minstināšanās - tev pieder viss, kas plūst pa svēto zemi
siržu pukstu sveltās aumēs -
Un tevī katrs smilšu graudiņš top par ģiedru kristālu, kas nestāj prāta atblāzmās
vēl kaist un mirdzot tvīkt.

Šķiet, katra zvaigzne krītošā krīt tieši tavā dvēselē, kur nebeidzamas vēlēšanās
raksta savu dzeju
Par varonīgo pagātni, ko nesa senču muguras, jo nenogurdināmi, spēji sirdis
tagad atminas,
Ka bijī tur tiem līdzī, blakām visos viņu rūpestos un dziedināji, drošināji katru
mīlas eiju.
Nu manim palikusi vienīgi tā jausma svilstošā, kas neremdināma vēl garā tavos
matos sapinas.

Mīļākā sirsniņa (dvēseles grīvā).

Nepamet mani tu, sirsniņa mīļākā,
Esmu iekš mīlas par daudzi jau sirgstošs,
Un katra diena kā atmiņa dziļākā
Lejas pār garu kā krusas liets dzirkstošs.

Sulīgi mākoņi raibina debesis,
Sasauktas jūsmas svin ābeļu ziedus,
Bet, ja tu aiziesi, mūžīgi drebēsi
Atmiņu vandītos pagātnes lietos.

Izvēļu mānija plosa un maldina,
Pretrunu tīmekļi vijas ap sirdi,
Likteņa taustekļi dedzīgi kaldina
Slēdzienu, vai būsīm kopā, vai šķirti.

Bezkaislīgs piekūns nu skraida pa pamali,
Meklējot ligzdu, kur atstājis bērnus,
Un viņa piekūniene vecā āmulī
Izkaisa mīlības vārdus jo ērtus.

Vai viņu spārni tos nesīs uz kalnienēm
Tur, kur starp klintīm dus dievišķā mīla?
Vai tak uz neapdzīvotajām malienēm,
Kurās deg svešatne nokrāsās lillā?

Saskaļos nu ar to tiesību sāpīgo -
Ziedi ir skaisti, tik kamēr tie raisās,
Ienīst vai mīlēt to plūšanu dabīgo?
Palo te upes, te satek jau aizās.

Nepamet mani tu, mīlākā sirsniņa,
Esmu iekš mīlas tās verdzībā brīvā,
Esi vēl jaunības daiļākā stirniņa,
Nebeidz kas ganīties dvēseles grīvā!

Burzguļojošie vārdi.

Burzguļojoši tie vārdi, kuŗi avantūrās dodas,
Sen jau parādzīmes slejas, zobus graiza kaimiņkvotas,
Rūpnieciskas neģēlības izkalkulē vidusmērus,
Dullinātas iespējamības liek visus spraišļus šķērsus.

Sintētiskas atklātības manipulē viltus kalpus,
Neizvēdinātie kambari lūdz dažus svaigus alpus,
Puritāņu garīdznieki šausta sevi tirgus placī, -
Atkal viena sasprāgusi artērija zemes acī.

Simpātiskas palīgstrādnieces pa krogiem naktī staigā,
Kamēr viņu puiši taksometru krēslos galvas kaikā,
Še, tev slavas virsotne! Un, še, tev neatpalikšana!
Še, tev dabas katastrofu visu sirdsžēlīgā anna!

Triecies netaisnības žultī, kā to dara akcionāri,
Kuŗi zvaigžņu asariņām zelta starus kaisa pāri,
Nesalīdzinies ar spoguļi, tas allaž sevim melo,
Neizkausējamu ledu tas iekš spelgoņa vēl svēlo.

Burzguļojoši šie vārdi, runā, kamēr turi maņu,
Atnāk jaunas tūkstošgades tā kā sērgas, visu paņem
Sevim līdz' uz neatgriešanos - tas likten's pulsējošais,
Viņam mīgā divi ļaudis - runājošais, klusējošais.

Tā ir pamošanās.

Vai jūtat acu aizvēršanos,
Kā tur lēkā dzirkstis?

Bites aizgājušas tranos,
Streiko dzimtās īkstis.
Nemanāmas smilšābeles
Katalizatūros,
Pompu piepaceltas želes
Vairāk nepasportos.
Makintošu kokapstrādes
Celulōžu milti
Mūžam buru kuģus lādēs,
Kamēr sabruks tilti.
Ledlaužvisurgājējslieces
Ekselenti taisno
Visas muguriskās mieces,
Kuŗas laiku aizdod.
Nepieviltā bramanība
Svaida jaunas stigas,
Nevar iztikt ļaužu griba
Vairs bez mīlestības.
Sataustītus cilvēkus
Ir grūti savākt kopā,
Vieglāk salikt spilvenus
Ir sīrupainā stropā.
Visu zina tikai gaisma,
Kuŗai visu stāsta
Tumsa vienā laidā, laismā,
Zaļumojot gargzdas.
Jūtat acu aizvēŗšanos? -
Tā ir pamoŗanās!
Viņā turbulences fanos
Emaljiskās vannās.

Vinipegas lāču gudrā izmanība.

Es pateikšu jums noslēpumu tādu,

Kas kā žalūzijas

Visam priekšā novelk savu ādu,

Pēcāk tālāk vijas

Apkārt galvaskausam, kamēr pārtop

Smalkā ilūzijā,

Aizceļojot laikā vēl uz Spartu

Pērno gadu mijā.

Vinipegas lāčiem ziemā nava

Zivju garšas mutē,

Viņi allaž medu lok no dravas,

Lai ir saldi krūtēm,

Viņu neiznīcināmā slava

Peld starp ledu kudēs,

Viņu māgā allaž slēpta trava,

Kuŗa neizputēs.

Viņu vilnas kažoks plāns ir ziemā,

Biezs iekš pavasara,

Viņi izseko, kur paliek gliemji,

Aizklīstot no bara,

Lāču nedestruktīvākais piemērs

Gaiļo novakarā,

Viņu kravas automašīnriepām

Nekad nevaid svara.

Tad, kad visi lāči paliek vieni,

Sākas uguns dejas,

Bet tie tagad pametuši mieni

Tumšās bezizejās,
Varbūt cerē notvert kādu jeni -
Lāči par to smejas,
Jo ir redzējuši kādu dzeni,
Aizlaižamies šreizā.

Vai paturēsīt noslēpumu manu,
Ja to tagad klāšu?
Lāči sevīm iecēluši ganu -
Vīrelīti drāšu,
Un vairs ne par kādu augstu cenu
Nevajag tiem grašus,
Tie ar gudru izmanību senu
Glāba sevi pašus.

Košo krāsu cirks.

Tur, nedaudz tālāk, nekā ir
Simt miljard' jūdžu apkārt zemei,
Valda košo krāsu cirks,
Kas guni devis debess dzelmei.

Klauniem acis aizvērtas,
Un čūsku dīdītāji zviedz,
Tās debesis ir aizdzertas,
Tām nerasniedzams gaismas briedis.

Tur cikādes daudz skaņāk dzied
Par romantisma simfōnijām,
Savus bērņus pieskatiet,
Lai viņi zvaigžņu sirdis bijā.

Dzelkšņains valis iznīrelis
Tur pa galaktiku peld,
Jā, visi zina, ka tas melis,
Tomēr viņā tiesa kveld.

Tur, atpakaļ uz Himalajiem
Kalnu korēs ceļas telts,
Un visiem faniem, skatītājiem
Kabatās grab trūdis zelts.

"Jel atnāciet uz baigu šovu,
Nenožēlosit, kad beigsies
Viss, tad viesi ēdīs plovu,
Slavināsies, mīlā teiksies!

Kas no tā, ka esat vieni?
Izģelbsities noslēgumā!
Tanī var uz mūžu ienirt
Tā kā smiltīs Karakumā!

Rokas spiedīs jūsu tēvi,
Draugi, sveš'nieki un radi,
Saime nepieredzēs nāvi,
Apsveiks savu dzimtas māti!"

Tur, kur nedaudz tālāk vīd
Tas neprātīgo krāsu cirks,
Var gana daudz ko samatīt,
Bet nevar dzirst, kā drēbes tirkšķ.

Došanās tālāk.

**Garaiņi kūp tvanēdami deniņos un pazolēs,
Vārdi balso skanēdami nebeidzamās izsolēs,
Zibens trako siržu dzīlēs, jūra ārdās smadzenēs,
Dzīves saspringtajās spīlēs plaisā acu radzenes.**

**Pamošanās, izlaušanās - nav par vēlu, nu ir laiks
Atdot vannas, kafejkannas, gaismojas lai katrs vaicsts,
Sasaukt pulkā pazīstamos, svešos klātu aicināt,
Žēlsirdīgu draudzību starp dvēselītēm laicināt.**

**Lidot tā kā meteōriem, bet nemūžam neizdegt,
Un ar izpletni no mēness Piena Ceļā iekšā lēkt,
Rievas sejās izlīdzinās mīlestības pildījums,
Jo ir beidzot jāiepazīstas ar visiem katram mums.**

**Laika galā satiksimies baznīcā pie Dieva krūts,
Tur kur Dzīvais Ūdens čalo, bezbēdīgi šļakst un guldz,
Atvadas tās nebūs, tomēr tā būs tālāk došanās,
Dziedās Rīgas svētie gaiļi, mudinās uz mošanos.**

**Būsim dzīvi mūžīb's plānā, kūpēs zoles, deniņi,
Būsim mēs pie Gaismas sāna - karalienes, ķēniņi,
Kaisīs mūžam mūsu gars kā neatvairāms ugunskurs,
Atraisīsies važu mazgas, kritīs pagātnības mūrs.**

Hipotētiski.

Hipotētiski tu mīlēji un hipotētiski

Arī nīdi, dzīvoji un miri laicīgi,
Izdzēšot ik rakstu zīmi, turot atmiņā
Pārestības, laimības, kas klusā apziņā.

Hipotētiski tu atvadījies, sasveicinājies,
Arī sacīji, ka viss ir absurds, sakults, kausēts sviests,
Dziņu māktā neatgriezeniskumā prieks ielija,
Katram samaitātam lakstam ziedu kāds klāt pievija.

Hipotētiski tu varbūtību atkal zaudēji
Un pēc gaŗa koncerta ne reizes neaplaudēji,
Caurumsitējs delnā žmiegts, ar kuŗu vīna maisus durt,
Tik nu šinī rītā taviem matiem vairāk neizspurt.

Hipotētiski tu kniksēji, tak aizkars vērās ciet
Pārāk ātri, pūlis sauca: "Labie ļaudis, palīdziet!",
Vārdi izbālēja tavā baltā, baltā dvēselē,
Skatuvītes grīds vien palika tāds nenoēvelēts.

Hipotētiski tu smējies, raudāji par asarām,
Kuŗas pārdevi pēc brīža ceļojošam bazāram,
Hipotētisks plaukstas nospiedums vēl sarka tev uz sirds,
Hipotētiski vēl tavās acīs bija mīlas dzirksts.

Rudens ceļš.

Sēru paklājs šodien tavu seju rotā rožaino,
Gaisā pavīd neatminamākās, slēptās ožaines,
Vārdi asi griežas dziļi, kālab paudu steigā tos?
Tagad Dievs lemj, lai tie mūsu soļi nepastaigātos.

Nepastaigātos pa lauku, kas mums naktīs zvaigznes sēj',
Izrādījos mīlestības ienaidnieks un nodevējs;
Vai tu mani izģērbi un drēbes meti ugunī,
Tur kur neģeld vairs nekas, tik dvako sērs un rūgumi?

Ko es biju izdarījis, ak, mans Dievs, es mīlu vēl,
Tagad tikai izmisums iekš saprāta kā dūņas pel,
Neredzēju robežas, kas vilkta apkārt pasaulei,
Sirdi laužu zemiski tai eņģeliskai meitenei.

Nepateiktais dzīvesstāsts uz sirds kā bluķis smagi gulst,
Neziņa iekš sirdsapziņas trako, rimst un skumji mulst,
Pārpratums kā vērmele uz mēles izlej savu sul',
Kaijas selgā aizlaižas, un pārtrūkst sapnis, stājas pulss.

Ļauj man paskaidrot vēl reizi, neaizgriezies, neej prom,
Pārāk salts šis rudens ceļš, un pārāk ciets šis melnais klons,
Nepazinu tevi es, un nepazini mani tu,
Aizlidoji tāļi prom uz nesniedzamu ganību.

Otrpus.

Vai atceries tos laikus,
Kad bijām mēs uz zemes,
Kad manījām tos saigus
Vēl atnākam no mēness?

Kad domājām, ka nava
Ne aizsaules, ne kapa,
Ne elles, šķīstītavas,
Ne paradīzes labās?

Nekam kad neticējām,
Nekas mums nerūpēja,
Kad pietvīkušām sejām
Lauks lietu virsū lēja.

Bij' sarunas mums gaŗas,
Bet vārdi bija strupi,
Viss notika, kā parasts,
Tak sasprēgāja lūpi

No sausuma, kas saknēs
Bij' spraucies mūsos dziļi,
Kur vaimanāja akmens,
Kam saldsērīgi bīļi.

Tas stāstīja, ka bijis
Tai otrā saules pusē,
Ar gaismu jūtis mijis,
Kas nestāj svilt un duzēt,

Ka esot dimensija
Vēl tāda pat' kā mūsu,
Kur nav vairs ilūzijas
Un dēdēšanas rūsu.

Vai atceries to brīdi,
Kad viņu ieraudzījām?
Tad likās, ka tu krīti,
Bet tomēr kopā bijām.

Tad skatījām no jauna
To pasaulīti, kuŗā

Mēs izlīdām no žaunas -
Mūs izskaloja jūra.

Tā zeme neatšķīrās
No mūsu vecās zemes,
Tak nojautas bij' tīras
Kā atblāzma no mēness.

Kas notiks ar mīlestību?

Kur sajūgtas grimases šķīļ svētus pantus,
Vien ciklo tās papaijas krūtežā tvirtā,
Kur bramanīgs atvilnis iešūpā gantos
Iekš sīrupa ledaina pasaulē virptā.

Ar ķeburu dakstiņiem surdinē kāres,
Kas laistās kā magones - kuplastes kaismē,
Ik sprēgātā dvēselē ielaižas spāres,
Kas kaitējas iekairinātajā gaismē.

Iet jaunava garām kā delfīna dziesma,
Tās grācija dzirkstī pa vaļējām vēnām,
No debesīm nobirst nu gluži kā viesma,
Kas pārņem ar mīlību maigi un lēnām.

Un vilkači pārtop par labradōrēniem,
Un netikļi pārvēršas baznīcu kungos,
Ir zināms - šiem godpilniem, ticīgiem zēniem
Vēl mužīgi sirdis par mīlu vien bungos.

Kad pavasarjūsma ģerevņā zied daiļi,

Mij skūpstus ikkatrs, kam dvaša vēl krūtīs,
Tad ļaudis nāk pierakstīties gaŗiem aŗļiem
Pie tā, kas tos brīnišķā uzbudē sūtīs.

Būs medus uz ķermeņa, mūŗam tas plūdīs,
Būs puķes, no degsmīgām sirdīm kas uzplauks,
Un iepakaļ paliks vien nieki un ludus,
Ikvienu no miega jūts piepeši uztrauks.

Tumšpelēkais asins.

Tu esi laiks un mūŗība, un neatgriezeniskā nakts,
Kur augstfrekvences sapņojums ir liedagsmiltīs kasts un šņāpts,
Kur pretvīrusu pilnvaras pil zārkos neaizdarītos,
Tu dari visu spējamo, lai eļļā neizvārītos.

Un izmisuma virsotnēs tu kāp ar stegozaura spēk',
Un saki, ka tavs asins kļuvis pretenciōzi tumšpelēks,
Es neraugu vairs tevis baznīcā, kur grēkus žēloji,
Par savām gaitām mūŗībā tu tomēr klaji meloji.

Kur pelašķlauki ziedēja, tu gāji savas as'ras bērt,
Un sauļā bija saŗņaugta tā kārts, kam virsū sarkans ercs,
No viņa asins pludoja, tak sārts tas bija vēl arvien,
Tas aiztecēja tikpat ātri, tā kā gadi projām skrien.

Tu esi laiks un mūŗība, un nerasniedzams jūŗas krasts,
Kad domāju par tevi, mainos degsmē tā kā termoplasts,
Šķiet, izurbšos es cauri naktij, bet vai tumsas netrūks man,
Kad būs jau uzrakstīts ikkatrs rīta ausmas jaunais pants?

Kur dziļūdeņu dzelmē tek tas asins, tumši pelēkais,
Trūd sirdsapziņas atkusnis zem dūņu klātām velēnām,
Un iztrūcināts sapnis tiek tur kasts un šņāpts bez apstājas,
Līdz ūdens paliek nekustīgs un savā gultnē apstājas.

Skafandrs.

Šis skafandrs ir aizsērējis - vai tu klausies mani?
Ka viņā nevar dzirdēt, kā dārd pārkonbarabani?
Un šokējoši atspulgi džinkst viņa metālrievās,
Kur sakramentāls degunradzis viņa žņaugos ievāzts.

Kur bezdelīgactiņas raugās pieres vietas spīdē,
Tam skafandram vēl nākas Mēness laukos sīkt un īdēt,
Tas gaisu laiž pa pogas caurumu, un elsas knapas
Ar universa zvaigznājiem tik mirkļu mirkļiem sapas.

Es neiespēju dzirdēt vakuumu, kas dimd tik skaņi
Kā mani debespāršķeļošie, izmisīgie sapņi,
Kaut gribētu es novilkt masku nost, lai spētu dzirdēt,
Tad gals man nāktu spēji klāt un sviestu saltā mirtē.

Es esmu klimtis sašķaidītā zemē, Mēness laukos,
Kur pelnu vētras manā galvā neprātīgi auko,
Simt gadu esmu vazājies, līdz skafandriskā telpa
Nu smiltīm sanesta kā mana sērtā, vārgtā elpa.

Šis skafandrs ir nokalpoj's - kur dzirdējis to esmu?
Vai piedzīvojis nevaid tas gan salu, saules versmu?
Es bijis gan uz Mēness, Plūtōna un Merkūrija,
Bet pateikt nevaru, kur labāka tā dzīve bija.

Dziesma mani laimināja.

Kur muzikālas kvalitātes
Uzplaukst rudens smaršās,
Vēl notis, skaņas skrej kā ātes
Polonēzēs, maršos.

Un pulkiem jaunu melodiju
Tvan iekš lapām sārtām
Ar brīnišķīgu krāsu viju
Katram mīļam vārdam.

Ar svinīgākiem skaņojumiem
Dziesmā pamostamies,
Un, salnā uzziedot vēl krūmiem,
Sajusties var rāmi

Kā nosvērtības prelūdijā,
Ieskandinot fūgu,
Kur tēma raisās liju lijām
Ar ikkatru klūgu,

Ko pinam dziesmu vācelītē,
Likdami tur vērtes,
Kas pulē siržu sienas, grīdes,
Apsaucot ik vētras.

No tiesas laimīgs vari jausties
Tad, kad koŗu koŗos
Līdz uzvarai pat vari lauzties

Simfōniju staros.

**Uz virsotnēm vissevišķākām
Balsis skaņas paceļ,
Kad raugi viņas mājup nākam,
Zini - nu jau atceļš.**

/mīļajai skolotājai Sandrai Siliņai/

Hipokrāta zvēresta akupunktūriskās dilemmas.

**Šķiet, pasaule ir svērusies
No vienas galējības citā;
Debess iraid vērusies
Un tagad raksta sensanskritā.**

**Rīkjoslas ved ačikopu,
Izlaupot ikkatru stropu
Nevainīgā vājumā -
Šīs dzīves laimes gājumā.**

**Bez pieredzes un tiesas galā
Katrā zemes apgabalā
Norisinās kara streiki,
Skrupulōzi nenobeigti.**

**Atminēšanās ir grūta,
Tomēr nevar viņus aizmirst -
Tos, ko dievi projām sūta
Tur, kur zemes dzīve aizvirst.**

Trenkā mākoņus vēl, bērniņ,
Pateicības dienas garā,
Kritīs saujā zelta vērdiņš,
Pagaisīs no sirdīm parāds.

Kauču līs vēl melni sviedri
Vēl pār pasaulīti veco,
Būs, kas nenolauzīs niedri,
Nenodzēsīs dakti svecei,

Tiekāms uzvara būs tiesai
Katrā pakalpalicējā,
Kurā drūpošajai iezai
Sabirzt lemts būs ziemeļvējā.

Kontūrschēmu papildlīdzekļu šķovēto grūbu, zirņu un griķu sautējuma delikātā
azaida porcelānisko šķiedrvielu pieprasījums.

Katrai kleopatrai ātrai bādri nātŗu kadri.
Šķetināmām pamatvienībām ceļš nāk un atrit.
Sinagōgu logu žogu kroku ogu mokas
Pogā spiestuves un rokas, lai tās neapzogas.

Tūce sirdī sažļembātā, bada gadi kopgrāmatā,
Jaužu gaužu plaušu kaušus, laušus laužot aušu čaušus,
Bet, nenieka nepieprasot, aso lasō krāso masōns,
Ozōnlosjōns jōnu fōna zōnā lonē tā kā bozōns.

Kur pieneņu lauki tvan, kusuši sniegi,
Kam līdzī ir aizplūdis ienaids un nāv',
Skrej debešos solītos cildenais piekūns,

Kur bezgalā laismojas zvaigznes un kāv'.

333

trīs trīs trīs
sit laikrād's dvēseli
kā piliens nevaldāms
iekš gara prāta sapņotnes
kā ledus rieciens stīvs un lāns
kur triecienizturīgas
krevetes
peld klusās okeānbangās
nekustīgas bandas blandās
diskantiskā riska kantā

aptver milzonisko sauli
viņas prātvēdera mērā
sēru ēras smēru bēres
sfēru zvērus šķērsām šķērē
klišejiski fiksus diskus
iemet jēra marinādē
pate datē vatē vātes
kuŗas lādē promenādēs

trīs trīs trīs
top šķirstīts pirkstu ceļš
tas iet no lejas augšā
trīs trīs trīs
top vakars skaudri dzēļš
tas rej kā tukša vaukša
un tu nemosties nekad
no iekritušiem lāvas pēļiem
tikai grozies nemierīgi
sapņojot

par krustaceļiem

Degšķidruma samaitātības attaisnojošie iemesli.

**Vai vaicāsit, kamdēļ ir tā,
Ka krējums piena cisternā
Nekad par sviestu nepārtop,
Kaut zvalstās tur tik skābs un dobs?**

**Vai jautāsit, kam pieder valsts,
Kad vada viņu maldos malsts,
Un kur ir tiesa ilgotā
Iekš zaķa gaitām ķilkotām?**

**Kad degšķidrumi ir samaitāti
Un daudz tam joku ir aiz ād's,
To taisno viņa ticība,
Kas balstās svētā rīcībā.**

**Kad klozetpodi bēniņos
Vēl dalās kundzēs, ķēniņos,
Tos fizikultūra augšup nes
Iekš saules lāgās azotes.**

**Tiem stilbu kauli degsmē svilst,
Bet mums šai ērā neiebilst
Pret pretenziju gāzekli,
Kas kļuvis nu par āzēkli.**

**Vai prasīsīt, kā degšķidrumi
Var nesamaitāties kā rums?**

**Tam iekšā atsvars ietekmīgs,
Kas atradis, kur slēpjas ikss.**

Tvirto mīkstmiešu konglomerācija.

**Apputeksnē mīlas sakni, sapni nepārziēdošais!
Jauktu maņu drillēts līgums senatnīgi pietušēts,
Klējdatōru viju vantis samtā manto gantu bandu,
Bet iekš šķiru izcelšanās vajag dalīt kontrabandu.**

**Tenterēti, penterēti krāmi rāmi slānī prāmi,
Pulvertorņu roņu kroņi troņu joņos ieceļami,
Pergamenta denta lenta mentu namā čammu lamā,
Šķiedrvielu skropstu tušā, visu neizsmeļamajā.**

**Celulōzu cukurdozi nozied tā kā losu rozi,
Tvirtmīkstmiešu konglomerācija rijā bijā lozi,
Kreppapīra tīrā dzira šķīra dzīru kaņavīru,
Iekāms dzēra sēru mēru, veņot vēri īru Līram.**

Ģenitīveņu uzplaukuma daudznōzīmīgās likumsakarības.

**Strādājošs cilvēks nekad nemet mieru,
Kaut atkusnī daudz ir vēl sviedrētu pieņu,
Kas dūmo pēc izgailes džezsvītas stilā,
Kur krēmkrāsas atziņas labdarī cilā.**

Kur svabadas piecstāvu klātnības piemīt

Ikkatram, kas grib savu vaļību iemīt
Iekš grēksūdžu nodokļu valstiskā kōda,
Neviena nav joka vai pat anekdōta.

Lai bezbremžu kņadas čurkst klavesīnmākslā,
Kad tēvišķi pieveikts un izpildīts aksels,
Kur pēcpeldes sirdēsti lepojas kūļos,
Tvan pagaidu nozares erroto pūļos.

Šķiņ pilienvaidpatiesīb's pretskata krākas,
Kur pēcspēles metienos aizjausme sākas
Par bezierunieganstu virsskaņas joslām
Iekš zemledus mazcenas piekļuves oslām.

Un brīvdabas pretspāpju piejūras oļi
Kā šārīta papildu virsprotokōļi
Līst nabaga piespiedu gaŗkāju dzīslās
Kā bezraksturprovokatīviskas vizlas.

Metamorfiskās līdzjūtības bauslības piepildījums.

Vai jūties brīvs, vai piederīgs? Vai atsvabināts, vaļš un sīksts?

Vai priekšnojautu sūtnībā tu iekārts tā kā niedru līksts?

Var mūža klūgas izzondēt, var nevainību nozombēt,

Bet galu galā jautību var atsaldēt un pazaudēt.

Pie pieminekļu pakājes var tērēt kautras šaudrības,

Un sekmju pulsa izskaņā var nolīdzināt čaudrības;

Un negodīgā spēlē spējams troņu spožmi iemantot,

Tak likten's tad var klusuciest un bērņīb's laiku neatdot.

**Nem dzīvē visu nu bez maksas, mazgas apzags vaska maskas,
Nolobīti trilobīti brīdi zīdī pienenīti,
Mizu izskats riskēts, driskāts, izkopts skapī sapnī knapi
Sāpju drapi klapē kāpnēs, tāpēc apsēsts kapsētaskēts.**

**Šķaudi, raudi, baudi naudu, audu jaudu glaudi, gaudi,
Vispārpieņemts pieņu cieņu piejums piejums vieju miju,
Šķiņķu riņķi durvju kliņķī piņķē smiņķi - ziņģu iņģi,
Drāšu vāžu bažu ašums pašās važās stažē āžus.**

**Ko nu teikt par mākslas veidiem? Nebeidzamiem, skaņiem feitiem?
Vai būs apsīkt reizi visiem konfiscējošajiem reidiem?
Trūkstot miera dzinējskrūvei, pārtrūkst arī diegtās šuves,
Kuŗas turēja pie glābšanas un sapņu teiksmes tuves.**

**kur radīja mūs
kāda dzīvības forma
viss nākotnei bija
un tā bija norma**

**un ģenētiskākais
bij' pirmkods slēpts gēnos
kad nošķīra visus mūs
meitās un zēnos**

**te runāja daudzi
ka vēstījums miesā
ka atnāks drīz rase
mūs skolot un tiesāt**

ka šīs vēl nav beigas
bet atspērienlaukums
kur dzied latvju dēli
un meitām ir plaukums

jel parādait sevi
jūs radītājdievi
mums DNS rakstīta
citplanētprievīt'

bij' ādams un ieva
bij dievs tajā dārzā
kur palika augļi
kad vērtās viss farsā

pirms runāt mēs pratām
vārds mājoja augsnē
to iedvesa mūsos
jo citāda tauste

viss mītisks un reāls
bet gaismā jau atnāk
un sirdīs ir iegrebts
kas agrāk bij' aknās

jā viens tak ir skaidrs
mēs vēl cirkulējam
un kamēr mēs elpojam
atgriezties spējam

dzeriet pateicīgie ļaudis
no ūdenkrituma sakratītā ūdens
tas skalosies jūsos
kā miljards dēku
sakāpinātos pārdzīvojumos
kad kritīs pēdējā zvaigzne
no debesu mirdzošās velves
jūs atgīdīsīt
ka nav mazu un lielu cilvēku
ka nav dievs tik tāļi
un suņi nekad nenokļū savas astes

dzeriet un priecājieties
visas zemes izdaudzinātie vīndari
dzeriet no jaunās ražas
un sendienu tikumu turiet
dziļi siržu piemiņā
neba es kritīšu jūsu vidū
kā pēdējā marta sniegpārsla
neba dievs jūs uzlūkos
lai soda grāmatu šķirtu

dzeriet jaunās pasaules atklājēji
no vētrainā okeāna
kas izpušķots uz kāzām
es jau sen stigu
jūsu atklāsmju smiltīs
un spāres lidinājās man apkārt
lai atnestu ziņas
par prasīgajām manierēm
kas lolotas daudzu vīru sirdīs
kad kalni kritīs jums pie kājām
atcerieties par dievu
un to

ka viņa valdīšanai
nebūs gala

tu pāršalci mani
kā elektrība zibenī
un atziņa pazuda
kā lomu spēles
pastarā kārts
tu pāršalci mani
kā plūdmaiņas līmenis
un sirds bija viena
kas pukstēja par otru

viena izvēle
mūža mirāža
svelmīgās dejas
iekš dievišķas klātnības
dieva dēls centrā
apkārt nomesta pasaule
ūdeņi staigā
kā ziemeļi pa pakšiem

viena brīvība
dzīvības cenā
lōzungu norieti
devīžu apklusums
ņirb vien gar acīm
izdotās grāmatas
nabagu patvērums
teokrātijā

tu pāršalci mani
kā komēta degoša
aiznesi līdz
gan ilgas
gan apņemšanos
ka tad
kad tu mani
atkal pāršalksi
es stāvēšu
kluss kā kaps
pie atvērtām debesīm

aizmiedz klusi
cēlais gargabalniek
tavas pēdas
ceļā nodilušas
tava saule
steigā apsvilusi
tavi rūpesti
mierā atdzisuši

es klausos tavā
nākotnīgajā meldijā
kas tālās tekas
naktīs sumina
pret necilvēcību
tava sirds ir cēlusies
pret tukšu godu
tava dvēsele apcietināta

dusi saldi
vēlais gaŗgabalniek
ticības spārni
tev lidojumā noskranduši
peļu pelēkais kamzolis
vējā aprauts
un tavas acis
aiz vērības sasprēģājušas

es skatos tavā
izgarojošajā elpā
tavas pūles
tev aiz muguras sasiētas
tavi vārdi
apiņos sapiņķerējušies
kamēr taisnības nebūs
uz zemes
tu soļosi ilgi
mans tēlainais gaŗgabalniek

neizbēgamību rīkjoslā
sarecējusi spēkratu petrōleja
un kamēr dievi dzied
par jaunību uz zemes
manas devīzes skumst
skotijas kalnājos

es esmu uzdevis
par daudz jautājumu
par eksistenciālismu

par vienkāršām dzīvēm
un vietu uz pasaules
to apceļojot no sava dīvāna
skatoties griestos
un nemirkšķinot

kas pacelsies pāri
lūzuma zōnai
kas ieķīlējusies
starp debesīm un zemi
kas izkustinās klintsakmeni
kas iesprūdis starp gribu un prātu -
ak kā gribas mazliet patiesības!

bet savirpinātās dziesmas
kas nu skan caur aizlīmētiem logiem
pauž pavisam citādu skatu -
mēs esam gailenes
dieva tarbā
un gaiļbikši
purva malā
un mūsu pastāvēšana
ir kalta ozola mizā
svētā un pārlaicīgā

katrs vārds par tevi kļuva
par lielu piepildījumu
debesu krācēs
un saule savādi mirdzēja

tavās acīs
kā simtunviena
brīnumsvecīte
kam jānoturas stiprā vējā
lai neapdzistu

es sekoju tavām matu līnijām un līkločiem
mani pirksti slīdēja caur tavām cirtām
es nevēlējos nekā cita
kā vien sagaidīt tevi
mierinājumā

katrs vārds par tevi kļuva
izrunāts
raisīts
un atzinīgs
mani baloži pārvācās pie tevis
un naktīm un dienām tev dziedāja
svētas mīlas
neaizmirstamo
dziļdomību

kur burtu nav kur slīpēts miers
kur pelei allaž mutē siers
kur celofāni dūc un rūc
un partizāni ogas plūc

kur dejots nav simt gadu sen
kur jokus idillības dzen
var cilvēks nosnausties kā likts
jo sapnis paliek neaizmigts

rau kļava stāvā pakalnā
rau savus stāvus paklanām
uz priekšu rauts pa vidu dzīts
pie visām miesām akmens trīs

bez pretkustības ziņas nav
to ļaudis zināja sen jau
kur plikadīdas krustus met
tur melnsvārcīši zārkus ved

raug raug kur paliek dienas tās
pa sārtiem logiem ienestās
kur patvaļības upītēs
dej laime zelta kurpītēs

raug raug kur aiztek prieka mūžs
kā ziemeļi kas naktīs pūš
uz krastu ledus vizuļus
un mājā treknus bizonus

kur burtu nav tur arī stāv
tas likten's dižs kā sētas pāvs
un neiztikt bez jautāšan's
kur palicis ir labais gans

dziest zvaigzne augstu debesīs
un mana cerība ar' dziest
es veļos tukšā mēnesī

kas izkāmējis truls un liess

**uz pastarajo glābšanu
vēl lūpas čukstus lūgsnu svepst
kaut bezdievīgu krāpšanu
ir paudis dvēs'les varonēps**

**ak dievi esiet žēli man
es ilgojos pēc sapratnes
kas klusumā kā flauta skan
no gara zelta atradnes**

**es svīstu baiļu sviedrus salt's
un naktīs grozos aplam daudz
un doma viena sirdī smeldz
kas ir šis nolemtības drauds**

**šai tumsā melni baisajā
es kauju savu pagātni
līdz mani sapņi aizaijā
kur gaisi gaismas bagāti**

**dziest zvaigzne izplatījumā
vai tumsīs arī mana acs
šai ēnu spēļu vijumā
kur mīlas spīts ir apglabāts**

**tik daudz ļaužu
tik daudz pūļu**

ne es snaužu
ne es guļu

matrikss apkārt
iekšā jukas
sajimt savārgt
dabūt sukas

liekties vijā
liegties vējā
ritēt dzijā
citēt dzejā

tiesas brīdī
savākt rakstus
sirdi tīrīt
tas mans raksturs

un bez spīta
ieslīgt pienā
saules dzītā
vakardienā

kumoss maizes
glāze vīna
aiziet raizes
viltus smīnā

skabargainais
vidusceliņš
atkal gainās
tā kā teliņš

astes vico
ragi dūņās
neizlīdzot
caurduņ bruņas

patiess sauciens
dziļās ilgās
likten's kladziens
pļavas smilgās

nāču' blakām
svētais biedri
palikt trakam
tie ir sviedri

izdīkt naudu
paradīzē
izglābt tautu
virsakcīzē

tas viss joki
teiksmām beigas
visi žogi
trūd bez steigas

cerēt plūsmā
visus gadus
norimst dusmas
sairst statuss

nervozitāte
jūs nometāt mani
kur pagadās
pa laikam iztraucējot
vakara sirdskairo gaisu
jūs atstājāt
durvis pusvirus
lai pa tām gaisma staigātu
šurpu un turpu
kad peņģerots pielija
ar nakts liķieri
divas bālas dūjas
apmetās uz mēness sirpja
un dziedāja
par nepiepildījušos mīlu
kādas skolas ģērbtuvēs
kur mazs zēns
sveica mazu meiteni
ar iztamborētu rozes ziedu

nervozitāte
jūs kļiedinājāt
samulsušos mākoņus
dziļi debesu dzelmē
kad pamira ēnas koku saknēs
zeme pielija
ar daudzkrāsainām vaļavīksnēm
nakti suminot
ar dvēseliski kaismīgām
rōzganām ziedlapām
kas vijās
gaismai caurstrāvojot
katru puteksni
kas bija nosēdies
uz dieva labās rokas
no puķu plūkšanas

svētausmas rasā

**man neatlikt man nepatikt
man sūtīt vārdus springot saulē
nesaki ka rozes pārzied
gribu smaršot vēl un vēl**

**man neaiztikt man līdzibūt
kad apmaināmies numuriem
tad vienpusīgie akordeoni
savā vaļā zvaigznēs šķīst**

**man neiemigt man rakstīties
vēl kamēr laiks ir īss un strups
lai mūža sētās ieietu
nav obligāti jānomirst**

**man neiestigt man kaŗos iet
kad debess asintiņas lej
vēl mieru līgt ar brālību
kaut maldīga ir tā arvien**

**man nepalikt man dūšoties
par prieku zemes velēnām
kad rībēs rati pilsētā
mans miegs būs ciešs un pārdabīgs**

kutekļos putekļos
laimītes lutekļos
kutinām putinām
rubeņos rubinām
šķelmīgi vēlmīgi
mazlietiņ ērmīgi
cerīgi vērīgi
tērējam smērīti
vērīti ziedošu
apkakli dziedošu
savērpjam kailsalā
palaižam raibaļā
koknesis mitriķis
attopas vidrižos
piepešā centībā
sidrabs plūst santīmā
pant'mīmā kūlušies
virsoņos gūlušies
varāni vareni
piedzimst jau gaŗeni
sauli plūc mīnotauris
pludo jau vīnakauss
sacērt jel gaŗšļaukus
visādus gaŗšaugus
priecinieš liecinieš
tik neaizmiedzinieš
plūškoka dzinumus
kopīgus dzinumus
akcentē parketā
gādājies māketā

kutekļos putekļos
dodamies budēļos
pudeļu birstītes
žurnāli šķirstīti
armands no katmandu
savācis komandu
diskutē pieccīņā
karājas dziedīņā

tikmēr mēs valdīgi
un nemaz maldīgi
dresējam vienīgo
mākslu kas pielīgo
apkārtnes robežas
laime kur nosēžas

zīdkāpuri
malu malās
nogriež stūri
grieķu salās

ādamābols
dzīves celmi
jūru atōls
pilda vēlmi

seno dienu
kaļķu rūsa
valgmi ietur
kamēr krusa

pacelts grasis
dieva tauta
grēka āzis
baušļus bauda

cik mēs dzīvi
tik mēs mirstam

jūtu brīvi
Neaizmirstam

pelnies soģi
katla vākā
svešu kloķi
nenozākā

parauj kliņķi
cesvainieti
mazgās smiņķi
rīta lieti

dūmos desas
vakarkrēslā
skanēs mesas
katrā meslā

urgo tālāk
klusā daba
as'ru baļļā
kļavas lapa

tiesas stundā
kritīs puse
ratu rumbai
jāmāk klusēt

atziņu lauskas
un mēģeņu bērni
pusnaktī taustās
visdīvākie ērmi
ķēmīgās skaņās
kņud ausbungādiņas
dievdotās maņās
no velna nav miņas

dzeguzes kūko
kad lieti līst gausi
aizjūrās mūkot
var ieturēt pauzi
melnajos purvos
peld aligatōri
gaisbalonkurvjos
ir saspiesti koņi

rakstām ko zinām
ar saldmi vai žulti
ziedošam linam
jau paklanās kultī
jēzus pie krusta
vissvētākā nāve
tā mēs vēl gruzdam
tā domājam stāvēt

kad salta gaisma spīd caur acīm
zemapziņas ledājos
neiespējams viņu padzīt
redzēt kur tā aizlidos

tukši visi drēbju skapji
asins zila sastingus'
sidrablietus līnā slapji
kaut kur tāļi jūtis kūst

dzelžu eņģeliskā kvēlē
aukstums lēnām sirdi grauž
ļaudis runā svešā mēlē
kaut kur tāļi sapnis snauž

zibens liesmo vēsā gaisā
šķēpi bezsirdību duļ
nezinu kas iraid baisāks
kailais zars vai likten's sūrs

apātiski dvašo mute
recē ūdens okeānos
tumša tumša viņu gultne
neesības muklājos

tumsas stari asi skarbi
dursta šķind un sāpēs raud
brīves ēnu sadzeļ skarpijs
nolemtību nepārraut

neprasait jel laimei daudzi
viņas cīņa mežus cērt
sniega balto koku audzi
dzīves svaros nenosvērt

Kur svabadības lauki neaizmieg.

**mērkē brīvi dziļo tēlniek
jūtas mezglo statujās
un ar' aizmirstības pelni
celsies saulē padujā**

**dzenies knašāk straujais lauķi
tavas rokas zeltītās
apdziedās drīz visi ļauķi
dziesmās sirdīm veltītās**

**ne pa jokam ne pavisam
krūšu gali vilkmēs deg
un pie salacas mēs drīkstam
zivis jaunām zvīņām segt**

**kur lai rodam kur lai mūkam
visi ceļi zāgē vien
visas tekas klātas klūgām
visi strauti jūrā skrien**

**presē prātu dzesē sātu
malumedniek sirgstošais
un pēc četrdesmit grādu
apsvils miestu gatvju gaiss**

**meita daiļā sieva jaunā
kusties jel kā šūpas nes
šinī tvaikojošā saunā
klēpjos vada kāpnītes**

es jau tikai nabai plikai

dzīres rīkoju lai kaist
un ar' rātnai mieramikai
lai tiek tas vislabākais

drūzmu slejās spriedzes dejās
apkampieni urbjas caur'
visi bērni jodelējas
viņiem talkā vēja aur'

un pēc naktīm biezām aktīm
mīlas slēģos jaunie mirkst
vilinošām sveču daktīm
apdedzis ir jūsmu pirksts

ekvatoriālas pārmaiņas
šogad modē
vēzieni un vicinājumi
sasaukšanās un kliecinājumi
pārvilkšanas un iedzīšanas
stutēšanās un paradigmu elsojumi

kur radīsies špetnības gludenās
kur badīsies etnosi spulgotie
kur rāpus līšus savīsies likteņi
lai savu tiesu spriestu
jāņtārpiņu guntiņām

ekvatoriālas pārmaiņas
klusē vēžveidīgi
esam cēlušies izsīkstošai baudai

lai tuksnesājos iespraustu jaunus karogus

baltus kā līķauts

sarkanus kā asins

zaļus kā līdakas

sadumpojušās vilkābeles

šķin jokupēterisko zāli

drūzmēšanās vidienēs

kur skāviens skāviena attālumā

dedz patversmīgu aiziešanu pie dieviem

kur siekalainas vēstules

atnes suņu bari

smilkstot pie tēvijas kapa

ekvatoriālas pārmaiņas

atnes saviesību vēji

un tieši šogad

mums ir laimējies ieraudzīt planētas

kas sastājušās vienā līnijā

ūjina kā pasta baloži

un sulo kā bērzi pavasarī

tikai tā sula ir asaras

kas pārtop par stikla graudiem

kas jāsaslauka

nogurušiem sētniekiem

Es zinu.

es zinu

mana apstāšanās pie tevis

būs uz mūžu

kur sauli ar roku sniegt
kur mēnesi izzvejojot no debess
kur zvaigzni pieradināt
kā rātnu kaķēnu

es zinu
mūsu mīlestība
būs uz mūžu
kad vēji pārstās pūst
kad lapas rudenos nedzeltēs
un cilvēka dvēsele neraudās

es zinu
ka tu manu sirdi piepildīsi
uz mūžu
tad upes ziemā neaizsals
tad nebūs tumsas naktī
un lakstīgalas nebeigs pogot

tumsas šalkoņā
un lazurītiskos starmešos
ēnu saspēlē
tavas dzīslas plaukušas
cauri miglas
bezsamaņai un vaidiem
dzenošas mānijas
kurbulē neprātu

miers kā lielajā piektdienā
nāvīgs un milstošs
eņģeliskajos ēteļos

evanģēliskās patībās
meklējoši skatieni
uztrauktās dvēselēs
tumšajos ledājos
likteņa kauliņi

bendes uzsvārcī
gaismas apmaiņa
saltajās izdvesmās
slēpta neziņa
sēra lietū
mazgātas sirdis
dobji pukst un pulsē
mūžības gongos

izstumts strauts no savas lejas
mūžus ķer uz stikla klints
katrreiz citas epopejas
ausu galos džinkst un spindz

krēma krāsā debess vāli
ņemtu tīklu spāres tvert
un pret aso rīta zāli
nākas rasu saujām dzert

plīvo bezbēdīgais kausli
maneken kas logos mūc
ievērojot pirmo bausli
bībeli sev spied pie krūts

neapstaigāt radu rakstus
nepārvēlēt šo un to
pilnām mēģenēm tas raksturs
savu dzīvi izburto

izstumts strauts pēc laimes tīko
važas šķind kā vaŗa naud'
senais stāžs ir neaprīkots
pārdienām tas naktīs raud

apej izteiksmību savu
noliecies kā kārts uz plāts
un pret vakarblāzmu blāvu
beidzot daiļi sapņot sāc

bildinājums cukurbietēs
vaiņakojums dižprātīgs
mūsu saziņu vēl biedēs
cukurvates slēdziens mīksts

redzi krūku sila bitēs
pildi sīrupainu sul'
autōri cits citu citēs
pirms tie dosies lāvās gult

izstumts strauts ar savu ķeksi
kājos sazvērības gūt
bet tā vietā izvilks breksi
kuŗš no iekšas sācis pūt

lai paliek
zeltītās skropstas
vijīgie mati
un neapstājošās sirds
lai paliek
starpdisciplināritāte
ruma tvaikos
un ačgārnos spoguļos
lai paliek
viss pēc kā mēs tiecamies
nevaldāmu alku vadīti
vasaras kaismē un ziemas spelgonī

es uzrunāju tevi
diženā lefkoja
taustoties pēc tavām ziedlapām
tu uzaugi āboliņu pļavā
zem košas dardedzes
es uzrunāju tevi
lai tu paskatītos augšup
kur tavi sapņi
nebeidzamas runas teic

lai paliek
izplēnošā novembra malduguns
kad kāpuri
par tauriņiem kļūst
lai paliek
tavu smaršu
idiōmu stūrākmens
nepieplacinātā pirmajā sniegā

**kad mīlas apliecināšana
izstaigājusi zedeņus un smilgājus
lai atgrieztos
mūža mājās
pie svilpojošā vēja
ilgu un cerību pakšos**

Man piezvanīja Dievs.

**nāc un kuries degslānekļa malka
antracīt svešķermeniskais
ogļūdeņražforma svētā
nāc un atbildi par saviem vārdiem
oposumiskā garnadžu tauta
izkāmējušais bezcerības kults
stājies un eksistē
nervōzais liekēdības akaci mātīgais
iekš balamutu kroplajām normām
kas mežgoties veic skandalōzas apgaitas
internātskolu sapelējušajos gaitēnos
kur trūdu smaka aizsniedz
samazgu vālus puvekļu grāvjos
kur glumas zandartu zvīņas
smird pēc sazvērestīgas neatgriešanās
nepateicības irstošajās miesās**

**kaut naidpilnie skati tika vērsti
uz maniakālām slepkavībām
tas nebija grēks
kaut elkus pielūdza izvirtuļi un meļi
kāriģu aci mezdami uz naigām viltībām
tas nebija grēks**

**mēs visi virzījāmies
pa skaņu plašu atskaņotāja adatu**

uz nekultivētiem laukiem
kur savas domas saslēdza
eņģeļi un gari
vienā lielā dižmanīgā krevetē

kaut lakricu pārstāja ražot
un soja vairs negaršoja tāpat
tas nebija grēks
kaut izlutinātības slidenie tipi
izlocījās dzīves līkločos
tas nebija grēks
man piezvanīja dievs un ieteica dzīvot

tarkšķi visur salaidušies
trubina vāceles
tamborē kumeļus
kankarē patvaļā

visa zeme pilna dūkaniem memļakiem
drebina dobumus
tribulierē knauzerus
etiķī mazgājas

kas ta' nu būs
vecticībnieku tantiņas
špagato vārtrūmē
tvarsta kolibri putniņu pigorus

bez jebkādiem tabu

šļīkatas švākatas
dzerstiņu pavēlnieces
zvērina žļurgas piemājas festiņā

dumbrāju taukupikas
visur kā ļauķi līdinās
iemet pa vistas olai
kaņepju marinādē

tarkšķi visur saradušies
penterē sillabiski
koķeti uzpampst
kā cukurvate šķiņķa uzlējumā

ieķer mazu tāšu tūtu
citas dabas uzacīs
un lai svarīgāk viss būtu
dainu uzdzied prusaciņš

ne pret viesiem ne pret dievu
visas domas gaŗi smilkst
izžonglēts kad dienas ņieburs
svešas naktis sulo dilst

prestīžākās gadu mijas
piepaceltām krūtīm iet
mūsu siržu perkusijas
šodien cieti neturiet

atzīt guni pazīt suni
visām mēlēm tālš ir ceļš
un pret cēlsirdīgu uni-
sōnu tikai retais melš

kleo-patrā kleo-putrā
mežģīts vīru klēpis ir
gaitā nievājoši gudrā
šodien mums ir jāiebirst

lūdzies bezgalam lai uzjāj
stikla kalna žobelēs
pūcei pieci teļi guzā
ganiņš koka tupelēs

ieķer mazu tāšu tūtu
izšķirtspējā nekļūdies
un lai cik ar' grūti kļūtu
galā pasaki paldies

es sveicu tevi svīstošā gaisma
man tavus līdumus vien līst
kur eksistenciālisms plīst
mana balss vēl neaizsmok

man radīt tevī brīnīgus mirkļus
svētā savienības spozme dāsnā
un tavus nepiepildāmības asnus
vēl zemē spraust kā cirkļus

attopies žēlastības cerīgu mandāt
mana laimes dziņa vēl tevī mirkst
un mani neatdalāmības pirksti
pa tavu jūsmas sirsniņu vēl vandās

es sveicu tevi galaktiku leģionār
kas kaujies briesmās cilvēības labad
šai zemē kur neievērots paliek sabats
vien dvesmo jaunpiedzimis ārs

cauri pelnu trauku nokvēpušajām miņām
un saules spriedumiem pēc paļāvīgas gribas
var trenēt prāta kosmodrōmu neaizmirstulībās
un visus ziedus atdot tikai viņam

ar pūķisku kvēlu dūšu zvērojošu valstī
vairs nenāksies tukšus salmus kult
tas nav tikai izģindis pārrunu kults
tā ir dievišķā pavēle citam citu balstīt

es sveicu tevi vispatiesīgākā vēlme
ar zvaigžņu prosas gaudiem apbārstītā
kad modīsimies pēc tūkstoš gadu snaudas rītā
mūs apsveiks jauna izsvilinoša svelme

patveros
zilganzaļā
Ziemeļblāzmā

tu tur
ar mirdzošu svētlaiques seju
putnus dancini

pret vēju
ar smalkjūtīgām manierēm
un atraisītu garu

ar sniegpārslām
uz acu plakstiņiem
uz skropstām vingrajām

patveros
smaragdiskā piedzīvojumā
pie tava sāna

nav baiļu redzēt
nav nemiera izjust
nav nakts par ilgu

ar spārnotu brīzi
pēc eņģeliskā mantojuma
augstu debesīs

pēc strēlnieces lūguma
šaut bultas sirdī
uz atgriešanos

patveros tavas dvēseles vārtos
tepat tuvumā
arvien

vai tad mēness šonakt
otru pusi griezīs
kad melodrāmas vijas
pa vientuļnieku sirdīm
kā izklaidus izmētātas rudens lapas

vai tad šonakt
ieraudzīšu es tevi nākam
spulgajā mēnesnīcā
zvaigžņotos svārkos
ar staru vaiņaku galvā
un ugunīgu lāpu rokā

vai tad es redzēšu reiz
ka tava mīlestība ir lielāka
par visumu

vai manas kājas grims
tavu jūtu plūstošajās
liedaga smiltīs

kad uzziedēs naktsvijoles
es paņemšu tevi aiz rokas
atmetīšu savu gribu

un ļaušu sapnim
vest mūs uz mirdzošu planetāriju
kur uzplauks komētu
degsmīgās astes un spārni
kurus eņģeļi mums atdos
par dažiem mīlas vārdiem

vai tad mēness šonakt
noskūpstīs tavas acis
un vaigos uzkurs

nebēdnīgas liesmas
kas kvēlos
nakts rimtajā gaisā
kā ogles
kas ved pie mīlas atziņas
vai tad šonakt
es tevi saķeršu aiz svārkiem
kad bēgsi tumsas vilinājumos
kur dievs jāņtārpiņus ievijis
par bākugunīm un ceļazīmēm

es zināšu
ka tu atgriezīsies ar ausmu
lai notrauktu rāsas asaras
no mūsu naktsvijoļu lauka

mans laiks ir zadzies man klāt
ko teikt nav palicis daudz
vien ritma pulsācijā
sirds šņores mezgloties mēdz

sauc elpa svaidīties un
pēc kara asinis līst
drīz drīz es būšu kur tu
mans dievs vēl dvēseles mij

un dienas skaldītas klūp
bez saules mēness ir tumšs
un mīņas pēdo to klīn'

kas elso sažmiegta vēl

mans laiks ir zadzies man klāt

**un svērtēni mūžu šķel
ar vīna malku kas salds
ir skalots pēdējais māns**

**es vēlos apmainīties
ar gunīm maldīgajām
lai dūja palsā vēl skrej
caur dūmiem maskētajiem**

**zem pēdām saplēstajām
vēl odzes drausmīgi šņāks
vēl vienu mīlību dod
mans dievs priekš kalpa kas vaid**

mans laiks ir zadzies man klāt

**es ūpjiem lidoju līdz'
kur saule piedzims varbūt
un vakars nebūs tik dairs**

**uz galda noputējis fejetōns
smej dievišķus smieklus
porcelāna glazūrā
arābijas pussalā**

**mūsu dzenskrūvēs
atkal iemaldījies miers kristalizēts**

es izsmaršuju pingvīnu spārnus
antarktīdas aizkulisēs

kroņa numurs
bija samiksētie saldējuma kokteiļi
kuŗos peldēja olimpiskā komanda
kraulā

pēc siekstu izzvejošanas lielupē
bebri atkal sarosījušies uz kāzām
un liels smagums gulstas uz pleciem
ciemata izdresētajiem kamieļiem

es nesmādēju ideju dzimšanu
apātijas izcirtumu klaidā
un lielu vilšanos nemaz pasaulē nav
tikai mērķu dzītas sacerēšanās

manas rubrikas izžautas
uz cimperlīgas veļas auklas
turpinājums sekos
tikai zārcinieka nomoda sapņos

uz galda noputējis feļetōns
grieķ pūdēta siera rikas muižniekiem
ar svētītām prāta spējām
mēs cīnāmies par visatļautību valstī

tu aizrausi mani līdz
līdz trešajām debesīm
kur mākoņu silueti
gaisīgāki rādās

tur saule vizēs mirgodama
kā neirōnu saiknes mūsu prātos
es izsmalcināšu tevi
kā sīku mellenes ziediņu

mana garšu buķete
saplūdīs ar tavu matu smaršu
bez zvaigznēm nav vēlēšanos
kā sendienās spriests

tavas pēdas glāstīs
dimanta putekļi smilšu vilnīšos
kur pa zeltainai atskaņai
atnesīs ezera asaņi

ķeksē jel mīļuma enerģiju
no mūžīgā panteisma
tavas skropstas augšup tieksies
pie sidraba putnu ligzdām

mūsu mājas pildīsies
ar dieva sveču izkaisīto gaismu
kad ledus izies gaujā
mēs laidīsimies peldus

tu aizrausi mani līdz
un mēs ieķersimies sapņu tīklā
tur saule kveldinās lielu noslēpumu
kurā mēs sevi būsīm atraduši

kaut kas
transcendentāls
tavā dūmakā pajuka
uz visām pusēm
kā attīrīts okeāns
no apgalvojumiem
un sirds brūcēm

es tevi izvēlējos
par pirmo nodaļu grāmatā
kur nebūs nostalgijas
tikai sākotnējais pirmatzinums
kas kā nepieradināms putns
laidīsies pāri
pašpasludinājumiem

manā sirdsapziņā
būs tavas vizionārās krelles
kuŗas laistīsies
debešķīgās tematikās
līdz pusnakts pūču saukļi
mūs aizraus tuvāk
tam dievišķajam
atslēgu kalējam
liktenim

tepat istabā
kur čemodāni tukši
izkravāti mani sapņi
un cerības

aiz loga vilki gaudo
mēnesnīcas sonāti
kā pirmajā naktī
kad te ierados

pirksti kļuvuši stīvi
no avīžu lasīšanas
tās sadeg
tava pavarda kveldē

pēc sniega kušanas
būs dvēseļu pali
viens nodoms
visas cilvēces bagātība

nesūdzi mani dieva tiesai
neesmu dienas zadzis
tās pašas iekritušas
manās caurajās kabatās

aizrestotie sirds slēgi
kā rūpnīcu savažotās ķēdes
karst ziemas spelgoņa
atturīgajā mākslā

tepat istabā
visa iespējamā gudrība rasta

aizmesta pagultē
kā nodilusi čība

Apātijas dzelošie svārki.

iepludini savā ūdenskritumā
pa novāktai pārlei
no iepriekšējās dzīves
tu taču zini
ka dzīvošana ir mūžīga
ļaujies ritumam
kas neapsūb rudens rūsā
bet gan ceļo augstmērķīgi
pa virsu tīrradnīgam saprātam
tu esi ģēnijs
mans mazais tesla
tavi rītasvārki ir dievišķi
kad tie dzidrinās
pienbaltā saullēktā
tev nepietrūkst
svelmaino drīģeņu
nedz akūtās lielceļu spriedzes
tavas māšas
jau sen pasaules ceļus izstaigājušas
un pastāstījušas tev
ka tāda kā tu
zemes virsū nava
tu esi savādnieks
mans mazais tesla
kad tu celies

putni dzied smieklīgi
un jautrā diena
tevi aizrauj līdz
uz kokneses pilsdrupām
un sakratītām sulīgām aveņu pļavām

kad apātijas dzelošie svārki
tevi remdinās
dīķī pie karūsām
es izvēlēšos tevi
par savu mūžības ceļabiedru
tu esi augšāmcēlies
mans mazais tesla

kur kalngali rasoja zilgani rōzā
kur izteikties varam vien dzejā vai prōzā
kur mākoņi ēnoja mīlīgos toņos
mēs uzkāpjam godībā dievišķos troņos

ik akcents ik līnija ērkšķis un spicums
ir dievišķi meklēts un radīts es ticu
ik atskaņa trenkātā ogles kas zvēro
tas viss iraid izzināts samērīts mēros

šai tikšķošā laikrādī mūžības pulsā
uz nulli iet viss kas ir mīnusā plusā
un nolīmeņojas it viss kas ir sacīts
un sētā tiek aicināts kas bijis padzīts

kur kalngali rasojas smailojas asi
es uzlūdzu tevi uz kafejas tasi
mēs nerunāsim tikai klausīsim fōnu
un vērosim klimstošu gaisabalōnu

ik dzinējs ik ātrums un stingums un ledus
šai volejbōlspēlē veic prasmīgus setus
ik pirmatnīgumi un futūriskumi
var izdīgt no jauna kā aprakti gumi

šim mirklim ir nozīme svēta un dārga
kas nezin' to labāki lai tas nu sargas
jo iemesti esam no augšienes ļaudis
uz veselību ja nu kāds no mums šķaudīs

kur kalngali rasojas dievišķā saldmē
mēs atrodam būtību piramīdskaldnē
un acs ir uz viņas un staro tā spilgti
bet naktī skan matēti cilvēces smilksti

es vienmēr esmu gribējis apjaust lietas
izdarīt secinājumus un veikt aplēses
izlobīt jēgu no šķietamām neiespējībām
līdz grāmatu vāki aizkrīt uz mūžību ciet

es vienmēr esmu spēlējies tavos matos
kā pasaules klejotājs savācis plašu publiku
kas vaicā kā var tā staigāt
bezmērķīgi un nepagurstot

es vienmēr esmu dzēsis savu pagātņi
bet izrunātiem vārdiem ir pārāk liels spēks
tie paliek dieva ausī mūžīgi
kur tie dzidrinās līdz nepazīšanai

es vienmēr esmu bijājis tevi mīla
bezgalības āres esmu veltījis tev
savus daiļākos dzejoļus tev esmu rakstījis
tad arī ļaudis tevi sajuta

es vienmēr esmu stāvējis uz naža asmens
varbūt tā vienkāršāk šauro ceļu iet
kad man būs jāšķirās no jums manas sāpes
jūsu kairinošo kņudoņu pakrūtē paņemšu līdzī

Tetovētais plakstiņš.

pa pusei tai džusei
bij' tetovēts plakstiņš
tur virsū bij' dievišķīgs rakstiņš
es apstājos nenoticēju
ka seju
var noklāt tāds uzzīmēts dakstiņš

uz plakstiņa tetovēts
lauvu tēvs skaļi rēc
lauva šis plēsējs un soģis
acis kā uguns
un krēpes kā čuguns
pa virsu kāds pielādēts stroķis

**tai čiepai kā liepai
bij' plakstiņš kā glezna
tur tetovējumi uz mūžu
vai mežpīļu plezna
vai muiža tur grezna
tās attīra acis no gružu**

**aizdegtas žobeles
sīvajā karstumā
lodā pa pakšiem
kā trenkātas foreles
izģērbti skatieni
piepešā ticībā
kurina sapratni
atziņas āliņģī
simtgadu kari
kā plīstošas glāzītes
zudina lūzumus
riebības sastatnēs
censoņi sadala
mantotos kauliņus
gāzētā dzērienā
gaiziņa virsotnē
trīskāršus saucienus
samērcē tēvreize
klaiņojot tiekoties
parīzes skatlogos**

dimanta tiesības
sekvoju stādiņos
žilbina žiletēs
kaujamās upurēs
pilnīga ekstāze
savrupus iedama
atrūso atslēgas
pēdējā maltītē

es izvēlos tos vijīgākos vārdus
lai diskutētu par tavu daili
ābeļziedu vaiņaki
šogad visu smaršīgi

pēc lielās pasaules klusēšanas
es pavadīšu tevi līdz zilajiem kalniem
tevi uzņems debesīs
margotas ērkšķrozītes

sakarā ar lielo grēknožēlu
es tevi peldināšu rāznas ezerā
kur tu kā ūdenszāle
locīsies skaidri un patīkami

nebūs miera šai zemē
bet tavā sirdī tas būs caurstrāvots
es lakšu tavu vīnu
kas plūdīs no tavām dvēseles dzīlēm

mani vārdi kaut ķersies dadžos
tie aizsniegs tevi dūjiņ
tu tos uzlasīsi kā zelta graudus
un ieslēgsi uz simt gadiem sirdī

lai diskutētu par tavu daili
es ļauju savam garam apcerīgi plūst
tas nepietur nevienā stacijā
jo tev nav galapunkta

ērģeliskās nepadošanās
vītero gultu galvgaļu
mierīgajā jūrā
kur medusmēneši
rit kā ananasu sula
pāri vakardienas kolorītumiem
nepazaudējoties
un neizdaloties
ar sapiparotām nullēm
lai skandalozās mūzikas skaņas
izvirpotu jaunus dzirdes orgānus
mobilajā tīmeklī
jaucoties ar pašģenerētiem
mākslīgā intelekta avokadō salātiem
piepildoties senam pravietojumam
par introvertu uzvaru
pār samilzušajiem aisbergiem
kilimandžarō ēnā

kur antilopes ganās
kopā ar draudzīgiem aligatōriem
lai sveiktu pirmo piemiņas pasākumu
vētrā nolauztajiem baōbabiem

Tikt elektrificētam.

strāvo mana zvaigžņu lenta
tā kā plūst un palo venta
apstājos es dzirkstis skatīt
un no viņām vestes adīt

nē patiesi šonakt debess
novilkusi visas drēbes
ziemeļblāzma starodama
nāk no saules viņā nama

pilieniņš uz pilieniņa
paskat zvaigznes šonakt līņā
krīt uz pleca izkūst pienā
dieva dēls pa durvīm ienāk

spuldzes dzēšot paliek mirga
jādama uz sapņu zirga
elpo visa dzīvā daba
mēness kāpj no tumsas trapa

tesla šonakt atkal neguļ
viņa elektrībā degu
visur laistās ilgas karstas
kas kā komētiņas bārstās

prāts lai nu vēl dzirkstī spoži
visi vārdi daudzsološi
visas gribas vienā solī
visa daile dzintarolī

zibēno lai mani pirksti
mana mīla tirptin tirpsti
mana kvēle gaismā valdi
neaizmigt mums šonakt saldi

kas būsī tu lasītāj prasītāj naigais
kad pagājis tālībā debesis baigais
kam rakstīšu teju kam atvērsu acis
kas briedīs vēl zemītei nepieplacis

es jautāju smilgai kam skaudras ir ilgas
kam jāņzāles kļuvušas rasaini vilgas
kam cerību dzirksteles izkaisās vējā
kur laiki kad izvirpuļojāties dejā

aust pasaule jauna kas autīnos gulta
un sirdis duļ notēsta jūtības bulta
pie ceļmalas nosēstas māmuļa sirma
un domā kurš eņģel's pēc viņas nāks pirmais

kas būsī tu vērotāj mērotāj tvirtais
kur kritīs jau zelteņu dzeltanās cirtas
šī zeme kā aplēse korekta cēla

mazlietiņu apstāties vakarā vēlas

kur dieva dēls gulsies kad pasaules sagurs

kur dvēseļu aprises ugunis sakurs

kur skaidrotie debeši sacīsies zinām

kam vārdus tik svabadi aizludinām

ir seklas tās pelces pēc tveicīgām lāsēm

un vieta vairs tikai tad remdenām frāzēm

ar kaktiņu acu mēs pamanām vairāk

par likteni kuŗš mīt ik apziņā dairā

kas būsī tu daininieķ vaininieķ jestrais

kas notiks kad apņems mūs nakts sapnis dzestrais

vēl kūpināt mierpīpi slābanā garā

šai saldeni apdvestā atvasarā

Ak, paglāb, Dievs, mani no naidnieku briesmu,

No liju, kas riņķo virs galvas;

Jau jaužu, kā bezdievji asina iesmus,

Cer asinīs iemantot balvas.

Es saucu uz Tevi, Dievs mīlīgais, laipnais,

Jel zudini netaisno ceļus!

Jau nīcību iegūst ik ātrsirdis lepnaiss,

Kad tiesā tu sauc visus meļus.

Dievs, tricini debesu spēkus un sodi

Ik ļaundari, iemīl kas naidu,

**Un augšāmcēl, spārno, kas patiess un godīgs,
Dievs, tikai uz Tevi es gaidu!**

**Ak, Kungs, izved mani no tuksnešu, klinšu,
Kur nedīgst ne sapņi, ne lūgšanas;
Es slavināt Tev' nekad nepierimšu,
Lai gods nekad man neaptrūkstas!**

**Ak, Jēzu, jel atnāc pa bangotām krācēm
Un māci, kā apsaukt man vėjus!
Ik neganto koku jau saknē jel pārcērt
Un uzlūdz uz līksmīgu sēju!**

**Vien Tu esi cienīgs, Dievs, Tēvs visam labam,
Lai piejēmtu slavu un godu;
Nu turi Tu mani iekš rokāmu abām',
Tur mūžīgu glābiņu rodu.**

**Ak, Jēzu, nāc debesīs, ugunis raisot,
Mēs ticam uz Tevi, Kungs lielais!
Kad matīsim Tevi reiz spožajos gaisos,
Tu celsi mūs augšā no ielām.**

**jēzu
mans dzīves piepildījums
mans spogulis
kurā pārveidoties
tavā spožumā
jēzu
jel atskaties uz savu tautu**

nosauc viņu vēl reizi savā vārdā

**ak labais gans
tu atdod dzīvību par savām avīm**

**esi blakus
šai mirklī un mūžībā
tavās svētajās skavās
un mīlošajā sirdī
ieslēgta pasaules nolemtība
kuŗu tu apskaidroji
lai mēs gluži kā tu tēvā
būtu apskaidroti tevī**

**jēzu
tavs vārds ir visu aptveŗošs
cilvēces norietā
un statūtu sabrukumā
tu stāvi pāri
saviem ienaidniekiem
kuŗus laipni esi ielūdzis
savā namā**

**piemini mani
kad tu nāksi savā valstībā
ar eņģeļiem un debesu pulkiem
kad mūŗi kritīs
un cietokšņi sabruks
esi manas dzīves piepildījums
arvien
mans mūŗš ir tavā garā slēgts
mans grēks ir izdzēsts tevī
mana atziņa ir tavs sāpju krusts**

un mana aiziešana
ir tava atnākšana

jēzu
jēl pieskaries man kaut pēdīgo reizi
lai es atjaustu tavu godību
jēl atklāties man šodien
es vēlos žilbt
līdz manas acis top jaunas
līdz mana sirds
top dziedēta tavā vārdā

ak jēzu
es gaidu tevi
nāc kungs jēzu

aizslīd ēnas
pārplīst vēnas
laika zoba ritumā
kādas scēnas
neizplēnēs
manu maigo bišu māt

blīdīs rutki
neaizmukti
šauras tekas projām stīdz
mēlē rūgti
neielūgti
mežāboli mutē trīc

dari savu
dvēs'les kravu
izpludini stāvkrastos
un ar pļavu
vēl gar gravu
centies sīvās smaršas ost

tepiķītis
nenovītīs
kamēr ir kas dzīvot grib
sirdī līdīs
lejup kritīs
mūsu evaņģēlisks tips

aizslīd ēnas
visai lēnas
mežrozīšu līdumā
pakaļ dzenas
rūpes senas
nu tev vaļa bišu māt

Es neļaušu sapnim.

novelc glazētās saulesbrilles
vientuļais cilvēks
paskaties saulē
tās atmoda ir sākusies
es neļaušu sapnim nepiepildīties
mūsu gājums
ir okeānu viļņos zvalstīts
kur ūdens siks pārņņi ligzdo

**bangu šļakatainajās vērpetēs
un kāpuri šķīļas
taurentiņu atspulgos**

**jauna dziesma
skan pa tāļu luksemburgas radiō
ziemassvētku novakars
kurā pušķot tavu klātbūtni
ar ziedošu rozmarīnu
dzintara atslēgām
un mirrēm
kas smaršo pēc patiesības**

**es neļaušu sapnim atdzist
šajā pilnības laikmetā**

**bērnības ķildas
lai tiek šķīstītas
hidrauliskajās spiestuvēs
kur samērcētas emocijas
maigi glaužas
pie cilvēces sakairinātajām sirdīm
kad nokrīt palsa migla
no acu skabargainajiem sliekšņiem
es ticu
ka neļaušu sapnim pārvērsties
nesaliekamā mozaīkā
kas spārnus atver
likteņa kaprīzēm**

kad atkal es reiz kritīšu
tavas kaisles ceļos
es ogles basām kājām mīdīšu
zvērojošas un gailošas

kad mani spārni tiks apgriezti
ar nešpetnām dzirkklēm
es tevi tāpat mīlēšu
kaut man jāstaigā līdz ausmai pa nakti

manā vaļsirdībā aktivizēsies
nesavienojamas lietas
kā pērkons un čuksti
kā lietūs bez valgmies

burāt nolemtības jūrā
kur nāras dzied par intimitāti
atmaskot viļņus viņu zenītā
un palikt bez elpas vējā

tavas kailās aprises nātna drānās
mani mudinās uz erētisku atdzimšanu
kad beigsies šīs vētras
pāri nepaliks pat krusas grauds

kad atkal es reiz kritīšu
tavā vilinošajā bezbēdībā
asara sarecēs kā sāls uz mana vaiga
un es nepazīšu tevi

klintsbluķa vidū
pie pēkšķošiem pīlēniem
atvara dzelmē
un pieradinātā manierē
pāri svešajam ceļam
pie vanšu tilta
caur izdarīgiem cilvēkiem
kāpņutelpas pagriezienā
drēbnieka skapī
uz stiklotiem vadžiem
ap brūnganiem cepešiem
kā termometra rādītājiem
strīdusābola serdītē
kā kadiķīša ziedīnā
uz veikšanos sacensībā
par lauru plūkšanu
dienvidrietumvējā
kur sakārņi smaršo
pēc novākta siena
un tējkarotes kakaō
kur briest nepatikšanas
svētā garā
pēc iztamborēta ņiebura
saskanīgām jaunavām
kam acis kā mellenes
zibeņo tīrumā
pēc priekškara krišanas
mēs domājam citādāk
kā pļaviņas aizaug
ar izdomas brikšņiem

uz jaunu augšāmcelšanos
pastarā gadā
kad saule tiks pārradīta
un planētas sarokosies
ar neierastām šķavām
kaļēivīgi dildamas
klintsbluķa vidū

zvaigžņu ģints mana spozmes saime
arī es tāds pats kā jūs dzirdiet lūgsnu
šajā mākoņu novakarā sūtu jums dainu
par vientuļiem pasaules ļaužiem

uzņemiet mūs debesīs dieva dēli un meitas
kad pienāks laiks atvadīties no šīs zemes
mēs ticam tur augšā ir apvāršņi jauni
kur lidot ja dosit mums spārnus

manas ilgas kveld dziļi sirdī manā
pēc patiesas debesu draudzības
šinī apmākušajās naktī lai vārdi trauc
cauri mākoņu vāliem uz dievu mājām

zvaigžņu ģints jel atsaucies manām alkām
pēc īstenas tuvības skaidrotā prātā
kur mīlestība neapdziest kā svece rudenī
un būtne būtnei pasniedz laipnīgu roku

es gaidu uz tevi ak dievišķā griba

tevī nevaid nedz tumsas nedz ēnu
starp trejdeviņām saulēm tu dzīvini garu
kas liesmo pāri laikam un telpai

es gaidu uz tevi ak mūžības pirmsakne
draugu pulks nepielīdzināmi spožais
jel sūti kosmos atkal savus sūtņus
uz zemi lai tie ļaudis sagatavotu

zvaigžņu ģints tu svētākā sirdsšķīstības laime
aiz planētu jūrām mana teka pie tevis iet
vėl mazu brītiņu man šeit uz zemes jāpaliek
lai savu sūtību kā gaismu izlietu

aizlauzts kārkls un dievs viņā
dievs visā kas kustas un elpo un rada
pielūdzu tevi visuma censoni
tieksmē labestīgā un patiesīgā

mana dzīve ir uzticēta garajai plūsmai
kas pavasaros nes palu ledājus
kur miermīlības krastos paceļas dūmi
ir iekurta senā svētā liesma

mazs tēlojums no manas bilžu grāmatas
dievs ieejot istabā iededz gaismu
maza svece bet dižs tās starojums
nenoklīst pasaules ceļos

tveicīgā laikā labāk domājas
es saku - mūžības domas kļūst gludākas
kas izsvīst kas izgaro kas izžūst
bet pāri paliek tvirtās jūtu saknes

aizlauzts kārkls un dievs viņā
dievs visā kas rosās un klusē un šķetina
pielūdzu tevi meistar neatlaidīgais
tava roka vēl aizvien uz mana pulsa

es nespēju saņemt komplimentu
no tavas apzeltītās mutes
no tirpstošiem lūpu kaktiņiem
un odzes mēles

mani svaidīja nakts sapņi
augstu mākonpadebešos
pret asmeni lija asaras
kas sašķīda kristāla nopūtās

aiza šķēlās starp mamutu ielejām
un neandertāliska iekāre
metās dūmotā ugunskurā
kur liesmoja sentēvu grēki

starp debesīm zemi un pazemi
bija sašķērēti domu audekli
kas plīsa no dvēseles kliegzieniem
kaucošajā ziemeļvējā

es nespēju saņemt komplimentu
no tavas ērkšķrožu balseņes
kuŗa smaidīja atgāzdamās
pret pērnā gada vīnogulājiem

Tālais ignorances ceļš.

kaklā asaras
rīklē raudu balsis
saskaņas
atskaņas
pazemoti slēdzieni
pārjaustas bailes
kņada vēderā
kņuda sirdī

cīnāties ar neredzamo pretinieku
palīdzības krastos
pēc vakariņām
pirms peldes
kailā ezerā
ūdensrožu ielocī

laimesta saņemšana
skatuves kultūrā
jēzus atzīšana
apziņas kritumā
plīsumi nervos
klabēšana zobos
pēdas kaņepēs

ritošā sastāva manipulācija

**pateicīgie nosoda
savrupnieki līdzina
teicēji notēš tālvadības pultis
līdz nezināmai nepazīšanai**

**kur prieka lemeši
kur klaidoņu sapņi
kur saprašanas mānijas un fāzes
līdz pasaules galam?**

**grēknožēlas artrīti
kuļas aizkuņģa plaknēs
melnbalts visums
aicina rumulēties
kaistošas saules brūcēs**

**pa pļavām saulgaismā mirdzošām
pāri zāļu tiltiem un magoņu burvībai
caur sapņu slūžām un eņģeļu vārtiem
mīlu tevi ziedošais tēls brīvestīgais**

**nespēju satvert tavu kvēlo gribu
tu esi dzimusi lai kļiedētu mākoņus
caur dzintara iežiem un opāla atradnēm
mīlu tevi neparastais mēness stars**

bērzu sulu spēcinošajā dzīvībā

un tur kur nekad zvaigznes nebeidz spīdēt
caur nektāra pilieniem un lakstīgalas dziesmām
mīlu tevi skanīgā dabas balss

es atlaižu tevi lai tu vējotu radīšanā
pasaules pirmajā ausmā kur gaisma dzimst
caur iztēles orbītām un reibinošām smaršām
mīlu tevi labprātīgā jūtu kvēle

Maija lietus lāsīt!

tavos matos bija iekēries zibentiņš
no lielas staigāšanas negaisā
tas bija piemircis ar tavu sirds jūsmu
un delikātām smaršām no taviem dvēseles ziediem

es to izzvejoju un tas mani saspēra
kā apblāzmotu strāvu mans skats pielija
nekad es netiku sajutis tādas dzīvības -
tā manī modināja mīlestības garu

lai zibeņo tavas debesis maija lietus lāsīt
lai sapņu valstība aiznes tāļi prom
kur mēs tiksimies apsolītajā zemē
kur ceļš uz sauli ir tecīniem viegls

tavos matos bija iekērusies rāsas pērle
no liegas mazgāšanās rītausmā
tā vizēja visās vaļavīksnes krāsās
un nemanot tu sāki pati zaigoties

es to izzvejoju un ieliku dārgā lādītē
dāvāju tev to lai tu mani atcerētos
ja mūsu tekas būs šķirtas gaismas ceļā
lai mana piemiņa neizdzistu tavā sirdī

jel laisties rasā mana kvēlā maija lietūs lāsīt
es tevi šonakt sapnī redzēju
tu kāpi pāri bezgalības gravai
un tavi mati bija zvaigžņoti astri

tavos matos bija sapinies krāšņs taurenis
es to atsvabināju un palaidu brīvē
varbūt tas ceļš uz sauli nemaz nebūs tik garš
ja kopā tanī dosimies laimi raudzīt

ziemeļbriežu izstaigātajās stigās
mūsu pašlepnums pēdo lauska tekas
kad atkal pavasaris atnāks
dzīve būs pavisam citādāka

mūsu dardedzes krāsosies pilnīgāk
mūsu bitēm nebūs neiespējamu sapņu
un kenterberijā atkal skanēs zvani
kā līčotu likteņupju šķīstījoši vilņi

pēdo kopā jel dimanta vizulīt
pret sauli ir vēl arī jauni ceļi
mūsu saskaršanās ar putnu spārniem
nepaliks pavēnī jauno gadu gaidīt

briesti ausmā jel mazo zīda pineklīt
manas jušanas pret tevi nav atdzišusas
kad pirmās smilgas plūks mūsu ilgu zirgi
jautīsim kā caur miglu atnāk laime

ziemeļbriežu izstaigātajās stigās
mēs salasām mūsu asaras sasalušās pelcēs
kad atkal pavasaris atnāks
tas kausēs mūsu alkas pēc virmojošas ziedu smaršas

lēnīgas kļuvušas ziedošās pastaigas
narcišu ēnā un pureņu skulptūrās
plaukumi vijīgi aizraida zibeņus
tulkojot dvēseļu kopīgās nianses

čemueros dusošie sīļi un zvirbuļi
knābā pa ķirsim un velveta debesīm
izirstot miglā kur saknes ir izdzītas
priēžmežu kuplajām starmešu izjādēm

vārdi tik lēcīgi citkārt tie aizlaižas
līdz ar mēneša vilktspējas dzinēju
tur kur aug komētas zvaigznes un saulītes
nebūs vairs pasaku nirstošās plejādes

katreiz no jauna kad parādās prīmulas
pastaigas ievilka rīmtajā kārtībā
savādi mirguļo pletnes un veseļi

vasarā atstātos dziļdomu āliņģos

**riekstainie pilnpiena sausiņu krikumi
refleksijaušanas mierpilnie tikumi
pērļotie virssvārki gaŗākām pastaigām
žubītes dziesmiņa zeltītām atslēgām**

**smērīgie kokosa ticības lērumi
laikmirkļa redzīgie asuma tvērumi
zemeņu saldējums kopskaņai tvirtākai
medainās lāsītes kafijai žirgtākai**

**jāntārpiņauklēšan' kristāla ziedkopā
vakara gardēžu saietā mielotā
briljanta spuldzītes vaŗavīkšneglītēs
sildmūŗa murrājiens - cukura ceplītis**

**tumīgs kakaō iekš krēmīga sveiciena
aptekālēšanas gādīgie teicieni
kušanas aromāts meloņu šķēlītēs
šok'lādes saldumi kūciņu mēlītēs**

**sapņaini zefīri buberta stāvkrastos
eņģeļu dārglietas glītākos parakstos
tīkama veldze no mīlošas sirsniņas
cepumiem glazūras pūdeŗa virsiņas**

muzikālu departamentu
fiktīvajās norunās
par celsmīgu svētūdeni
krēmzupas iekšienē
noris varbūtības scenogrāfu
patoloģiskie svešķermeņi
dienvidrietumu estētikā
kur glāžu šķindoņa
nenorimst nakti un dienu
un deklamatoriskie elementi
skauj robežšķirtņu eksaktās vienības
pa ceļam uz uzurpatorisku
indeves šķelšanos
grābekļa kātu savircotajā maldugunī
kur kleptomānu aprises
veic trīskāršus saltō
kakla skriemeļu
ezotēriskajā gandarījumā
par vakardienas uzburbušajām
peļķēs izvarītajām
pēctecības gripas pazīmēm
kuŗas klīst
aizrobežu ģimnatiskas lecienos
pār aizpuvušiem grāvjiem
kur slieku orķestri
gavilē par sapņu katalizatōriem
pēc kuŗu apbedīšanas
vaskotie valdības grupējumi
var iesniegties apziņas līmeņu
sakārtotajā vīzdegunībā

cenšoties atrast laiku
dūņu līmeņa mērīšanai
piekrastes purvos
kur plānveidīgi un pēc labākās ierosmes
daži ūpi velk sērīgu dziesmiņu
piebalsojot jūras vienmērīgajai šūpošanai
kaujoties ar septiņām mušām
kas izbēgušas no insektu vitrīnām
kādas mazpilsētas
zoolōģiskajā dārzā

darbistabas sienu vāļos
trejupītes dzied un san
ne tik vien bet arī sāļos
dzegužlini korēs skan

mērcē duktus rītaizvaigzne
sālpēteris kaļķus trauc
miegamajā krāšņu maizē
skandināvu saukļu daudz

trenē virsas marināde
skābbarība derdz kā likts
grezno savas lietas pāde
nebūs iznākums tik slikts

jestri vīro svīru sviras
metinātos variantos
un no mūsu auzu viras

celies vīnos galantos

sekmē jaujas kāzu kņoša
klātbūtnības vērienos
dzelsies krūtīs zelta broša
sakarīgos cēlienos

un pa druskai un pa kaplim
valodniekos ālējas
noslēdzoties dienas aplim
gorī jaunas malējas

prāta cilpas sešos krastos
kairinoši kņud kā vilks
tikai izzvejotos krastos
acis vairāk neapžilbs

tu galēji mani mans draugs sapnī tajā
kur vējiem bij' iedota asmeņa daba
un skaitliskā lūgšanā divpadsmitajā
es jutu kā mani kā tīrumu apar

es baidījos celties es baidījos iemigt
tur aizkauca brālība tuksneša šalkās
ap sirdi tad kļuva tik ledaini ziemīgs
kad pamodās slepenas brīvības alkas

svešs spriedums un pirkstgali braucīti nazī
uz pusēm es šķēlos kā marmōra veidne

tad nespēju es vairs neviena gan pazīt
un aizgāja svilpojot prom mana meit'ne

lauzts talismans kaklā kā bezmiega naktis
un nāve kā asiņu šablōns kas iedzeļ
vien atliek man minēt ko tālāki slaktēs
mans draugs kurš pirms kaušanas modinot pieceļ

ak brāzmotās aukas jūs purināt dvēs'li
kā raustīgu svečliesmu vīrāka vēsmās
un nenomaksāti ir parāda mesli
kas tirkšķ bāla līķauta stērbelēs plēstās

tu galēji mani pirms rītausma svīda
ar zobenu uztrītu liesmās un sviedros
tad pēdīgo lūgsnu es teicu pirms grīdu
es sasniedzu krītot varbūt dievs mums piedos

Poēma par burunduku ģimeni.

tieši šis formāts laiks un vieta
tieši šīs pirkstainās
vārguma izpausmes
spēkā jaunpiedzimst
no literāras atziņas
kas čemuros aug
āzijas banānkokos
bet tīrasiņu suņiem
vēl nav šādu izklaižu
tie kūlājas
palsu zirgu noēnā

kā saules vītenaugi
dažādiem rakstiem

es jums saku
mana ķītrība
ir sakrustojusies
ar pēdās durošiem ērkšķiem
un mana sirdsapziņa
meklē taurīnu magniju un celulōzi
nakts piemiņai un varbūtībai

es rakstīšu
par to ka mēs piedzimstam vaļā
kas visu nodarbina tikai sev pa prātam
ka aligatōru mutes top draudīgākas
ar katru nākošo gadu
un ka šļakstošās siekalas
iet savu ceļu klajumu un stigu
mutes dobuma zondēšanā
lai pāragri neaizmigtu
un neiekristu dziļā sapņu valstībā
kur pērkons smeļ
debesu konfekšu turzās
un naksnīgie celofāni
dej zibeņotos eklēru topinambūros

asaru rūgtumā
mēs veldzējamies vakara dejai
un sejas ir aizzīmogotas
ar pelašķu ziedīņiem
acis ir noskropstotas
ar dinamiskiem lādiņiem
un mēs eksplodējam

kā pīķa dūži vakara epopejā

tieši šis formāts laiks un vieta
liek atjausties zvērinātiem smiekliem
jumta nokrāsu maģijā
kur ciklōni peŗas
pa aizstiguŗām pēcpēdiņam
kur durbēnieŗi vāļājas
kaukāzā meklēdami riekŗavu melleņu
lai iztiktu vēl mazlietiņu
bez epicentriem un tankŗstellēm
izrotātajos dobumos
caur kuŗiem spraucas
medus tīkamais aromāts

Kēnigsbergas allaŗais pakļuvums.

ŗtancē gūŗsakņus tribulatōrais komisārum
vēl kņauŗgraudu citējumi pil kā kregzdvaldes
untumtelepāŗiskos tēlojumos
smēŗvielas prokurē zeŗpospolītu

ar gammieŗiem uz tulūzu
iekŗ laikparadigmu kanŗrībām
kur botāniķi auŗ salāŗstādu bikŗkartōnu
neiepakodamies kaļķdeguņos

damborē dambŗriedi ŗķēpa neŗanā
kirgiztānā paceļas redeļlōŗu sintaktiskais jaukums
kad serdoliks pamīŗsus pajancējas
guļ dusā cieŗiklusoŗŗ agregomāns

-

Mana mīla, ak, kūstu es brīvībā tavā,
Mirgo spilgtāk kā spalvas, kas astē ir pāva,
Zilāk debesu straumēs, ak, sildi tās jūtas,
Kuŗas, krieviski sakot, būs vienīgi krutas!

Lai solidaritāte pacenšas.

greznos mežģīņu tīmekļos
servješu atspulgi glāsta
humōra delverīgos pustoņus
kotlešu masas kaviārā

petīciju valdes priekšsēdim
aknu vietā zelta truba
saļimst muŗas sviesta kulbā
norīvējas marmelāde no lūpām

ekstrasensitīvs laika ziņu vecis
aprij katoļticību sidraba ķēdē
pāvests nocilā galvu
aizpūš antikristu sniega gubā

cāļi ietur maltīti pie pieminekļa
tur visgaršīgākās sēklas
katru reizi pulcējoties pie zupas šķīvja
sētniekiem gadās nožagoties

kijevas apkaimē trotuārs plaisā
siera cepurīte ararata kalnam
glikōzes trūkums organismā

kliedz kā aizkauta kaza

**skaties uz skaistumu ūbelīt
tavā treknajā guzā litrs konjaka
nopēdojot gargabalniekus
tēšam ūpjus kricelīgā rokrakstā**

**žaunas vaļā dūņu vēzim
ekstremitātes nožāvājas
ilgojoties pēc sanbernāra skavām
cilvēks saķēris seju raud**

**neesiet izlepuši kaimiņi
esiet brūču pārsējēji kalnu gāzēji
šogad zem palmām mazāk ēnas
saule augstāk bikses zemāk**

Sadarbība ar leijerkstu manufaktūristiem.

**dzesē spieģeļus
demokrātiskais viadukt
slēpes ziemas nomai
jau kultivējoši sacirstas
pelnu grēdās
pa labi no suecas kanāla**

**lai rīb sila takši
mirdzošās kāju apmalītēs
pēc zvērudārza mitolōģiskajiem
centneru smagajiem
lāčļipiņu saucieniem**

pēc laimes
spēka
rosmes
drosmes
un kumosa līdzjūtības

neceriet uz kantrī muzīku
mēs mēlojam azartiskāk
mēs valdāmies dabiskāk
un erceņģeļu slepenie čuksti
ir mūsu dālderu spozmes etalōns

nenīcīgie!
jūs kleopatras mantijas nesēji
kad satumst rudens
mūsu vaigi dilst ziedkāpostu
sirreālajās nešļavās
kas peld pa virsu
kā mirušie ozōna slāņi

vilkcepures!
jūsu darbspējīgie mēdz arvien
aicināt uz zolītes partijām
svarcēlājus un nāras
bižutērijas profesionāļus
un mīkstmiešus savās nodabās

-

man nospļauties par kariesu
iedomām un klaju pāraudzināšanu
es esmu bijis tik
cik iekšas ārs ir bijis vēlīgs.
spēlējiet klupšus-krišus stāvoklī esošie
spēlējiet par dzīves sodību

atmiņu kalšanu
un bestselleriem
kas mājo
mūsu noputējušajos plauktos!

Simts gadu.

jau simts gadu es gaidu
pie ventas rumbas klusēdams
kad putni pārlidos
kad kārkli pumpurosies
kad sēnes izaugs tik lielas
kā dubaijas debesskrāpji
un pēdīgi -
kad tu atgriezīsies
lai pateiktu
ka citur salti

jau simts gadu es gaidu
pie vecas papīrfabrikas nedzirdot
ka māte mani sauc
atpakaļ mājās
ka tēvs aicina zvejā
ka manas māsas vaicā
kur esi palicis
visus šos gadus

jau simts gadu es gaidu
pie sirma ozola neredzot
ka rozes uzziedējušas
ka labība sazēlusi
ka tu rapšu laukā
sev vaiņaciņu vij

un dziedī
par rēnām sāpēm
klusos likteņa balsi
un nepiedzīvotām tikšanāsām

es negribēju tavas cirtas
sirdī savā pienaglot
kas šo stāstu tagad dzirdēs
kas spēš jaunas jūties dot

aizmigi tu manā klēpī
sauja gaismas azotei
vārdi pusnakts tumsā vērpti
mūsu abu mazotnei

ciklisks sprādziens mīlas brīzēs
vecas dainas kopā vāc
tad kad lūgšanas nepalīdzēs
sirdi karini uz drāts

ešafotu naktsvijoles
raibu segu dvēš'lē klāj
šogad sūri mežāboli
sevī nostalgiju krāj

atnāc liegi pasaciņu
kokosriekstu tuksnesī
dižos grēku plūdosh viņu
ieliec zelta pulkstenī

glāstus novelc tā kā drānas
liecies sapņu ballā nu
viņā ledus plēksnes plānas
dvēs'lei veldzi dāļātu

negribēju tavas krūtis
ciešiem vārdiem zīmogot
ilgi manas alkas sprūdīs
tavu lūpu vīnogās

Paturu prātā vien tevi.

kad nakts zvaigžnotu nieburu velk
un gadi kā tukši pelavmaisi nopakaļ kūlājas
es aizmirstu par dzīves sensācijām
un paturu prātā vien tevi

kad sirmā upe senos līkumus met
un mana valoda iesprūst akmens kalnos
es aizmirstu par mocekļa dzīvi
un paturu prātā vien tevi

kad rudens pietuvojas lapās čaukstošs
un vaļavīksne pēdējo loku raisa
es aizmirstu par asarām sāļajām
un paturu prātā vien tevi

kad dzīves jēgu pazaudējis klaidonis
atelpas nevar rast vasaras tveicē
es aizmirstos nakts mistikā

un paturu prātā vien tevi

šajā tumsas skaidu brīvdienā
pulverizējas sapņu noteikumi
dabas vērotāju spilgtajās niansēs
kas nes caurstrāvošus agregātstāvokļus
sulainiskām cipresēm āfrikas krastos
kur delfinārijos pamostas
pa liturģiskam narvalim
spītējot velnalu mūžīgam spriedumam
eifōniji skan dienvidnieciski
ļaujoties kuršu kāpu
skandalōzajam apkārtvilcienam
bižutērijas frikadeļu kolorītajā svelmē
dzenoties pēc sakarīgiem baudījumiem
destruktīvajā sibīrijas dzenskrūvē
kur liliputiem līdzīgi mazmazītiņi cilvēciņi
atvadās no marsiešu atstātajām
kailgliemju biezzupām
ecējot pa koloratūrsoprānam
krūšu izliekuma pakalpalikšanā
uz pilnu klapi
lai vegāniskuma tradīcijas
netiktu salauztas ziemassvētku priekšvakarā
katrs centiens tiks novērtēts
ar samilzinātu grafiku
atskaņu melodijās
prievītēs

**tankštellēs
un gaiļbikšu uzlējumā**

**drūzmējas brīvību alkstošie rindās
galvā tiem vaiņaki kaklā tiem dzintars
neatminēšanās sakrusto rokas
neizlīst vairāk no romiešu tōgas**

**smilšainie putekļi pajūk kā svīres
kamēr vēl ciematā laulību dzīres
rotīsim delmus un laužīsim celmus
skrullēsim skropstas kā debešus melnus**

**cik ir to kuņi māk līkratos līksmot
to kuņi krustiski māk siksna siksnot
miesas tik slābanas plaksti tik smagi
pelcēs tik ēnojas vēl kukaragi**

**drūzmējas mirstošo eņģeļu rindas
dažiem no viņiem būs mūžīgas trimdas
mūžīgi sekot vēl bālajam garam
uguņu stabam un pasaules caram**

Senas ilgošanās patvaļīgā atzīšanās.

**jutoņa pretspēku radītā lūzumā
kā tad**

**kad aizlūst balss
un īkstīs
bakstīga kvalificēta jauta
aiztur mežabrāļu ordeņus
skrienot atmuguriski pāri
licenzētiem kāpšļiem
kas vīnā piebrieduši
kauj sapratni un atziņu
bišu stropu radītajā burzmā
kur izdalās tikai daži
smaragdzaļi prātojumi
aizklīstot pie citiem sacerējumiem
sānpeldīgā skopumā
kur tirādes ir pašpasludinātas
par mecenātu darbības virsotnēm
asiņainas miglas rezultātā
krīt satversmes panti
kā mumificējušies poltergeisti
fosiliju augšāmcelšanās svētkos
kur karogi plīvo tikai pa kreisi
no zvērudārza sašķaidītajām
galvaskausu šķembām
sītoties pret pretestīgu
valodu māniju fāžu ciklōnu
kur rūpnīcu dūmos
skan grīga klavierkoncerts
šoreiz par pustoni augstāk
bet mēs aizvien ilgojamies
redzēt kviešu pilnbriedu
jaunavu krūtīs
kas uzplaukst
negaidīti
patveroties**

no negaisa
mamutu sagremotajos
sniegavīros

zvērojot
dūmakas signalizējošā maldugunī
nāca atmaksas brīdis
savērpams tautu likteņus
vienā gordija mezglā
tad nepacietīgos pakāra uz klinķiem
un klīstošos sameta uz vadžiem

mani pašu atvēra kā bībeli
un nozīmēja lasīt
līdz acis sprāgs no dobumiem
es neticēju vakaram
kas sprieda elstot saltu melōdiju
krēslas viltīgajos akačos

zvērojot
dievi izlika kārtis maģiskos rituālos
un es samierinājos
ar klaidonības manipulācijām
svētdienas pēcpusdienā
kad svētais vakarēdiens
jau bija noturēts

manu maigo gārsenīt
tavus spārnus aplauza nāves eņģelis
tavu augumu nolieca un pārrāva

no jūras nākošs ziemelis
es nespēju aizstāties tam ceļā
un nu tavās asarās
mirst pasaules nolemtie

zvērojot
kā ruberōida klonā
virs pilsētu baznīcu torniem
pacēlās kaucošas sāpes
kuŗas atbalsojās plīstošajos logu stiklos
tumsas dialektikā mans nimbs
bija satriekts kā lapseņu pūznis
ko zemes milži sadragājuši
un es domāju par tevi
lai tev nekad nenāktos redzēt to
ko redzu es

Tie īpašie vārdi.

kā karpas pa dūņām
kā arpas bez bruņām
mēs meldijā senā kā nostāsts kas tālš
vēl atmetam kaulu
ik sētmales suņam
kad vaigā top asaras ritējums sāļš

kā graciōzais liekums
tas gulbjkakla sniegums
vēl vasaras rītos kas putekšņos vīd
mēs nevaram sagaidīt
pāragru sniegu

kas jānos no citādām pasaulēm krīt

sniedz briljantu dūjai

kā aizlauztai nūjai

kad skumbrijas pēkšņi no ūdeņiem kāps

bet asākais dzēliens

ir tiesību skujai

uz mēles kad parādās juteklis skābs

lai pastaigas dūnām

un sentēvu rūnām

žilbst gandarījumi kā piepacelts mērs

kad ūdenis kritīs

pār cirtuma sūnām

tas aizskalos vietas kur sagrūsts ir sērs

lai ceļi bez viltus

kas izkaisa miltus

vēl ilgi mīt apziņā atraidītā

tad varēsim rokot

un dedzināt tiltus

iekš ugunīm sirdīgi pasmaidītām

tavos neaizmetamajos mirkļos

es stigu saērcināts

par dzīvības un nāves cenu

kas tavas sirds svaros

iegūst neizmērojamu nozīmi un lielumu

kā cunami
kas iesākas ar jūras atkāpšanos
un beidzas ar tragēdiju
es maskējos
tavas dvēseles pagastos
lai nepaklupinātu dilemmas
kas sasprēgājušas
tavos lūpu kaktiņos
kad es gribēju dzert mīlu
un dzīrot nebalsī
tu tuvināji man tērauda nazi
klāt pie krūšukurvja
un es aizmirsos
bulterjeru kaucienu pavadīts
kamēr nakts zortēja
savus pīlārus
uz kuŗiem dus nenojaušams posts
un zīme par parādu
ko nekad neatmaksāšu
es varēju izsaukties
par pēcnāves brīvību
ko ienes tava maidzīšanās
un vaibstīšanās
tumsas alergēnos
bet atbilžu vietā
bija klusi kaķa murrājieni
kuŗi kliecināja
aveņkrāsas vaigu bedrītes
pasaules aiziešanā
pie mūžības sliekšņa
kas notetovēts
ar svastikām un zvaigznēm
gluži kā čipendeiliem

kas zaudē samaņu
pēc gaŗas nakts zvārošanās
sekvoju un īvju terasēs
kur kamčatkieši
ved izvest atkritumus
un savas jaunās
intīmās veļas

Tirpoņa.

tirpstiet ceļa vārgās risas
trošu asinīs kas degat
jūsu dienas šonakt īsas
vajadzība būs pēc segas

tirpstiet gaļas smagās tonnas
mūžamežu siluetos
kad es biju ārpus zōnas
jūsu šķīstītavā metos

tirpstiet dūnu smalkās ligzdas
koķetīgi miesojieties
peles šonakt neiepīkstas
tālab eita grāvjos skrieties

tirpstiet dūmakas un meli
vastalāvju pasaciņās
notverot aiz spārna veli
viss taps klāstīts rīta ziņās

tirpstiet cenzūras un elpas

tvaikoņi kas purvos klimstat
ka jūs neraida no telpas
ka jūs galā nesaļimstat

tīrpstiet burvības un kāres
baravikas šogad lielas
drīz jau viņas visi varēs
salasīt uz čaka ielas

lai tīrpst mana kaujas dvaša
nopērtā un važās kalta
nepazīstot sevis paša
tikai vēji sirdī valda

lai līst dārgs viskijs
pāri tavam bilžu rāmim
manas dusmas izšķīst cukurā
kas pielikts klāt tevis nepazīšanai

nost no manis ķermeniskās vīnstīgas
es esmu skabargains pievilšanās miets
bez satikšanās medus un šokolādes trifeļu
es karājos vēja smīna izdailots

ar nokaitētām plānprātības zvīnām
segta domu konfliktu pašuzupurēšanās
manis nav tanī gundegu plāvā
kur tu ganies kā stirna pilnmēnesī

**mans pārbaudes laiks ziepju ūperu manufaktūrā
ir beidzies kā izstīdzējis orangutana vieplis
šķiebj svaru kausu liktenis manā virzienā
un sēc kā izģindis skorpiōns**

**kad satikšu tevi es pastāstīšu
par nepieredzētu laimi kas nāk tumsā
kad visas zvaigznes apdzisušas
un sagumzīts mēness nokvēpis kā pelnu trauks**

**lai līst dārgs viskijs
pāri tavām pulsējošajām krūtīm
tad serenāžu nokturnālajā apmetnī
mēs itin drīz aizmirsīsim par pasauli**

Lillija.

**nokniebt ziemas asaru
no sastingušajiem pīlādžu zariem
atminēties par tevi
kā baltu lilliju spelgoņa salā**

**arī šogad dūju spalvas
krīt no debesīm
lai mirdzošās rakstu zīmītēs
tās sniegu aizkustinātu**

**saviļņojumā man sajūk pēdas
kas ledū kaldinātas
tu atstāji tās
sarmotajā priežu silā**

mēs netikāties tai ziemā
mēs netikāties vispār
kad eņģeļi raudāja uz mēness maliņas
mēs gaidījām drebinādamies

par piecām kristāla lāstekām
es pirku tavas nopūtas
zilganbālajā apvārsnī
tās aizvirmoja pusnakts mijkrēsli

man izdevās nokniebt ziemas asaru
no sastingušajiem pīlādžu zariem
tu augi nevienam nepieskardamās
kā apsnigušas laimes lillija

Aiz zvaigznītes aizķēries sapnis tik drīzi
Vēl nekritīs lejā uz zemes,
Un, dārgā, ka rakstu tev, vēl nemanīsi,
Jo nostājies priekšā ir mēness.

Šais alkās pēc patiesas sirds mīlestības
Met dvēseļu ugunis bangas,
Virs mākoņu segas un pasaules ripas
Briest cerības naivas, bet brangas.

Un kosmosa lejās ir ledāju kalni,
Ko caursist ar baltkvēli gara,
Kam, dārgā, tu cēli ap sirdi to valni,

Un nenāci skūpstīties ārā?

**Aiz zvaigznītes ķērusies sajūta sena,
Ka dievi spriež savdabu tiesu,
Iekš kuŗas mums tiek tikai mīlības ēna,
Iekš kuŗas es tevis dēļ dziestu.**

**Es negribu palikt bez spārnu šai ērā,
Man jālido iekš tavas mīlas,
Pirms briljantu lietus top pārvērsts jau sērā,
Mums jātiekas vēlreiz pie Nīlas.**

**Lai sasniegtu tevi starp meteorītiem,
Kur domas klimst vientuļas stigas,
Es dodos arvienu pret dievišķiem rītiem,
Kur neķers mūs likstas un ligas.**

**Aiz zvaigznītes aizķēries sapnis par mīnu,
Kur kopā mēs apgaismes galmos;
Bet jūtas iekš sirds nekad nebeigs to cīņu
Un metīs vēl dzirksteles salmos.**

**nodurtas bailes
zem žagariem vaid
duravu ailēs
man sajucis skaits**

**svētdienas žņaugi
kā skabargas tūkst**

mācies un raugi
ka gals nepārtrūkst

briedini sūkļus
ar asiņu liet'
kamiešos uzguļ
sens pasaules riets

skābeklis gāzē
līdz aknām ir viss
lidlauka bāzē
top uzsaukts vēl "bis"

remdē jel sātu
būs rudens ar' rīt
nevar ar prātu
to atziņu dzīt

kretelē auša
tev rētotas rok's
lēnām tev glaužas
smags likteņa slogs

skatu uz gaisu
tur aizlaižas mīts
stāvokli baisu
pauž sasalis žīds

pērkoņa grandus
ar savažots dievs
pēdējos pantus
gārdz zīmulis tievs

Gaidot lielo atklājumu.

**nenotriekdams
gaisā tvirtā
plūsmas ceļā
dieva dēls
springo tārtnī
un pūces
dus iekš ozola
kas cēls
celies
neesi vairs dīkā
kaplēts arums
sapnis tāļš
plēsdams brūces
zeltu sijā
spolēts līdums
gluži zaļš
trenē garu
svilpaunieciņ
dresē prātu
ilgotāj
tavās bilžu karalistēs
sidraboti
zirgi jā
izved jērus
pļavā leknā
neaizmirsti
stibu līdz'
upes saullēktā
jo klajā**

lūkā ausmas
vizulīt's
tagad elpo
nama saimniek
lāga ļaudīm
laime tiek
ir jau tādas
ciltis zemē
kuŗas nekad
neaizmieŗ

es neizjūtu tikai viens
to varbūtības kausu
un nedzirdu vairs es nekā
kā palicis bez ausu

tik kvēla mīlas sajūta
vēl jundās manā kaklā
tak neredzu es vairs nekā
iekš sirds kas spīta akla

ver vaļā mana mīļotā
to īstenības šķirstu
bez tavas siltās dvēseles
es kapu smiltīs irstu

dedz saprātu kas mūŗam zeļ
iekš klinŗu radŗu spārnu
lai neredzu es dievmāŗi

kā pelēcīgu vārnu

es neizjūtu tikai viens
ka kvēldiegs dziļi īkstīs
šķeļ zarus lai jau pletnētu
ar nodriskātu rīksti

jokus plēst un gunis dzēst
vakariņu laikā
vai tas atkal kaut kāds tests
augšā kaijas klaigā

nevarēt un nepaspēt
dievs zin' mūsu darbus
visu iepriekš safasēt
mīklu iejaut abrā

eita mīlējieties tur
kur nav zāles asas
nāvi atslēdznieki tur
mežābolus lasa

stiedziet steigšus lamatās
tur ir brīve ķītra
vienmēr būs gan grāmatās
kāda lapa mitra

pērkontēvi peldiet nu
debess kungu laivās

tūliņ dabūs pērienu
saules meitas naivās

kroplim daile sava ir
slavējiet ne peliet
pasaulē šai nenošķirt
pelēkos no cēliem

dīrāt preses kartōnu
izģērbt kailu aci
dainu tēvu barōnu
saukt par paparaci

sajukt prātā ātri vien
mīlēt līdz pat brūcēm
kaut kad būs jau jāizbrien
cauri prāta sūcēm

saplakt sirdes priekšīņā
ak cik daiļa viņa
gaidīt saldā miedziņā
kad nāks kaisles dziņa

pārprāvoties desmitkārt
neesmu no jūsu
manī mājo tādi vārd'
kuŗus neskars rūsa

izmantojot pīrmtiesības
traucoties pa pušķiem
zāles ciņi gaisā spraucas
lieliem zaļiem kušķiem
uzplaukst sakne mātes meita
uzzied magoņgraudi
katram savas zārka naglas
savi zīdaiņauti
kleksē breksi razbainieciņ
tītaro pa pākstīm
jēzus vellam trīsreiz teica
nost jo pastāv rakstīts
čemuriņiem egles auga
tīreļpurva dūkstī
piecas cūkas iemīlējās
kūtspakaļas ruksī
dievinu es cepešpannas
labi bliezt pa ķobi
šodien pilsētā ir svētki
mums ar kaimiņrobi
prestīžs vēriens zelta muca
piensaimnieki rotē
prezidenta vasarnīca
šogad labi kotē
štellē lelli drāšu tārpiņ
pankūkas jau galdā
cigoriņu kafijiņa
bet ja gribi - maltā
tonnu smagais lempis gurķis
veļas lai pa priekšu
dzejolis šis nesakarīgs
to es nenoliegšu

Uz priekšu dzenas Magelāns.

**spēj tikai naktis atlūžņot un prieka dzirkstis tajās vīt
un nezini kad gals būs dusmām kuņas siržu plaisās krīt
pie karstas saules piespiedies ka apdeg mugura un sāns
kad vēji trako jūŗa šalc uz priekšu dzenas magelāns**

**irst ziedu smagās nopūtas jau pirmo salnu sagaidot
un mūsu pašu varasvīri cenšas ļaudis sanaidot
un pirmie zvejnieki uz ledus neredz vēl ka tas ir plāns
kad vēji trako jūŗa šalc uz priekšu dzenas magelāns**

**dod dzerti dižais kungu kungs mēs mītam tavos pagalmos
būs tādi kas teiks zaimus savu paštaisnību apgalvos
tad pasauli tvers dieva ķetna tā kā milzu ceļamkrāns
bet vēji trako jūŗa šalc uz priekšu dzenas magelāns**

**dod balsi tiklai valodai mēs noguruši misēķļos
šai izsitumu stundā vācam olas kaiju perēķļos
lai tad kad piederēs man tavs un tev būs viss kas iraid mans
vēl vēji trakos jūŗa šalks uz priekšu dzīsies magelāns**

**mazo sidraba puteklīt dārgo
nolaidies
uz kaķa auss
rīts šis tikko sācies iraid
saules stariņš**

vēl tāds gauss
plaši logi
vaļā durvis
nāc jel gaisma
sirdīs plūst
tur kur lidmašīnas lido
un aiz viņām
saule gruzd

mazo sidraba puteklīt dārgo
ķemmē lauvu
dižās krēp's
un ar savu rīta spozmi
sirdī nāc
lai nenokvēp
lēnu garu ceļas augšā
princeses un prinči ar'
sētas malas piesaulītē
sasildīties minči var

mazo sidraba puteklīt dārgo
ļaujies gaismas
parādei
tur kur tavi brāļi māsas
svētku rotās
smej un dej
un uz svētu mīlestību
zemes ļaudis kņāši sauc
tā lai dieva maigā sirdī
iesēts mirgo
cerībgrauds

Bez tevis šai vilcienā tukši un drūmi,
Aiz loga krīt migla, un paceļas dūmi,
Kur kristāla pērles, kas bija tev matos?
Šķiet, sabirst tās putekļos vilciena ratos.

Šai dunoņā zīmējas pamestas gravas,
Un nespēju celties no rīta no lāvas,
Es itin kā sadzirdu sirdspukstus tavus,
Bet dūmaka tin mūsu sapņaino plāvu.

Kur esi jel, atmoda, šķautņaini karstā?
Man's jūtas tik svešādi klusumu pārstāv;
Kur plēnēja domas, kas lika mums sakust,
Kas darīja kādreiz uz mīlu mūs trakus?

Bez tevis šai vilcienā mītu vien sapņos,
Kas ziedoņa spirtumā debesīs apļo,
Uz riņķi iet jausmas par zaudētu ausmu,
Kas palaidis brīvē tād' ēnainu drausmu?

Bet rati rīb tālāk, kur pieturas, gali?
Un klusē mūs' sajūtu lielgabali,
Kas kādreiz bij' taranējuši ik sprostu;
Kas atnesis pasaulei neziņas postu?

Tu biji ar mani, pirms mācēji runāt,
Nu vienam man jāklausās vilciena dunā,
Un vasaras pārtop jau stingstošā salā,
Un asaras sāļas krīt Svētajā Grālā.

Bez tevis šai pasaulē esmu bez plāna,
Un izbaiļu sviedriem man sūkušās drānas;

Kad nāksi tu apmātību manu dziedēt,
Varbūt, ka šis vilciens ies citādās sliedēs.

marcipāna rozēs
es atradu tavu skūpstu
kas pāri laikmetiem nemainīgs
nemainīgi salds
kad es gaidīju
svētāko tikšanos
ar tevi sila mellenīt
acis dzirkstīja
kā divas saules
kam vienlaicīgi jāriņķo
ap tavu mīlīgo stāvu
līdz tās sadužas
laimības ekstātiskajā reibumā
un dzirkstis pašķīst
kā prieka asaras
uz debesu bezgalīgā audekla

silā mellenīt
tu bijī
marcipāna rožu klāta
un manas ilgu bites
aplidoja tevi
no lēkta līdz rietam
taču naktī
es dusēju tavā saldmē
un mans gars izkusa
tavas mīlestības pirmreizībā
kas vaļsirdīga atklāta un trausla
iežūžoja mani
vasaras kaismā sapnī

kur mēs abi
līdz laiku beigām
kā divi mūžam iemīlējušies
spērām soļus
tuvāk cerību krastam

Neparastās tautasdziesmas.

Rožu ceļi, dzīves ceļi,
Augi līdz' ar smilgām pļavā;
Griezdamies un viļņodamies,
Aiztecēji tautiņās.

///

Kas spēj meitu nolūkotī,
Augam rožu dārziņā;
Saulei bija savas tekas,
Tā sav's meitas audzināja.

///

Dieva dēli lejā kāpa
Zemes meitas raudzīties;
Viena daiļa, otra smuidra,
Trešā darba tikumiņu.

///

Mīla nāca dančus griezti,
Sauca tautas līksmoties,
Nāca jauni, nāca veci
Dzīru garā aizmirsties.

///

Auga savrups ozols pļavā,
Meitas nāca padziedāt,
Slēpties lietus viņa ēnā,

Jaunus puisišus aprunāt.

///

Es varēju visu mūžu
Gaidīt lielo mīlestību;
Nezināju - viņa pate
Sēd uz sliekšņa raudādama.

///

Gudrošana, zīlēšana,
Kas par lielu domāšanu?
Ja grib cilvēks sirdis mīti,
Lai iet duŗu kladzināti.

///

Gāja meitas puķu svārkiem
Tā kā rozes plaukumāje;
Divas nesa ūdens baļļu,
Trešā tanī mazgājās.

///

Latvju tauta ieraudzīja
Debestīnā spoŗas gaismas;
Tie bij' dievi, eņģeļiŗi,
Nākot ļaudis apraudzīt.

dod man roku
kuŗu skūpstīt
dod man lūpas
mirdzoŗas
satikt eņģeli
no gaismas
vērot to
cik gaiŗs ir tas

dod man cerēt
jutekliski
dod man derēt
kaislē vēl
zibeņotais
mīlas drudzis
dziļi manā sirdī
kvēl

atkal uzrunāt
no jauna
tavas acis
dodi man
augšā mēnesnīcas spārni
lejā seno jūtu
grants

Viss ir gaism', tā Tesla teica,
Tad, kad apkārt pletās nakts,
Tomēr, sakot Teslas vārdiem, -
Arī tas ir gaismas akts.

Tas tā ir, jo mūžu mūžos
Viss no jaun' ir izgaismots,
Un, lai kur mēs arī raktu,
Viss ir vienmēr gaismas dots.

Gaisma, gaisma, atkal gaisma,

Kur tad mijkrēšļstundas vaigs?

Aizver acis, tomēr redzi -

Arī tumsa gaismas laiks.

Gaisma - kur gan viņa dzīvo?

Tagadiņās viņa ir:

Viņa ātrāka par nāvi,

Dzīv' no dzīvības tā šķir.

Gaisma - tas ir starmeškūlis,

Fotōnneitrōnlādiņš ass,

Griezīgs lāzermetienstūris,

Tas, kas reizē viss un mazs.

"Gaisma, vai mēs tevi mīlam?

Gaisma, kur tu mūsos es'?"

"Saku jums, es siržu vidū,

Un iekš visas tagadnes."

Pasmejies klusi.

Pasmejies klusi

Par sevi

Pie sevis

Ar roku

Pie lūpām

Cerīgām acīm

Pasmejies maigi

Par to,

Kas reiz bija

**Par to,
Ka asaras
Reiz lija**

**Atdod sevi mīlestībai!,
Lai tā pilda, iejūsmo,
Lai tā silda, izgaismo -
Atrod' sevi mīlestībā!**

**Esi vienmēr mīlestībā -
Viņa augļus nobriedin',
Viņa sirdi izdziedin' -
Paliec tikai mīlestībā!**

**Nebūs bēdu mīlestībā -
Žāvē tā vis' asaras,
Dāvā mūžīg's vasaras -
Mirst it viss nu mīlestībā!**

**Viss jau skaidrots mīlestībā -
Vieglas smiltis jūrmalā,
Dzidris ūdens alotā -
Skaties, visur mīlestība!**

**Patveries jel mīlestībā!,
Ja tev citur nav, kur iet, -
Zini - mīla mūžam zied -
Gulsties, miedzi mīlestībā!**

Teiksmainās karalienes cildinājuma ōda.

Ō, teiksmaino karalien',
Allaž krāšņs tavs vaigs!
Ō, spīd un laistās kā zvaigzne būtu iekš tavas mutes!
Ō, kādas dziļas tavas acis!
Ō, cik spulgas
Kā dūjai pie avota pavasara ziedonī un valgumā!
Taču no tām iziet uguns strēles -
Kvēlošas, tālejošas, vērīgas.

Ō, tava balss
Kā tūkstoš ūdenskritumu krākoņa,
Kā dunošs auglības pērkons!
Tavs deguns -
Kā skaistākā, cēlākā piramīda -
Kā templis ar divām duravām,
No kuņģa iziet spēka vēji -
Taisnības elpa.

Ō, tavas lūpas -
Kā kvēlošas, ugunīgi sārtas durvis,
Kā divi mučeles,
Pilnas jaunības vīna -
Briedinoša, stiprinoša, ielīksmojoša.
Tavi zobi -
Tik vienādi kā pērļu kaklarota -
Kā dzirkstošas marmūra pērļītes!
Tava mēle -
Kā zobens - valdonīga, bet rāma -
Taisnīga, uzasināta un droša -

Laipna, lādzīga un spēja.

Tavs kakls -

Kā uzvilkts loks, kā nospriegots stops,

Kā debesu vārti,

Kā eja uz pasakainu pili.

Tavi mati - balti un spoži -

Kā vizošs sniegs, kā tīrākā vilna -

Kopti, cirtaini,

Viļņoti kā dzīvības strauti!

Tava piere -

Kā no dimanta -

Izturīga, cildena, gudra.

Tavas ausis -

Ō, kā divi pīķi -

Asi, uzasināti, prasmīgi un droši -

Saules sārtumā, gaismas nokrāsā.

Tavi pleci - tik eleganti, tik briesmīgi

Kā divi lielgabalu lodes,

Ō, tavi augšdelmi tik cēli

Kā gulbju spārni un gulbju kakli -

Kā ziedošas prīmulas.

Tavas elkūnes - kā divi dobes,

Kur dārznieks grasās lillijas dēstīt,

Tavas locītavas - kā augošas vārpas,

Ko vējš rātni šūpo,

Kā liānas, kuņģa putni salaižas

Un brīnišķas dainas daino.

Tavi apakšdelmi ir kā divi gatavi banānu ķekari -
Sulīgi un pilnīgi,
Tie ir kā divi linu lauki, kas priecājas saulē.
Tavas plaustas ir kā divi pumpuri un divi avoti no zemes dziļēm,
Kur dzidri ūdeņi krājas.

Tavi pirsti ir kā svaigas vagas,
Kas sēklu izaijā cauru gadu,
Tavi nagi -
Kā smalki veidotas aizdares stiklpūtēja traukiem.

Tava āda ir kā gumijkoka veltes -
Smaršīga, spīdīga, gluda, līdzena,
Tava miesa ir kā dzīru galds -
Visneparastākajām veltēm klāts,
Tava asins - kā dzirkstošs vīns,
Pāri ejošs, pārpilnībā plūstošs.

Tavas krūtis - tik dievišķas,
Tik pilnīgas, kā divi rīsa terases -
Auglīgas, sulīgas -
Kā dzidrāboli, kas tvīkst
Un sprāgst pušu,
Ka saldme lejas laukā -
Nudien - kā divi vulkāni,
Kas izverd saldu pienu.

Tavas ribas ir kā no zelta kaldinātas margas,
Pie kā tverties,
Tavi kauli ir izturīgi kā klints, bet maigi kā putnam,
Tavs zods ir pilnīgi veidots -
Kā prasmīgi izgrebtas laivas smaile,
Tavi vaigu kauli ir kā greznoti logu rāmji.

Tavas pēdas - kā divi zeļoši cerīnkrūmi,
Kā divi kartes, kas nemaldīgi ceļu rāda -
Tik spožas un tīras kā ūdens spogulis.
Tavi stilbi - kā divi opāli, ietvarā likti.
Tavi ceļi - kā divi koka dobumi,
Kur putnēni izšķīlušies un līksmi čiepst.
Tavi gurni, tavi lieli - kā no bronzas izlieti,
Mirdzoši, spīdoši, liegi, bet stipri,
Tēlaini, kā prasmīga kalvja darināti.

Tavs vēders, tavs klēpis -
Kā ražīgs tīrums, kā svaigs, plaukstošs lauks,
Kā ziedoša pļava, kā smaršojošs jasmīns.
Tavs dibens ir kā zaļojoša ieleja,
Kurā taureņi lidinājas,
Kurā no rumbas saldūdens tek,
Kas nebeidzamu veldzi dod.

Tava dzemde ir kā omulīgs koka namiņš,
Kurā pavards neizdziest nekad,
Tavas olnīcas ir kā divi margrietas,
Kas vienmēr plaukst,
Tavs kuņģis ir kā bišu strops,
No kuŗa nāk vissaldākais medus,
Tavas aknas ir kā rubīna pilis,
Tavas īkstis ir kā tumša dzintara muižas,
Tavas zarnas ir kā mirdzošas vaŗa taures
Dunošu skaņu, saliektas simtu gredzenos.

Tava sirds ir visa debess un visa zeme,
Tā ir dzīvības dzirksts -
Pati pilnība -

Kā saules vidus, kas aizgūtnēm kvēlo un neizdziest,
Kā svēta, degsmīga guns,
Kas mūžīgi verd un mutuļo.

Tavs prāts un tavs gars -
Pilnīgs, svēts, taisns un dāsns,
Uzticams, sirdsšķīsts un vieds,
Uzposts un skaidrs vienulaid.

O, teiksmaino karalien',
Kas tevīm līdzīgs būs?
Mīlu un jūsmu kā ziedaromātu
Caur savu elpu tu dvesi -
Ak, cēlo dieviet',
Nudien - tu brīnišķa esi!

Īsgarstāsts par sapņiem un dzīvību.

Un es gulēju sapņodams.
Es ilgi gulēju - tikpat,
Cik biju nodzīvojis.

Es sapņoju liegi
Un pilnīgi,
Es sapņoju maigi,
Kā tīrīdamies.

Ne čiku, ne grabu
Sapnīši
Bija iepriecinājuši.
No vecuma

**Jaunībā
Tie mani bija pārcēlušī!**

**Sapnīši man patika -
Tie man galvu glāstīja,
Tie man stāstīja,
Ka ļaudīm labi,
Ka viss kārtībā -
Rātnā un piedienīgā
Klusumā.**

**Sapņi man parādīja,
Kā mīlēt.
Sapņi manas iekšas -
Manas domas
Saldas padarīja.**

**Sapņi visu sadziedēja -
Viss košs rādījās,
Viss harmōnisks izskatījās -
Piedodošs, savaldīgs un kārtīgs -
Kā pa savām vietām salikts.**

**Vai gana esmu izsapņojis?
Ko darīt, kad nakts ir beigusies?
Ko darīt,
Kad tikai miers, prieks un taisnīgums
Ir palicis?
Un ko iesākt,
Kad tu jūties labi
Vienkārši būt par kolonnu kādā ēkā,
Vai par mūžzaļu koku
Kādā dārzā?**

Kad tev ir labi
Vienkārši no tā,
Ka viss ir divkārši un trīskārši...

Ō, dzīvības noslēpums -
Elpas jautājums,
Spožo ačteļu prieks,
Dabas elementu vienotība,
Līdzāspastāvēšana.

Ō, Grandiōzais, bet acīmredzamais
Dieva plāns,
Kuŗā mēs visi
Rosāmies,
Knosāmies
Savos solīšos,
Kuŗā mēs visi
Ēdam un dzeŗam
To, kas mums dots,
Ar to, kas mums dots.

Ō, dzīvības noslēpums -
Tas pats, kas ticību dziedē;
Bez tās - nekur un nekā!

Un mēs še -
lai dzīvotu.